

မမသဒ္ဓါဗေင်

ရင်တွေအရမ်း ခုန်ပါတယ်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၅ မတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃) ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပိုးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ဖြူး
အုပ်ချုပ် - ၁၆၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဓါမောင်

ရင်တွေအရမ်း

ခုန်ပါတယ်

၇၉၅ ၈၃

မမသဒ္ဓါမောင်
ရင်တွေအရမ်းခုန်ပါတယ်/ မမသဒ္ဓါမောင် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။
၂၈၀ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီမီ။
(၁) ရင်တွေအရမ်းခုန်ပါတယ်

မင်းကိုချစ်ဖို့ ကိုယ်မွေးဖွားလာခဲ့တာပါ။ ဘဝမှာ
 ပထမဦးဆုံးပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုယ့်ရင်ခုန်နှုန်း
 တွေ ထူးခြားပြီး ရင်ခုန်သံကျယ်ခဲ့ရတာပါ။ နှလုံး
 သားတစ်ခုလုံး ခြောင်းဆန်လှုပ်ရှားအောင် မင်းက
 ပြုစားရတယ်လို့။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ
 နိုင်အောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေစေချင်ပါ
 တယ်။ ရင်ထဲမှာ နွေးသွားစေတဲ့ ပူရိုနိုသကြားလုံး
 လေးလို ငုံ့ထားလိုက်ချင်တာ မပြောပါနဲ့တော့။
 ချစ်လိုက်ရတာ တုန်နေတာ အမှန်ပါ။ ကိုယ့်ကို
 ပြန်ချစ်လှည့်ပါ "ပုလဲဖြူဖြူ"။

(နေမင်းရွှိန်)

အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ အချစ်ရဲ့နေဝင်ချိန်ပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ . . .
အဲဒီနေဝင်ချိန်ဟာ . . . ဘဝရဲ့အလှပဆုံးနဲ့ အသာ
ယာဆုံးလည်း ဖြစ်နေပါတယ်။

အခန်း (၁)

Taxi ပေါ်မှဆင်းကာ ကားခရုင်းလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် အင်းလျားကန်ဘောင်ဆီသို့ သွက်လက်တက်ကြွသည့် ခြေလှမ်းကိုဖြင့် တက်လာခဲ့ပါသည်။ လှေကားထစ်တို့ကို နင်းတက်စဉ် ရင်ခုန်သံက တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် စတင်အခုန်ပြန်လာလေ၏။ အချစ်နှင့်တွေ့ဖူးသူတိုင်း ဤသို့ပင် ထူးခြားသည့်ရင်ခုန်သံမျိုး ဖြစ်ဖူးကြမည်ထင်ပါသည်။

ဆံပင်တိုတိုကုပ်ကုပ်လေး ညှပ်ထားတာမို့ သူ့မျက်နှာလေး က အသက်ထက် ပိုငယ်နေပြီး နုငယ်သည့်ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လေးမှန်း သိသာနေပါ၏။ နဖူးထက် ဆံစအချို့ ဖြာကျနေသလို နားထင်အထက်နားမှာ fancy ကလစ်ပီစီကြည့်ကြည့်လေး ဆင်တူ

တစ်ထားသဖြင့် မသိပါက အထက်တန်းကျောင်းသူလေးဟု အထင်မှားစရာပင်။

Blouse ဆန်းဆန်းလေးကို ချစ်စရာကောင်းအောင် ဝတ်ထားသလို ဒူးဖုံးရုံဝတ်လာသည့် စကပ်အနက်နှင့် အပေါ်မှအကျီက အဖြူသွတ်သွတ်လေးပါ။ အနက်ရောင်ကျောပိုးအိတ်လေးလွယ်ထားသဖြင့် keychain လေးတွေထဲမှ လမ်းလျှောက်တိုင်း တချွင်ချွင်ပြည်သံ ထွက်နေလေ၏။ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အဖြူကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ဝတ်ဆင်ထားပါသည့် မိန်းမမျိုးလေး၏ အမည်သည်ကား “ပုလဲဖြူဖြူ” ပါလေ။

“ဟော ... ဟိုမှာပဲ”

ထိုင်နေကျရုံမှာ လမ်းကိုကျောပေးလျက် လူငယ်တစ်ဦး ရှိနေပါ၏။ ဘယ်ရှုထောင့်ကပဲမြင်နေပါစေ ဤလူငယ်လေးကို သူမ၏ ချစ်သူမှန်း တန်းသိနိုင်တာ မလွဲပါချေ။ အထူးသဖြင့် မြင့်မားသည့် အရပ်အမောင်း၊ ဆွဲဆောင်နိုင်ပါသည့် ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်ပုံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မိန်းကလေးတိုင်းကို ခြေယိုင်းလဲကျလှပတတ် ညှို့ငယ်နိုင်သည့် ကြည့်လဲ့လဲ့မျက်ဝန်းတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်သူကား သူမ၏ အချစ်ဦး အသည်းပန်းခိုင်လေး “မိုးသောက်ကြယ်” ပါပင်။

ထိုသို့ လှပသက်ဝင်လွန်းပါသည့် မျက်ဝန်းတို့က သူ့နာမည်နှင့် အလွန်တရာလိုက်ဖက်လွန်းတာ မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ သူက

နာမည်ရကာစ Fashion Model လည်းဖြစ်နေပြီမို့ လူငယ်တန်းမှာ အထင်ကရဖြစ်နေပြီး သူနှင့်ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတာလောက် သူမအဖို့ ကံကောင်းတာမရှိတော့ပါလေ။ ဤလူငယ်လေး၏ လက်မောင်းကို မိန်းကလေးတိုင်း ချိတ်ခွင့်ရချင်တာ အရူးအမူးပင် မဟုတ်ပါလား။

လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်ကာ ခြေလှမ်းကို ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကန်ချေပြင်ကို ငေးမောနေပါသည့် သူက ထိုင်ခုံနောက်ဖိုကို ခပ်လျှောလျှော ထိုင်နေတာပင်။ အဝေးကို တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်ကာ ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေပုံပါ။ သူ ဘာတွေများ တွေးနေမှာပါလိမ့်။ ခြေလှမ်းကို ဖြူလှမ်းကာ သူ့မျက်ဝန်းတို့ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် နောက်ကျောမှ ဖုံးအုပ်ကာလိုက်မိ၏။

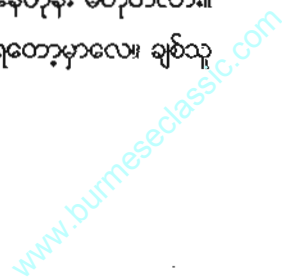
“ဘယ်သူလဲ ပြော”

“ပုလဲမှန်း ကိုယ်သိပါတယ်ကွာ”

“ကြည့် ... သိရင် လှည့်ခေါ်ပါလားလို့”

လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရတာမို့ ရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါသည်။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ချစ်သူသက်တမ်း (၆) လကျော် နေတာတောင်မှ သူမ၏ရင်ခုန်မှုက ဆန်းသစ်နေတုန်း မဟုတ်လား။ ဒီပုံနဲ့ ကြာလာရင် သူမတော့ heart attack ရတော့မှာလေ။ ချစ်သူ ကြောင့်ရသည့် ရောဂါဆန်းပါပဲ။

“ပြောစရာရှိလို့ဆို”

“တိုင်လေ”

“နန်းနဲ့ပြောလည်း ရတာပဲကို၊ ဘာလဲ... လူကိုတွေ့ချင်တယ်ပေါ့လေ”

သူ ဘာမှ မပြောပါချေ။ ခုံတန်းနောက်ကျောဘက်မှပတ်ကာ ရေကို ရွှေ့လိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ သူ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လာသည်ကလည်း သူမလို black and white fashion ဖြစ်နေလေ၏။ ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေပါသည် သူ့လက်မောင်းကို သူမ ပါးအပ်ကာ ထိုင်လိုက်မိပါသည်။

ညနေစောင်းတော့မှာမို့ နေမင်းက ကန်ရေပြင်ထက်မှာ အရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့သာ ရှိတော့ပါ၏။ ရေပြင်ထက် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးတွေ လူးလွန်းသွားသလို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာပါသည် လေက ခပ်နွေးနွေး။ ဘာပြောစရာများ ရှိလို့ပါလဲ။ သိပ်အရေးမကြီးဘဲနဲ့တော့ သူမကို လူချင်းဆုံဖို့ ဆက်သွယ်စရာမလိုတာလေ။

“ကို”

“အင်း”

“ပြောလေ”

သက်ပြင်းရှိုက်သံကို ကြားရလေ၏။ ဘာရင်မောစရာများ ရှိနေပါသလဲ။ သူ့လုပ်နေသည့်အလုပ်၊ လက်ရှိပိုင်ဆိုင်ထားပါသည့် အောင်မြင်မှု၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အပြည့်အစုံထောက်ပံ့ပေးနိုင်ပါသည်

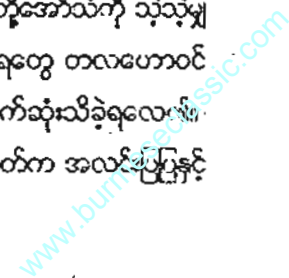
မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကအစ တောင်တင်းသည့် အမျိုးအနွယ်မဟုတ်ပါလား။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေထဲမှာ ပြိုင်ဘက်ရှိတာလည်း ထားပါစေတော့။ ဒါမှသာ အောင်မြင်နိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းကို ပွင့်လာမှာကိုး။

သူနှင့် စဆုံးဖူးတာက အားကစားခန်းမမှာပါ။ သူမတို့အုပ်စုက နေ့တိုင်းမဟုတ်တောင် ရက်ခြားပြီး Gym သွားဆော့လေ့ရှိတာလေ။ သူက အဲဒီ club မှာ ရေအမြဲလာကူးတတ်ရင်း မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခွင့်ရခဲ့တာပါ။ သူမအဖြစ်က အတော့်ကိုဆန်းကြယ်မှုရှိခဲ့ပါ၏။ ခုပ်ရှင်ဆန်ဆန် ကဏ္ဍမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာ အမှန်ပါပဲ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အားကစားလုပ်အပြီး တအောင့်တနား rest ယူရန် ရေကူးကန်ဘက် လျှောက်ခဲ့ကြတာပါ။ လူရှင်းချိန်လည်း ဖြစ်တာမို့ ရေချိုးပြီးမှသာ အိမ်ပြန်လေ့ရှိတာပင်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွန်းထိုးစနောက်ကြရင် ရေကူးကန်ထဲ သူမ ခြေချော်ကျခဲ့ရတာပါလေ။

ခြွင်းချက်တစ်ခုက သူမ ရေမကူးတတ်တာပါပဲ။ အေးစက်စက်ရေနှင့်အတွေ့မှာ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရသလို လူက တစ်ကိုယ်လုံး တောင်တင်းသွားရသည့်နယ်ပါ။ သဲစုတို့အော်သံကို သဲသဲမျှ ကြားအပြီးမှာ နားထဲ နှာခေါင်းထဲ ပါးစပ်ထဲ ရေတွေ တလဟောဝင်ကာ အသက်ရှူမွန်းကြပ်သွားတာကိုသာ နောက်ဆုံးသိခဲ့ရလေ၏။

ပုလဲဖြူဖြူ သေလေပြီဟူသည့် အသိစိတ်က အလင်းပြုနှင့်

အတူ သတိပြန်လည်ခွင့်ရရှိခဲ့ရတာပင်။ မျက်စိတို့ကို အသာဖွင့်ကြည့်
စဉ် အသက်ကို ရဲရဲပင်မရှုမိပေ။ သူမကို ဝံ့ကြည့်နေပါသည့်မျက်ဝန်း
တစ်စုံ၊ အလွန်ကို လှပသက်ဝင်ကာ ကြယ်တွေလို တောက်ပနေတာ
ပါလေ။ နှလုံးသားဆီမှ တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် အမြန်ရထား၊ ခုတ်မောင်းနေ
သလိုလို မြည်ဟီးလာသည်မို့ ရင်ဘတ်ကို အသာဖိထားရလေ၏။

သူမကိုဝံ့ကြည့်ကာ ပွေ့ဖက်ထားပါသည့် လက်မောင်းတစ်စုံ၊
အဝတ်ဗလာဖြစ်နေပါသည့် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် ခန္ဓာကိုယ်အထက်
ပိုင်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် India ကားတွေထဲရောက်သွားသည့်နှယ်
အထင်မှားစရာပင်။ အဲဒီနောက် စွဲမက်ဖွယ်ပြုံးလိုက်ပါသည့် အပြုံး
တစ်ခု။ ထိုအပြုံးကြောင့်ပင် သူမနှလုံးသားတွေ ကြွေကျခဲ့ရတာပါလေ။

ကိုကို စတွေ့တွေ့ချင်း မြင်မြင်ချင်း ရင်တွေ တအားခုန်ပြီး
ပုလဲဖြူဖြူ ချစ်ခဲ့ရတာပါ။

“ပုလဲ”

“ဟင်”

“ကိုယ်တို့တွဲခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အတိအကျ ပြောရမှာလား”

“အင်း”

သူမ နှစ်ဦးကြား ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ သွေးခုန်နှုန်းက တဒုတ်
ဒုတ်မြန်လာသလို မျက်နှာထက်မှာ ရှက်သွေးတွေ အလိုလို ဖြာလာ

လေတော့သည်။ ရှက်စရာကြီးနော်၊ မိန်းကလေးဖြစ်သည့်သူမက
သူနှင့် ပတ်သက်သမျှ အစစအရာရာ မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေတာကို
ပြောစရာလား။

ချစ်သူဖြစ်တာချင်းအတူတူ သူကမှ သူမထက် တစ်နှစ်ကျော်
ကျော် အသက်ကြီးတာပါ။ ဒီတော့ သူမထက် ပိုပြီး အချစ်ကို အလေး
အနက်ထားသင့်တာလေ။ ချစ်သက်တမ်း တစ်လပြည့်တိုင်း အမှတ်
စာရအဖြစ် လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ပေးရသည့်လူက သူမသာပင်
ဖြစ်နေရတာပါ။ အလုပ်မအားလို့ ဖြစ်မှာပါဆိုပြီး ဖော့တေးပေးခဲ့တာ
အကြိမ်ပေါင်းမနည်းခဲ့ပါချေ။ သူမက ခုထိ ကလေးလို လွတ်လပ်စွာ
နေနေတုန်းကို။

“၆-လ၊ ၆-ရက်နဲ့ ၆-နာရီ”

သူမမျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ ဝေစည်နေသော်ငြား သူက
မတုန်မလှုပ်ပါပဲလား။ ဘာလဲ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး မေးလိုက်တာပါလိမ့်။
နားမလည်သည့်ဟန်ဖြင့် သူမမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ လက်
ဖဝါးချင်း ဆုပ်ကိုင်ထားတာမို့ ချွေးစီးတွေ စပျံ့လာသည်နှယ်ပါ။ ရင်
ဝယ် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် အန္တရာယ်၏အငွေ့အသက်ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရ
သလိုပင် ဘာတွေများ ဖြစ်တော့မှာပါလိမ့်။

“လမ်းခွဲကြရအောင်”

“ဘာရယ်”

“ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲကြမယ်လို့ ပြောနေတာပါ၊ ပုလဲ”

“ဘာလို့... ဘာလို့လဲ”

နားထဲမှာ အူပြီး လေတွေကို တိုးဝှေ့ကာ တစ်ခေါင်းလုံး ထူပူလွှားရပါတယ်။ အသက်ရှူရတာ မဝသလိုဖြစ်သွားစဉ် သတိထားမိ တာက သူမလက်ကို သွေ့ဖြုတ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။ လမ်းခွဲခကားပြောရ အောင် သွေ့စားချက်တွေက သူမအပေါ်မှာ အစစ်အမှန်မဟုတ်ခဲ့ဘူး ဝေ့။ အဘယ်သို့သော အတုအယောင်ချစ်ခြင်းတို့က သူ့နှင့်သူမတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ဖြစ်တည်ခဲ့ရပါသလဲ။

ကိုယ့်နားကို ကိုယ်မယုံသလိုနယ် သူ့ကို မျက်လုံးကျယ်စွာ ဖြင့် ကြည့်နေမိပါ၏။ သူမကို ခပ်လွှဲလွှဲဟန်ဖြင့် မျက်နှာလွှဲထားပြီး သူက အေးအေးဆေးဆေး ပုံစံပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ရည်းစား တစ် ယောက်ဖြစ်တာကို ထမင်းစားရေသောက်သလို ခပ်လွှဲလွှဲယုံပုံစံမျိုး ပြနေပါလား။

“ရင်မခုန်တော့လို့ပါ”

“ဘာ”

ဘုရားရေ ရင်မခုန်တော့လို့တဲ့လား။ သူမအသက်က အခုမှ (၂၁) နှစ်ပြည့်ရုံလေးသာရှိသေးတာပါလေ။ တင့်တယ်ပြည့်စုံမှုတွေ ရှိတုန်းအရွယ်ကိုမှ ရင်မခုန်တော့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ သူ့ဖျားစုံတွဲတွေ လို မကြာခဏ စကားများ စိတ်ကောက်ပြန်ချော့ စိတ်ပြေဆိုပြီး

သူ့ဘာ ဖြစ်ခဲ့တာမျိုးမရှိခဲ့။ တိတိတာတာ ချွဲပျစ်ပြီး လိုချင်တာကို မရတာ ပူဆာတာမျိုးလည်း လိုအပ်တာထက် ပိုမလုပ်ခဲ့မိပါလေ။ ဒါကိုတောင်မှ ရင်မခုန်တော့လို့တဲ့လား။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်း သော အရင်ခေတ်ကလို သုံးနှစ်သုံးမိုး သက်တမ်းနဲ့သာ ရည်းစား တာရရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အသက်ချင်းလည်း မတိမ်းမယိမ်း ခြယ်ကောင်းလေးပါ။ လက်ချင်းချိတ်သွားလည်း လူတိုင်းအားကျပြီး သူ့ချင်စရာရပ်ချည်နှင့် ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒါတောင်မှ သူမကို ရင်မခုန်တော့ဘူးတဲ့လေ။

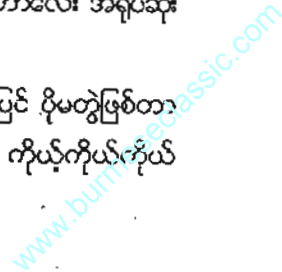
“ကို”

“Sorry ပါ ပုလဲ”

ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ Sorry တဲ့။ လမ်းခွဲစကားကို Sorry တစ်ခွန်းလေးနဲ့ ပေါ့ပေါ့လေးပြောရ ပြောဝံ့သတဲ့။ ဒေါသနှင့် ငမ်းနည်းမှုက ဒွန်တွဲပြီး တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်တည်လာရတာမို့ လက်ကို တွစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိလေ၏။ ရစ်ဝဲလာသည့် မျက်ရည်ကို ဆော့မိအောင် ထိန်းရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်လိုက်မိပါသည်။

ပုလဲဖြူဖြူရဲ့ အချစ်ဦးစာတ်လမ်းက အတော်လေး အရုပ်ဆိုး လေပြီ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်လအပြင် ပိုမတွဲဖြစ်တာ အမှန်ပဲ၊ မင်းကိုပဲ ဒီလောက်ကြာကြာတွဲဖြစ်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

အံ့ဩမိတယ်”

နှုတ်ခမ်းအောက်ကို ခပ်နာနာ ဖိကိုက်ထားလိုက်မိ၏။ ပက်ပက်စက်စက် ပြောချလိုက်ရမလား။ “ငါ့ကို ကစားစရာ အရပ်မှတ်နေသလား” ဆိုပြီး သူ့ပါးကို ခပ်နာနာ ရိုက်ချလိုက်ဖို့သာ တန်တာပါလေ။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ်မှာ အပျော်တဲ့ကြတာကို သူမ လက်ခံပါသည်။ သို့သော် လက်ထပ်တဲ့အဆင့်ထိ မတွေ့ဖြစ်ရင်တောင်မှ နားလည်မှုတစ်ခု သို့တည်းမဟုတ် အကြောင်းတစ်ခုမျိုး ဖြတ်ပစ်ရမှာလေ။

အခုတော့ ... တစ်ဖက်ထပ်ပြောချက်က သူမရင်ကို ဓားနဲ့ ထိုးစိုက်ချလိုက်သလို အခံရခက်လွန်းပြီး နာကျင်မိတာ မပြောပါနဲ့တော့။ အသည်းခွဲတိုင်းကစားတတ်ရအောင် သူမက အချစ်ဆိုသည့် အရာကို ဒီတစ်ကြိမ်သာ ကြုံခဲ့ဖူးတာပါလေ။ ပထမဆုံးအချစ်၊ ပထမဆုံးချစ်သူ၊ ပထမဦးဆုံးသော အသည်းခွဲခန်းပါပဲလား။

“တွဲခဲ့တဲ့ကာလတစ်လျှောက် မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ် ဘယ်လို နစ်နာမှုမျိုးမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူးနော်”

နှုတ်ခမ်းတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာပါ၏။ မနစ်နာဘူးလား။ လူတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ တန်ဖိုးထားတတ်ကြတာပါလေ။ လက်ကိုင်တာ၊ ပါးကိုနမ်းတာ၊ ပုခုံးဖက်တာ၊ လူတွေကြားထဲ လူသိသူသိမြင်အောင်ပြခဲ့တာတွေက သူမအတွက် မနစ်နာဘူးတဲ့လား။

ယောက်ျားတွေဘက်က တွေးရင်တော့ အသာကြီးပေါ့လေ။

“ဒီတော့ ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မုန်းတီးနာကြည်းတာမျိုးမရှိဘဲ အပြုံးနဲ့ လမ်းခွဲရအောင်၊ မင်းသဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

“အေဂျင်စီနဲ့ ... အေဂျင်စီနဲ့ စာချုပ်ကိစ္စကြောင့်လားဟင်”

“မဆိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်က ဘယ် Band ပဲ လက်မှတ်ထိုးထိုး တိုယ့်ကို Free ဖြစ်မှာမျိုးကိုပဲ ရွေးချယ်တတ်တာပါ”

“ပုလဲတို့”

ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရင်ထဲ ဆို့နှင့်နေစဉ် သူက သူမထိုင်နေသည့် ရှေ့မှာ မတ်မတ်ရပ်လျက် လက်ကမ်းပေးလေ၏။ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းပေါ့လေ။ သူ့အဖို့တော့ ဒီကိစ္စက အလေးအနက်ထားဖို့ မလိုအပ်ဘူးလို့ ယူဆထားတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူမမှာသာ။

“မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်လို့ တွေးမိခဲ့တာမို့ သိပ်အားနာဒါတယ် ပုလဲ၊ တကယ်ပါ ... ကိုယ်တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မင်းက အထူးခြားဆုံးပဲ ဆိုတာကို ကိုယ်အသိအမှတ်ပြုပါတယ်”

ဆည်းဆာနေက ပိုရင်ကာ ပုစွန်ဆီရောင် တောက်ပလွန်းနေပါ၏။ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသည့်လေက ကြမ်းတမ်းခွန်သည့်နှယ်ပါ။ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ချိန်တဲ့။ ရှုခင်းအလှကို

ခံစားတတ်တဲ့ ပန်းချီဆရာအတွက်၊ မြင်တတ်ပြီး အမိအရယူတတ်တဲ့
ဓာတ်ပုံဆရာအတွက်၊ စကားလှလှလေးတွေ စီလို့ရနိုင်မယ့် ပန်းချီဆရာ
အတွက် ဒီအချိန်က အလွန်ကို တန်ဖိုးရှိနေမှာပါလေ။

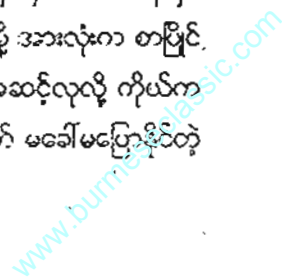
သို့သော် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းကွဲအက်သံ
ကိုဖြင့် ဘယ်သူမှ မကြားခဲ့ပါချေ။

အခန်း (၂)

ရုံးခန်းရှိ ဧည့်ဆောင်မှာ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ စားပွဲရည်
ထက်မှာ စာရွက်စာတမ်းတို့ ပြန့်ကျဲနေပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
စကားမပြောနိုင်အောင်ပင် အလုပ်ရှုပ်နေကြတာအမှန်ပင်။ မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ထိုင်နေတာမို့ ခေါင်းငုံ့ကာ အလုပ်လုပ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို
အကဲခတ်ခွင့်ရပါသည်။

မြ သူ့ကို စတွေ့ဖူးစဉ်က (၈) တန်းနှစ်မှာပါ။ A ခန်းမှာ
အတော်သူတွေချည်းသာ ထိုင်ရ တက်ခွင့်ရတာမို့ အားလုံးက စာပြိုင်
အတ်တွေချည်းပါပဲ။ မိန်းကလေးအချင်းချင်း အဆင့်လုလို့ ကိုယ်က
အဆင့်ကျသည်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခေါ်မပြောနိုင်တဲ့

အထိ ပြင်းထန်လွန်းကြလေ၏။

ထိုအထဲမှာမှ ဒုတိယတန်း ထောင့်ဆုံးခုံမှာ မတုန်မလှုပ် ထိုင်တတ်သည့် ကောင်လေး၊ ကျောင်းပြောင်းပြီးရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။ တစ်နေ့နေ့လို့ ဆရာ ဆရာမတွေ စာမေးလို့ ထဖြေတာမှလွဲပြီး ထိုင်ခုံမှာ မထဘဲ နေတတ်တာပါပဲ။ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောဘဲ တုံ့ထိုဘာဝေ ငြိမ်နေတတ်သည့်သူက မြတို့အုပ်စုထဲမှာ ရေပန်းအစားဆုံးပါပဲ။

ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း ကြိတ်ပေးကြသည့် နာမည်ပြောင်က သူ့ထံမှာအများကြီးပါ။ “ကျောက်ရုပ်၊ ခုံမီးစွဲ” စသဖြင့် ပေးတတ်ကြသည့်အထဲမှာ မြ အနှစ်သက်ဆုံးကတော့ ဘေမိမင်းသားပါပဲ။ တကယ့်ကို စကားနည်းကာ အရယ်အပြုံးမရှိဘဲ အနေတည့်လွန်းခဲ့တဲ့ကောင်လေးပါလေ။

ထိုလူငယ်လေးနှင့် ယခုလို ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မြ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့။ အထက်တန်းပြီးသည့်နှင့် ဘာ major ယူဘယ်ကျောင်းပြီး ဘာဘွဲ့ရခဲ့သလဲဆိုတာ သိမှမသိခဲ့ပဲကိုး။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံကြတိုင်း “တို့တေမိလေးရော ကျောင်းပြီးလောက်ရော ပေါ့နော်” ဆိုပြီး ရေရွတ်လေ့ရှိကြတာပါ။

ထိုသို့ မြတို့အုပ်စုရဲ့ (ရှင်းရှင်းပြောရရင် အများပိုင် မင်းသားလေး) သူက တီးတိုးစိတ်ကူးယဉ်ဖော်လေးဖြစ်ခဲ့ကာ အခု အသက်

(၂၁) နှစ်အရွယ်ထိတိုင် ဟိုတုန်းက ငြိခဲ့ဖူးတဲ့အချစ်ဦးနှယ် မှတ်မှတ် ချရ ရှိခဲ့တာပါလေ။ တို တေမိမင်းသားလေးကဖြင့် အခုတော့ သူမ မျက်စိရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်နေပါသတဲ့။

သူ၏အမည်ကိုကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခပ်ရှိန်းရှိန်း သွားစေမှာအမှန်ပါ။ မြ၏ငယ်ဘော်ဒါ အမည်သည် ခေါ်ဝေါ်စရာ တား နေမင်းရှိန်ပါလေ။

“မမြစိမ်းစိမ်း”

“ရှင် . . . ဟင်”

“ကျွန်တော်မေးနေတာကို မဖြေသေးဘူးနော်”

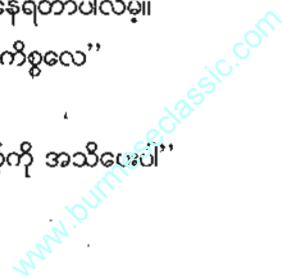
“ဘာ . . . ဘာကိုလဲ”

သူက စာရွက်တစ်ထပ်ကို လှမ်းပေးကာ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိသ်။ ဘုရား ဒိန်းခနဲမြည်သွားရပါသည့် ရင်ခုန်သံကြောင့် သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်ရလေသည်။ ဒုက္ခပဲ မကြီးမငယ်နဲ့ ဒီလိုစိတ်လှုပ်ရှားစရာလား။ ဆယ်ကျော်သက်တွေလို လှုပ်ခတ်သည့်အရွယ်ကို လွန်ခဲ့တာဖြင့် ကြာချေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ပုစွန်ဆိတ်တွေ ခုန်နေသလို တလုပ်လုပ် တဖျတ်ဖျတ် ခံစားနေရတာပါလိမ့်။

“ဆိုင်ခွဲ (၅) ကို Test သွားလုပ်ရမယ့်ကိစ္စလေ”

“အင်း”

“အဲဒါ သေချာစဉ်းစားပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ”

“ဪ... ဟုတ်ဟဲ့”

မမြစိမ်းစိမ်းတဲ့။ အောင်မယ်လေးနော်၊ စိမ်းကားရက်ပိုး တစ်တန်းတည်းအတူတကွခဲ့သည့်အကြောင်းကို မသိဘူးလား။ ဘယ် သိပါ့မလဲ။ သေးဘီကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ ကျောင်းစာအုပ်ကိုချည်း သည်းသည်းမည်းမည်း ဖတ်နေခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အမြင် အာရုံတွေ လျော့ပါးကုန်ပြီး ဒီအရွယ်နှင့် မျက်မှန်တပ်နေရတာ ပြစ်စေ မပေါ့။

ရွယ်ကုချင်း မတပ်ခေါ်တာကိုတော့ မြ သိပ်မကြိုက်ပဲ။ တကယ်ဆို မြဆို မြခေါ်ပြီး နင်နဲ့ငါဆိုပြီးပြောရင် ဒီထက် ပိုရင်းနှီးသွား မှာပေါ့။ အတွေးတွေများနေသည့် မြကိုယ်မြပင် ရှက်လာပါသည်။ လူကြီးတွေပြောထားသည့်စကားကို ဟီးတိုးကြားခဲ့ရတာမို့ တိတ်တနိုး ရင်ခုန်နေမိတာ မှားပြီလား။

“ရှင်နဲ့မြကို လူကြီးတွေ သဘောတူနေကြတယ်ရှင့်” ဟု ပြောချလိုက်ရ။ ငါ့နော် မိန်းကလေးဖြစ်ရတာများ စိတ်ပျက်ပါ။ ဒီစာ အရွယ်မှာ အမိဆိုတဲ့ အဖေကသာ ရှေ့ကနေရာယူခွင့်ရပြီး တကယ် တမ်း မြတို့ အမျိုးသမီးတွေက သူတို့အမျိုးသားတွေနောက်မှာသာ ရပ်ခွင့်ရတာပါလော့။

“ပြီးတော့ ... file တွေကို သေချာတွဲထားပါ။ ဒီ MD ကို တင်ပြတဲ့အခါ လွယ်ကူမှာ။ အခုတော့ အားလုံးပြန်ရှာ

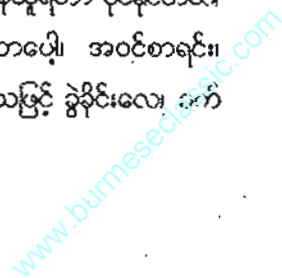
ရတာ အချိန်ကုန်တယ်”

ကုန်မှာပေါ့။ မြ တမင်လုပ်ထားတာပဲဟာ။ ဒါမှ သူ့နဲ့ ဒီလို အကြားကြီး အတူရှိခွင့်ရမှာလေ။ ဧရာဝတီတို့ အလုပ်တူပြီး ဖကားကို ဘယ်ကုန်းကများ အေးခေးခေးပေး ပြောခွင့်ရပါသလဲ။ အလုပ်ကို သာ သိမ်းကြီးလုပ်နေသည်သူအဖို့ အလုပ်သည်သာ ပထမ အလုပ် သည်သာ ဒုတိယ၊ အလုပ်သည်သာ တတိယဖြစ်နေတာလေ။

ဒါကြောင့် ခုချိန်အထိ ရည်းစားမရတာပေါ့။ ရည်းစားစကား တောင် ပြောရဲပါ့မလားမသိ။ နှုတ်က မပွင့်တပွင့်ပြောတိုင်း မနည်း နားစိုက်ထောင်ရတာပါလေ။ အထက်လူကြီးတွေတော့ သူနှင့် မည်သို့ စကားပြောသည်မသိ။ မြကတော့ သူ့လေသံကို သေချာကြားရအောင် အတော် သတိထားရတာပါလေ။

“မြလည်း ပြောတာပဲ။ သူတို့ကိုက ဒီလိုချည်း လာပို့ပေး တော့ ဘာပြောလို့ရပါ့မလဲ”

“ကိုယ်က ဟာဝန်ခံပဲလေ။ ပြောသင့်တာ ပြောရမှာပေါ့။ အလုပ်ကိုဖြစ်သလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ဆိုင်ခွဲတွေက အများကြီး နှိုဟာကို ကျွန်တော်တောင် သုံးဆိုင်ကို တာဝန်ယူရတာ ပိုင်နိုင်တယ်။ မမြစိမ်းစိမ်းက နှစ်ဆိုင်တည်းကို နိုင်သင့်တာပေါ့။ အဝင်စာရင်း၊ အရောင်းစာရင်း၊ လက်ကုန်ပစ္စည်းစာရင်း စသဖြင့် ခွဲခိုင်းလေ။ ဘက် တာပဲ”

သိတယ် သိတယ်၊ အားလုံးကို မြဲ computer နဲ့ print ထုတ်ထားပြီးသားရှင့်။ ရှင့်ကို ဦးနှောက်စားအောင် တမင်လုပ်ရတာ။ အခုတော့ စကားတွေအများကြီး ပြောနေရပြီ မဟုတ်လား။ မြစ်မီးစိမ်းက ရှင်ထင်နေသလို ခပ်တုံးတုံးမဟုတ်ဘူး။ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာရှင့်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ယောက်ျားတွေက သူတို့ထက် ပိုပြီး ဉာဏ်ထက်လွန်းတဲ့မိန်းမမျိုးကို သဘောမကျတတ်ဘူးလေ။

မိန်းမမှာ မာယာတဲ့။ ရှင်လို မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးကို လှုပ်လာအောင် နဲ့တတ်ဖို့ ကျွမ်းကျင်ရမှာမဟုတ်လား။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ယူလာပြသည့် မြစ်ဖူးစာရှင် (အိမ်ထောင်ဖက်) ဓာတ်ပုံတွေကို ခေါင်းခါခဲ့ရပေါင်း မနည်းခဲ့ပါ။ မိဘတွေ မြဲကြောင့် ခေါင်းခဲကြတာ အားနာမိပါရဲ့။

အန်တီလတ်သမီးဖြစ်သည့် ပတ္တမြားနီနီသာ ချစ်သူရပြီး အသက် (၂၄) နှစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာလေ။ လေး ယောက်ျားရသွားတာက ကိစ္စမရှိ၊ ပြဿနာဖြစ်တာက ညီအစ်မသုံးဦးမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် မြဲကို ထိခိုက်စေတာလေ။ အငယ်ဆုံးညီမနှင့် (၇) နှစ်ကြီး၊ အလတ်ညီမနှင့် (၄) နှစ်ကွာသည့် မြဲက အရင်အိမ်ထောင်မပြုတာမို့ အမျိုးတွေထဲ ကျွတ်ကျွတ်ညှပ်ကုန်တာပါ။

လေးက အရမ်းပွင့်လင်းလွန်းပြီး အားမနာတတ်သည့်လူပါ။ ရသွားသည့်ဆရာဝန်က လူအေး။ လေး တစ်ခွန်းတည်းနှင့် ကိုလေး

(ခေါ်) ဒေါက်တာညီလင်းသန့်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်သည်အထိ ပွဲပြီးမီးသေ ခင်ပွန်းမျိုးပါ။ လေးက မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြုံမို့ ညီအစ်မသုံးဦးထဲမှာလည်း အတော်ပေါက်ရောက်ပြီး ထင်ပေါ်လေ၏။

လေး အပြောနှင့်ဆိုပါက မြဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းပြီး အတ္တကြီးတယ်ဆိုလား။ မညှာမတာ ဝေဖန်ခံရတာပါလေ။ ဟိုလူ့ငြင်း ဒီလူ့ခေါင်းခါနဲ့ ဒီလောက်အသက်ရလာတာမို့ ပြောလည်းခံရမှာကိုး။ ပြီးတော့ မြဲက သိပ်ထက်လွန်းတာမို့ တော်ရုံယောက်ျားတွေကို ဝူမစိုက်သလို ဖြစ်တတ်သဖြင့် အငယ်ဖြစ်သည့် လေး၏ အဆုံးအမကို ခံရတာ ကိုယ့်စိတ်ကို ပြုပြင်ရတော့တာပါ။

တစ်ခါတစ်ခါ မြဲက သီးသန့်ဖြစ်နေပြီး လေးနှင့် အငယ်လေးတယာ ဘာမဆို တီးတိုး တီးတိုး တိုင်ပင်လျက် ရင်းနှီးကြလေ၏။ မြဲကို အကြီးဆိုပြီး ရိုသေပြတာထက် မခေါ်မပြောချင်လို့ ပစ်ထားသည်ဟု ထင်ချင်စရာပါလေ။ ဒီတော့လည်း မြဲမှာ မခံချင်စိတ်နဲ့ ဆန်ကာထင် ရွေးထားမိတဲ့ သူ့ကိုလက်ထက်ဖို့ သူနှင့် ရင်းနှီးဖို့ plan တွေကို နှစ်ညှစ်ချရတော့တာပင်။

သူငယ်ချင်းတွေသာ မြဲအဖြစ်ကိုသိရင် ဝိုင်းလှောင်လိုက်ကြမယ်ဖြစ်ခြင်း။ မြဲတို့က အဲဒီလို အဲဒီလို ညီအစ်မဆွေမျိုးတွေပါလေး။

“အလုပ်လုပ်တာပဲ နှစ်ချီကြာနေပြီ၊ ဒီလောက်တော့

တတ်မှာပေါ့”

“မြ အရင်လုပ်တာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုပဲ တာဝန်ယူရတာလေ။ ပြီးတော့... အခုလို ပစ္စည်းတွေ ပရော့နဲ့ စာရင်းရှုပ်တာမျိုးရှိမှ မရှိတာ”

“တွဲသင်ပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော်ပြောနေရတာ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် အချိန်အားတာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ရင်းနဲ့ တတ်သွားရတာပဲ”

သိပါ သိပါ။ ဒီလောက်အလုပ်လောဘကြီးနေမှတော့ ရှင်ဘယ်လိုအိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ပါ့မလဲ။ တော်ကြာ အမေဖြစ်သူက “သား ဒီဖိန်းမကိုယူ” ပြောတာနဲ့ “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်မှာထင်ပါရဲ့။ အဲဒါလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ။ ဖေဖေနှင့်သူဖေဖေက သူငယ်ချင်းတွေမို့ လူငယ်တွေကိစ္စက Easy ပါပဲ။

သူက မြကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကျုံ့လျက် ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဘာမှ မတတ်ဘဲနဲ့တော့ ဒီနေရာကို ရာယူးကြီးပြီး ရောက်လာပါ့မလား။ ဒီလောက်တော့ တွေးတတ်ပေမပေါ့။ ဟန်ဆောင်ရတာလောက်က မြအတွက် မခက်ခဲပါဘူး။ နေရာတကာ ဖွင့်လင်းလှိုင်းကောင်းတာမှ မဟုတ်တာကိုး။

“အရင်က ဘယ်မှာလုပ်ခဲ့တာလဲ”

“Furniture ဆိုင်း Bed stead တွေ Mattress တွေ

လာရွေးဝယ်မှပဲ အလုပ်ရှုပ်ရတာ”

သူ့မျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေ၏။ ဖြစ်ပေမပေါ့။ ပြောတဲ ပရိဘောဂဆိုင်မှာ ခုတင်တွေ၊ ဓမ္မရာတွေကအစ အကုန်အပြီးအစီးရောင်းတာကိုး။ နေဦး ဒါလေးထည့်ပြောရုံနဲ့ သူ့မျက်နှာရဲ့ တာ အကြောင်းရှိရမည်။ ဒါဖြင့် မြတို့ကိစ္စကို သူလည်း သီနေပုံရတယ်ပေါ့လေ။

မြ ကျိတ်ပြီးလိုက်ခိ၏။ ဒီလောက်တော့ မြက ယောက်ျားတွေကို အကဲခတ်နိုင်ပါသည်။ ခေတ်နဲ့အညီ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ လူငယ်မို့ ဒီလောက်ကြီး ထုံအတာမျိုးမှ မဟုတ်တာကိုး။ သူက အနေခက်သွားဖြင့် စာရွက်တွေထပ်ထားတာကို ပြန်ဖွမိပြီး သတိရတာ စိတ်ပျက်သွားသည်နယ်။

“မြတို့ကိစ္စကို ရှင်သိတယ် မဟုတ်လား နေမင်းရှိန်”

“အခုလည်း ဘာမှရှုပ်စရာမရှိပါဘူး။ ပစ္စည်းတွေ သေးသေးနွားမွားဖြစ်တာပဲရှိတာပါ”

“အဲဒါ... နည်းမှမနည်းတာကိုး ပစ္စည်းသေးလေ တန်ဖိုးကြီးလေ။ စိတ်ရှုပ်စရာကြီး”

“ဒါဖြင့်... မမြစိမ်းစိမ်းက ဘယ်နေရာမှာများ လုပ်ချင်လို့

ကြည့်... ဒါက ရွဲတာပေါ့လေ။ လူကို မ,တပ်ပြီးခေါ်နေတာ

လောက် အသည်းယားတာမရှိတော့။ ရွယ်တူချင်းကို တရိုတသေခေါ်
နေတာ စိတ်တိုက်လိုက်တာနော်။ ဘယ်နေရာမှာ လုပ်ချင်လဲ မေးစရာ
လား။ ရှင်နဲ့ ရုံးခန်းတစ်ခန်းတည်းပေါ့ရှင်။

“မြ... မကျွမ်းကျင်သေးတာကို သွားချွန်မလို့လား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို... ပိုကျွမ်းကျင်အောင် သင်ပေးပေါ့ရှင်”

“ခက်တာပဲ”

သူ့ အတော့်ကို အကျပ်ရိုက်သွားပုံပင်။ မြ ရယ်ချင်တိုက်
အတော်လေး အောင့်ထားရလေ၏။ လိမ်ညာတာတော့ မဟုတ်ရပါ။
သူနှင့်ရင်းနှီးခွင့်ရဖို့က ဒီတစ်လမ်းသာရှိတာမဟုတ်ပါလား။ လူကြီးတွေ
ဘယ်လိုပဲ စီစဉ်ကြပါစေ မြတို့လူငယ်ချင်း အတော်အသင့် ရင်းနှီးမှု
တော့ရှိရမှာ အသေအချာပါပဲ။

“မသင်ပေးချင်လို့လား”

“ဗျာ... မဟုတ်ရပါဘူး”

“ပြီးတော့... မြ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ”

မြက သူ့ကို အကဲခတ်သည့်နှယ် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အတော်
ရိုးတဲ့ ယောက်ျားပါလား။ လေးရဲ့ခင်ပွန်းက အတော်လေး ထက်မြက်
ပေမယ့် ဇနီးကို ချစ်စိတ်နဲ့ ဘာမဆို အလျှော့ပေး လိုက်လျောလွန်း

တာလေ။ ဒီတော့ မြ လက်ထပ်ရမယ့်လူကို လေးရဲ့လူထက် ပိုပြီး
သာနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ညီအစ်မချင်း ပြိုင်တာတော့ မဟုတ်ရပါ။
သို့သော်... မိန်းမမှန်ရင် မိန်းမစိတ် မစ္စတီယတော့ အနည်းနဲ့အများ
ရှိကြမှာပါလေ။

“မြနာမည်ကို မ,တပ်ပြီး မခေါ်ပါနဲ့”

“ဗျာ”

“မြနဲ့ရင်က ရွယ်တူရှင်၊ State တုန်းက တစ်တန်းတည်း
အတူတူ တက်ခဲ့ကြတာ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင်”

ကဲ မှတ်ရော။ သူက ထင်မထားသည့်စကားမို့ မြကို အူ
ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ
မိန်းကလေးဘက်က ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းရွှေ့သင့် ရွှေ့ရဲရမှာလေ
သိပ်ကြီးရဲတင်းတာပျိုး မဖြစ်အောင် သတိထားရပါ၏။ ရုံးချင် အချင်
ဆောင်မဆောင်နဲ့ နေမင်းရှိန်ဇေ။

“ကျွန်တော်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မမကြီး”

“ဟဲ့... ပလုတ်တုတ်”

ဒီမှာ ဇာတ်ရှိန်တင်ဖို့ပြင်ရုံရှိသေး တံခါးက ဝန်းခနဲပွင့်သွားပြီး

မြ ပေါင်ပေါ်မှာမျက်နှာအပ်ကာ တနံ့ရှိုင်းချလိုက်သည်က အငယ်လေး၊
ပါလေး၊ ပိုကြီးချက်မနှင့် ဗလုံးဗဝွေးပြောနေတာကို သေချာနားမလည်
ပေမယ့် ကောင်လေးထားခဲ့ပြီဆိုတာကိုတော့ ယေတုယုသဘော နား
လည်လိုက်ပါ၏။

ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည့် ညီမလေးကို အငိုတိတ်စေရန် ချော
မော့ပြောဆိုနေရင်း လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရသွားပါ၏။ ဟုတ်
တယ်၊ ရုံးခန်းထဲမှာ ယခုတိုင် သူ့ရှိနေသေးတာမဟုတ်လား။ ဇုတ်
တရက် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်စဉ် မြ အသက်ရှူရင်သွားရလေသည်။

ကရုဏာမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် အငယ်လေးကို ကြည့်နေပါသည့်
နေမင်းရှိန်၏အကြည့်တို့က ကြက်သီးတဖွယ်ရာ ဖြစ်နေတာပါလေ။
ဘုရားရေ သူ့ဆီမှာ ဒီလိုကြည့်လဲသည့် မျက်ဝန်းတို့ရှိနေတာပါလား။

အခန်း (၃)

ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ တိုက်ထဲဝင်လိုက်
ဧည့် ဖေဖေက ဧည့်ခန်းမှာ စာစောင်ဖတ်နေရင်းမှ မျက်မှန်ပင့်ကြည့်
လိုက်လေသည်။ ကားသော့ကို တိုင်မှာချိတ်လိုက်ပြီး အတွင်းခန်းဘက်
ဝင်လိုက်ပါသည်။ မီးဖိုခန်းဘက်မှ မေမေထွက်လာတာကို နှုတ်မဆက်
ဖြစ်ဘဲ ရေခဲသေတ္တာရှိရာဆီ သွားကာ ရေသောက်ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်
နေမိလေ၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သား”

ရေဘူးအဖုံးကိုပြန်ပိတ်ကာ သိမ်းလိုက်ပါ၏။ ဖန်ခွက်ထဲမှ
အက်ကျန်ရေကို အကုန်မော့သောက်လိုက်ပေမယ့် ရင်တွင်းမှအပူက

မအေးနိုင်ခဲ့။ အာရုံက ရှိုက်ကြီးတင်ဖြင့် မျက်ရည်တပေါက်ပေါက်ကျ လျက် ငိုနေသည့် မိန်းကလေးထံသာ ရောက်သွားရတာပါလေ။ အပယ်လေးတဲ့။

“သား”

“ဗျာ မေမေ”

“သားဖေဖေ ခေါ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေမေးတာကို ပြန်ဖြေလိုက်ပေမယ့် ထမင်းစားစားပွဲအနီးမှာ သူ ရပ်နေမိတုန်းပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလိလိနဲ့။ အလုပ်ကို စိတ်နှစ်ပြီး လုပ်တတ်ပါသည့်သူ။ အလုပ်ထဲမှာပဲ ပျော်နေခဲ့တဲ့သူ။ ဖွဲ့ခိုခိုနဲ့ အောင်မြင်အောင် ပန်းတိုင်ဆီ လျှောက်လှမ်းနေပါသည့် သူ့လို လူကို အခုလို တွေ့ဝေတဲ့ဆိုင်မှာတွေ့ဖြစ်အောင် မည်သို့သောအရာက ပြုစားလိုက်ပါသလဲ။

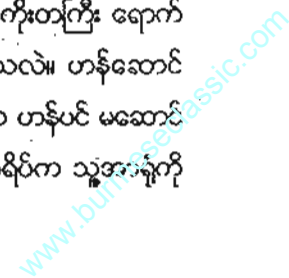
“ပုလဲတော့ အသည်းတွေ တစ်စစဖြစ်ကုန်ပြီ။ သူ သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ ပုလဲကို ... ပုလဲကို လမ်းခွဲရအောင်ဆိုပြီး ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ပြောလိုက်တာ မမကြီးရဲ့။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။ ပုလဲကိုသာ ဒီလောက်အကြာကြီး တွဲဖြစ်ခဲ့တာတဲ့။ အပြုံးမပျက်ဘဲ ပြောတာသူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ။ ပုလဲမှာသာ ... ပုလဲမှာသာ ဒီထဲ တင်းကျပ်ပြီး ပေါက်ကွဲထွက်တော့မလိုပဲ။ တနင့်တပုကြီး ခံစားရတာ

မကြီးရဲ့။ ပုလဲတော့ ... ပုလဲတော့ ဒီအထိရာကြီးနဲ့ အသက်ဆက် ဆွင်ချင်တော့ဘူး”

ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။ အကံ့ချီ နှိပ်ဘတ်နေရာကို ဆုပ်ထားလျက် ရှိုက်ရှိုက်ငိုနေပါသည့် မိန်းကလေး ။ စကားသံတို့က ယခုတိုင် နားထဲမှာ ကြားယောင်နေဆဲပါပဲ။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သူ့မ၏ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုက သူ့ဆီကို ကူးစက်လာ သည့်နှယ် ခံစားခဲ့ရတာပါလေ။

အဘယ်မျှ နာကျင်နေတာလိလိနဲ့။ ပထမဦးဆုံး ချစ်သူထားဖူး တဲ့ ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ ချစ်သူ၏ သစ်စိမ်းချိုးချိုးခြင်းဒဏ်ရာက ငယ်န ညှည့် နှလုံးသားလေးကို ခံရခက်စေအောင် ဒဏ်ချက်ကြီးဖြစ်စေတာ ပဲ။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချစ်သူပဲ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ မုန့်လျှောက်စား၊ ကစားကွင်းသွား၊ စသည်ဖြင့် ချစ်စရာတွေ အမျိုးမျိုးကို ရှာဖွေပြီး စိတ်ချမ်းသာနေရမှာလေ။

အခုတော့ ထိုမိန်းကလေးက ချစ်သူ၏ရက်စက်ခြင်းဒဏ်ကို ခံနေရအလဲနဲ့ ခံခဲ့ရပြီး ထွက်ပေါက်ပိတ်ကာ အသက်ရှူကြပ်နေသည့် နေ့ထဲ ကူကယ်သူမဲ့စွာဖြင့် အစ်မဖြစ်သူဆီ အားကိုးတုကြီး ရောက် တာ အဘယ်မျှ သနားစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဟန်ဆောင် နေတဲ့ မုယာမာယာတွေများတတ်တဲ့အရွယ်လေးမှာ ဟန်ပင် မဆောင် နေဘဲ ချုံးပွဲချ ဝိုပွဲဆင်ခဲ့ပါသည့် မိန်းကလေး၏ပုံရိပ်က သူ့အားရုံကို

ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တာလေ။

မြစ်စိမ်းစိမ်း၏ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပေါင်ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်လိုက်ပါသည်။ ခပ်တိုတိုကုပ်ကုပ်လေး ညှပ်ထားပါ သည့် ဆံပင်ပုံစံကြောင့် လည်တိုင်သွယ်သွယ်လေးကို သူ မြင်ခွင့်ရခဲ့ တာပါ။ ဘေးတစ်စောင်းလေးသာ ခပ်ကွယ်ကွယ်မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာလေ။ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် နှာတံစင်းစင်းလေးကို ဖျတ် ခနဲ မြင်ရုံနဲ့ အဘယ်မျှ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသလဲဆိုတာကို ခန့်မှန်းနိုင် တာပါလေ။

ဤမျှ နုငယ်ပျိုမြစ်လွန်းပါသည် မိန်းမချောလေးရဲ့ ရင်ကို အဘယ်သို့သော သင်္ကေတသားက နာကျင်စေခဲ့တာပါလိမ့်။ တင့်တယ် လှပနေပါသည့် ကောင်မလေး၏နှလုံးသားကို ကစားစရာအဖြစ် မည် သို့သောလူက အပျော်သဘောထားခဲ့ပါသလဲ။ အချစ်တွေနှင့် ပျော်ရွှင် နိုင်မည့် မိန်းမငယ်လေး၏အပြုံးတွေကို ပုလဲဥမျှက်ရည်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲအောင် ဘယ်လိုကောင်းမျိုးက ရက်ရက်စက်စက် ပြုစားခဲ့တာ ပါလိမ့်။ ဪ ပုလဲဆိုတဲ့ အငယ်လေးရယ်။

“သား နေမင်းရှိန်”

“ဟင် ... ဪ ... လာပြီ ဖေဖေ”

ဖေဖေအသံ ထပ်ထွက်လာတာမို့ သတိဝင်သွားရပြီး လှည့် ထွက်လိုက်စဉ် လက်က (စောစောက သူ့သောက်ပြီးတင်ထားသည့်

ဖန်ခွက်ကို တိုက်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။ ရင်ထိတ်သွားပြီး ဖန်ခွက်ပေးလိုက်ပေမယ့် မမိလိုက်ပါချေ။ သံမံတလင်းနှင့်ဖန်ခွက်ထိ တြိသံက နားထဲမှာ ပိုကျယ်လောင်သွားသည့်နှယ်ပါလေ။

“ခွမ်း”

“ဝေဝေလုပ်လိုက်ပါမယ် အစ်ကိုလေး ... ထားခဲ့ပါ”

အိမ်မှကောင်မလေး သတိပေးလိုက်တာမို့ ဖန်ခွက်အကွဲကို ချွတ်ကြည့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ သူထွက်လာခဲ့ပါ၏။ အယောင်ယောင် မှားမှားတွေ စတင်ဖြစ်လာပါပေါ့လား။ သတိထားပေးတော့ နေမင်း

“ထိုင်”

ဖေဖေနှင့်မေမေ ထိုင်နေသည့်ခုံနှင့် မျက်စောင်းထိုးရှိခုံမှာ ချွတ်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထိတ်မှုက ယခုတိုင် မပျောက်သေးပါ သေး။ ရေသောက်ပြီးတာတောင်မှ သူ့အာခေါင်တွေ ခြောက်နေသည့် နှလုံးထဲ။ လက်ဝါးထဲမှာ ရွှေးစေးတွေပျံ့လာတာ၊ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာတာ၊ နားထဲမှာ လေတွေထွက်နေသလို အူနေဟာတို့က ဘာ ချွတ်များ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“နေမင်းရှိန်”

“ဗျာ”

“ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ”

“ဘာ... ဘာကိုပြောတာလဲ ဖေဖေ”

“သားပြန်လား ဘာည်းက ဖေဖေ အက်ခတ်နေတယ်... ပြန်လာနေကျအချိန်ထက်လည်း နောက်ကျနေတယ်၊ ထားပါတော့... ဒါက အလုပ်များရတဲ့နေ့မျိုးရတာမို့ ဖေဖေ နားလည်ပေးလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ပါ... မေမေ့ကိုတောင် မမြင်ရအောင် သား ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်... သား မျက်နှာလုံးဝမကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့... စိတ်နဲ့လူ မကပ်သလို သားလုပ်ပုံတွေ မြင်နေရတာကိုး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဖေဖေတို့က သားရဲ့မိဘတွေဆိုတာ မမေ့နဲ့ နေမင်းတို့ဘာမဆို မျှီသိပ်ခံစားပြီး ထုတ်မပြောတတ်တာ သားရဲ့အကျင့်မှန် ဖေဖေတို့ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့... အခုပုံစံကိုတော့ မမေးလို့မဖြစ်ဘူး သားပုံစံက Normal မှမဟုတ်တာ”

သေစမ်း။ သူ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။ မိဘတွေရှေ့မှာ အနံ့တရုတ်လို ငုပ်တုတ်ထိုင်ပေမယ့် စိတ်တွေက ယောက်ယက်ခတ်ပြီး ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေတာကို သူ့ကိုယ်သူသာသိနေတာပါလား။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမှာလိမ့်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့်ပါလို့ ပြောချလိုက်ရမှာလား။ မဖြစ်သေးဘူး။ တစ်သက်လုံး

ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားသိက္ခာတွေ ဟိုအောက်ခြေကို ဘုတ်ခနဲ ဖြုတ်ကျသွားပေမပေါ့။ ခက်ချေပြီကော နေမင်းရှိန်။

“အလုပ်မှာ အခက်အခဲရှိနေလား”

“ဟင့်အင်း”

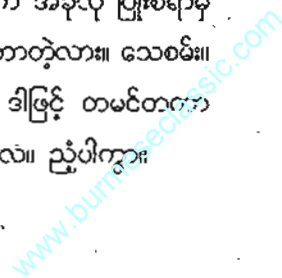
“ဒါဖြင့်”

“မြစ်မ်းစိမ်းကိုတော့ အတော်လေးတွဲ... ရမယ်ထင်တယ် ဖေဖေ၊ အလုပ်လုပ်တာ မသေသပ်ဘူး၊ စနစ်မကျဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာပဲ တစ်နေ့ကုန်ကြာသွားတာ”

“ဟုတ်ပါ့မလား မြစ်မ်းစိမ်းက အလုပ်ကို စေ့စပ်သေချာလို့ ရာထူးတိုးပေးပြီး အဲဒီနေရာကိုရောက်သွားတာလေ သားရဲ့၊ သားပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဆိုင်ခွဲစာရင်းတွေကို ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ လုပ်ထားလို့ စာရွက်တွေ တစ်ခုချင်း”

သူ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ပါ၏။ ပြောနေရင်း မိဘတွေကို မော့ကြည့်မိစဉ် နှစ်ဦးသားပြီးနေတာကြောင့် ဖေဖေဖြစ်သွားရခြင်းပါပဲ။ ဘာလဲ၊ သူပြောနေတဲ့အကြောင်းအရာက အခုလို ပြုံးစရာမှ ခန့်တာလေ။ စေ့စပ်သေချာလို့ ရာထူးတိုးသွားတာလား။ သေစမ်း။ ဒါကို သူ ဘာလို့ မတွေးမိလိုက်တာလိမ့်။ ဒါဖြင့် တမင်တကား ထည့်ပြတာကို နေမင်းရှိန် ခံလိုက်ရတာပေါ့လေ။ ညှိပါကွား။

“ဟင်းဟင်း... သား ကောင်းကောင်းအကဲခတ်ခွင့်ရခဲ့
တယ်ပေါ့လေ”

“အဲ”

“မြလေးက တော်လိုက်တာ၊ တော်တော်မှ စကားပြောဖြစ်ခဲ့
လား”

“ဒီလိုပါပဲ မေမေ”

“သဘောကျခဲ့လား”

“ဗျာ... ဘာကိုလဲ”

“မြလေးကိုလေ”

သူ နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သဘောမကျဘူး
ဆိုသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်စကားမျိုး ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်
ပါချေ။ အခုမှ စတွေ့တဲ့ မိန်းကလေးကို မြင်တာနဲ့ ငြင်းလိုက်ပါက
တစ်ဖက်သား အရှက်ရစေမှာကိုး။ သူ တကယ်တမ်း စိတ်ဝင်စားမိ
သည်က တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်လိုများ ပြောရ
ပါ့မလဲ။

“အစက ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိမလို့နဲ့ တကမ်းတမ်းကျ
တော့”

“သူ တမင်လုပ်တာပါ သားရယ်၊ ဘယ်မိန်းကလေးကမှ
ကိုယ့်ကို အထင်သေးစေမယ့် လုပ်ရပ်မျိုးမလုပ်ကြပါဘူး”

“သားတို့နှစ်ယောက်ကို မေမေတို့ စီစဉ်ပေးချင်နေတာလေ”

“ဒါဖြင့်... သူ သိသိကြီးနဲ့ တမင်လုပ်တာလား”

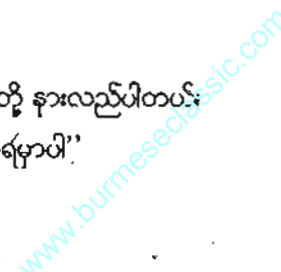
“ဒါပဲ ရှိမှာပေါ့”

သူ မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်သွားရပါ၏။ သူက တခြားယောက်ျား
လေးတွေနဲ့ စရိုက်မတူလှပါ။ ဖြစ်ချင်တာ လုပ်ချင်တာကို သေချာ
စီစဉ်ပြီးမှ နှုတ်ချထုတ်ပြောတတ်ပြီး ဘာမဆို လျှို့ဝှက်ချိုသိပ်ထားတတ်
သည်အကောင် ရှိလေ၏။ လူတိုင်းမှာ အကောင်ကိုယ်စီရှိကြပေမယ့် သူက
စကားလည်းနည်းကာ အတော့်ကို တိတ်ဆိတ်တာမျိုးကိုပဲ နှစ်သက်
သည် အမျိုးသားတစ်ဦးပါပဲ။

အခုတော့ တစ်ဖက်မိန်းကလေးက သူနှင့်တစ်တန်းတည်း
အတူတူနေဖက်ဖြစ်ပြီး စိတ်တွင်းမှ ရင်းနှီးနေသလိုပါလေ။ လူကို
အတုအဟန်ဆောင်ပြီး လှောင်လွှတ်ရတယ်လို့။ အဲဒီရုံးခန်းထဲမှာ
အရင်စာရွက်တွေရှင်းပြီး အချိန် ဘယ်လောက်တောင် ကုန်ခဲ့ရပါ
လဲ။ သူက အချိန်ဖြုန်းတီးတာလောက် မုန်းတီးတာမရှိ။ နေဦး၊
အဲဒီလို အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့လို့ပဲ။ သူမကို ရုတ်တရက် ဆုံခွင့်ရခဲ့တာ
အတတ်ပါလား။

အငယ်လေးတဲ့။

“လေ့လာဖို့အချိန်ယူရမယ့်မှန်း ဖေဖေတို့ နားလည်ပါတယ်၊
အတတ်က အလုပ်အတူတူမို့ ဒီအခွင့်အရေး ပိုရမှာပါ”

“စကားတွေ လွန်ကုန်ပြီလား ဖေဖေ”

“မလွန်သေးပါဘူး သားရဲ့၊ ဒီလောက်တော့ မေမေတို့ ပါးနပ်ပါတယ်”

တော်ပါသေးရဲ့၊ ယူဆို့ပြီး အတင်းပေးစားပါက မိဘစကား ကို တစ်သက်လုံးနာခံပြီး မငြင်းဆန်ခဲ့သည့် သူ့အဖို့ ခြေချုပ်မိကန်းပါ လေ။ လေ့လာချိန်တုန်း မင်းနဲ့ထပ်ဆုံဖို့ကိစ္စက အများကြီးကြုံရဦးမှာပဲ ပဲ။ လူကို စတွေ့တာနဲ့ ပဟောဋီဂှက်ချင်သည့် မြစ်ဖမ်းစိမ်းနှင့် တစ်တွေ့ ကြုံရဦးမှာ အသေအချာပါလေ။

“ဘာလဲ ... သားရဲ့၊ အသက်လည်းရွယ်တူပဲကိုး၊ မြလေး က မလှလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မေမေတို့ မျက်စိထဲမှာလည်း သားနဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံးလို့ ယူဆပြီး သဘောကျခဲ့တာပါ။ မြလေးတို့ မျိုးရိုးက သိပ်မြင့်တာသားရဲ့ ဒါပေမဲ့ ... ငွေရှိသလောက် မမောက်မာတတ်ကြဘူး။ ကလေးတွေက လည်း မိဘအရှိန်နဲ့မနေဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်ကြလို့ အဲဒါလေး ကိုပဲ သဘောကျမိတာ”

“မြစ်ဖမ်းစိမ်းက အနေတည်ပြီး ယဉ်မှန်း သားလည်းမြင်မှာ ပါ”

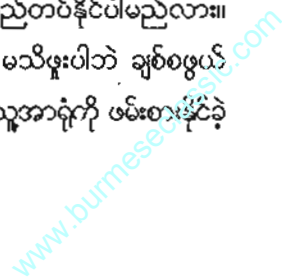
“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြုလိုက်မိ၏။ အနေတည်တာ၊ ယဉ် တာကိုတော့ သူလက်သင့်ခံပေးနိုင်ပါ၏။ သက်တူရွယ်တူမို့ ညှိနှိုင်းရ လွယ်ကူမည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ခက်တာက ငြိမ်သက်နေ သည့် သူ့နည်းသားက လက်ခံနိုင်ဖို့ကိုပါပဲ။

အခန်းထဲ အပြေးဝင်လာသည့် အရိပ်ဖြူဖြူလေးကြောင့် သူ သတိဝင်သွားတာက ပထမ မြစ်ဖမ်းစိမ်း၏ပေါင်ပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ဒူးထောက်ပိုချလိုက်သည့် ရှိုက်သံကြောင့် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွား သည်က ဒုတိယ။ အဲဒီနောက် သူမ၏ကျောပြင်လေးကို ငေးကြည့်နေ ရင်း နှလုံးသားက တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် အခုန်မြန်လာသည်က တတိယ။

သေချာပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ ဒီလိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါလေ။ ဒီတစ်ကြိမ်သာ မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့ပြီး လူကို ပူနွေးတစ်လှည့် အေးတစ်လှည့်ဖြင့် ခပ်ရိုန်းရိုန်း ခံစားမှုတွေ ဖြစ်တည် စေခဲ့တာကိုး။

ကရုဏာသက်ခြင်း၏အစက အခြေခံအုတ်မြစ်အဖြစ် တည် စေခဲ့လျှင် ဤသည်ကို သံယောဇဉ်ဟု အမည်တပ်နိုင်ပါမည်လား။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူး မဆုံဖူး မသိဖူးပါဘဲ ချစ်စဖွယ် မိန်းမငယ်လေး၏ သနားဖွယ်ရာမြင်ကွင်းက သူ့အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့ တာလေ။

မပိုင်နဲ့လား၊ မင်းအရွယ်လေးနဲ့ အဲဒီမျက်ရည်တွေက လိုက်မှ
မလိုက်ဖက်တာလေ။ စိတ်ကို ဖြေတတ်ပါစေ။ ဒဏ်ရာဆိုတာ ကုတတ်
လျှင် အမြန်လေးနဲ့ပျောက်မှာ အသေအချာပါ။ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊
အချိန်ဆိုတဲ့လမ်းတော်က မင်းနှလုံးသားကို အကောင်းဆုံးကုစားပေး
နိုင်မှာပါနော်။

အငယ်လေး၊ အငယ်လေး၊ အငယ်လေး။ စိတ်ထဲ ဖွဖွရေရွတ်
မိတဲ့ခေါ်သံကို မင်းကြားနိုင်ပါ့မလားကွယ်။

အခန်း (၄)

ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်ကို ကြိုတ်သုတ်လိုက်မိပါ၏။ ကိုယ့်
အိမ်ဟုတ်တာမို့ ဣန္ဒြေကို မနည်းဆည်နေရတာပင်။ အခန်းတွင်းမှာ
မပေါ့မပါး ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ခါးထောက်လျက် ဟိုဒီလျှောက်နေသည်က
သူ့မ၏ချစ်လှစွာသော မလေးပါပဲ။ ဆိုးတော့ဆိုးသား။ အငယ်ရုံးညီမ
နည်းစားနဲ့ပြတ်သည့်ကိစ္စက ဤမျှ ကြီးလိမ့်မည်ဟု ထင်ပင်မထင်မိ
ပါလား။

“တောက်”

“မလေး”

“ဒင်းက ဘာမို့လို့လဲ၊ ဘယ်လောက်များ နာမည်ကြီးနေလို့

Power က ပြချင်တာလည်းမသိ၊ ငါပြေးပြီးတော့ ပါးပိတ်ရိုက်ချင် လိုက်တာနော် ... ဟင်း”

“ဒေါသမကြီးနဲ့လေ မလေးရဲ့”

“ဒေါသမထွက်ဘဲနေမလား၊ ဂျီကိုမပြောဘဲ ဘာကိစ္စ မကြီး ကို အရင်သွားပြောရတာလဲ”

“မလေးက မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ကိုးလို့”

“အောင်မယ်လေး ... မွေးမှမမွေးသေးတာ၊ ပူစရာရှားလို့ တကယ်ပါပဲ၊ နေစမ်းပါဦး ... အဲဒီကောင် လမ်းခွဲမယ်ပြောတာနဲ့ ဒီဘိုင်းငြိမ်နေရလား၊ နှင့်လက်ဝါးနဲ့ သူ့ပါးကို မိတ်ဆက်ပြီး နှုတ်ဆက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့မှပေါ့ ငတုံးမလေးရဲ့၊ ငါနော် လူချင်းသာ လဲပစ် လိုက်ချင်တယ် ... အဟုတ်”

အဲဒါကြောင့်ပဲ မလေးကို မသိစေချင်တာပါ။ အခုက မမကြီး က မလေးဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတာနဲ့ သိကုန်ပြီ၊ အန်တီလတ်အိမ်ကို သူမအခေါ်ခံရတော့တာလေ။ မငိုချင်ပါဘူးဆိုနေမှ ဒီမျက်ရည်တွေက လည်း ပေါ့ပေါ့လွန်းပါရဲ့။ မေးသမျှ ပြန်ဖြေရင်း ငိုမိပြန်ပါရော။

“ငိုမနေနဲ့ ... ကျက်သရေကိုမရှိဘူး၊ ဒင်းကြောင့်များ မျက်ရည်ကျရတယ်လို့ မတန်မရာ”

“မလေးကလည်း”

“နင် အဲဒီလို ပျော့စိပျော့စိလုပ်နေလို့ ဟိုအကောင်က

ဆိတ်သွားတာပေါ့၊ တယ်လေ ... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ စိတ်တို သယ်”

“ကိုလေးကို မပြောပါနဲ့”

“မပြောလို့ရမလား၊ ဒင်းအမျိုးအကြောင်း ဒင်းကိုမှမပြောလို့ သယ်သူ့ကိုပြောရမှာလဲ”

“ကိုလေးနဲ့မှမဆိုဘဲတာ မလေးရဲ့”

“ဘာလို့မဆိုဘဲရမှာလဲ၊ လူမှာအမျိုး ကြက်မှာအရိုးဆိုတဲ့ စကားပုံက အလကားရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

မလေးအသံ အာကျယ်အာကျယ်ကြောင့် သူမ အလိုလို ဆိတ်သွားရပါ၏။ နေရင်းထိုင်ရင်း မလေးခင်ပွန်း ကိုလေး (ဒေါက်တာ ဦးထင်သန့်) ကို မျက်နှာပူ အားနာစရာဖြစ်တော့မှာလေ။ သူက ကိုလေးနဲ့အမျိုးတော်သလို တူအရိုးဝမ်းကွဲလည်း ဖြစ်နေပါ၏။ အစက ဦးထင်သန့်ကြရင်း လေးလလောက်အကြာမှာ သူ့ကိုမြင်ကာ အမျိုးတော် နဲ့သိသွားတာပင်။

တူအရိုးသာဆိုတယ် အကျင့်စရိုက်က နည်းနည်းမှမတူတာ ပဲ။ ကိုလေးက ခပ်အေးအေး စကားနည်းပြီး မလေးအပေါ် အနှံ့တာခံ အလျှော့ပေး ချစ်မြတ်နိုးသည့်လူပါ။ သူကဖြင့် ချစ်သူအပေါ် နိုင်လို့ မိတ်ဆွဲပြီး သူကချည်း အထက်စီးက ဆက်ဆံတတ်တာမဟုတ်ပါလား။

“ပုလဲကိစ္စက ပြောလို့မှ မကောင်းတာ မလေးရဲ့”

“မကောင်းလည်း ပြောရမှာပဲအေး၊ ဒါမှ ဒင်းအကြောင်းကို တစ်ဆွေမျိုးလုံး သိကုန်မှာ မပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

“ခက်တော့တာပဲ”

“မခက်ချင်ရင် အစကတည်းက မရမကဆွဲထားပါလား။ အခုမှ မျက်ရည်တစ်စင်းစင်း လုပ်မနေနဲ့။ အစ်မနှစ်ယောက်လုံးအေးအေးကို မနေရဘူး”

“ဒေါက် ဒေါက်”

“လေး ကိုယ်ပြန်လာပြီ”

တံခါးခေါက်ကာ ဝင်လာသည့် ကိုလေးကြောင့် ခုံတင်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ အမြန်ဆင်းရပ်လိုက်ရပါ၏။ အိမ်ထောင်သည်အိမ်ခန်းထဲသို့မ ရောက်နေတာကိုး။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို Duty Coat လှမ်းမယူသေးဘဲ မျက်စောင်းအရင်ဆုံးထိုးလိုက်သည်က မလေးရယ်ဖို့ ပြဿနာပဲ သူများလင်မယားတွေ ပူညံ့ ပူညံ့ဖြစ်တော့မယ် ထင်ပါနဲ့။

“ဟောဗျာ ... ကိုယ် (၁၅) မိနစ်ပဲ နောက်ကျတာပါကွာ”

“နောက်ကျလို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင့်တူကြောင့်”

“ဗျာ ... တူ၊ ခြောက် ... မိုးသောက်ကိုပြောတာလား။ ငယ်လေးနဲ့ ဘာဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... ရှင့်တူအကောင်းစားကလေး ညီမဖူးနုနုလေးကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးပြလိုက်လေရဲ့။ ဒင်းကို နတ်နတ်သာ စင်းပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ရော် ... စိတ်ကိုလျှော့မှပေါ့လေးရာ၊ ဗိုက်ထဲကနေ သားသား ကြားသွားပါဦးမယ်၊ ဒေါသကလည်း ကြီးလိုက်တာ”

“ကြားကြား”

“တော်ကြာ ... ကလေးမျက်လုံးပြူးပြူးလေး ဖွေးလာတော့ ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ လေးရဲ့”

“အဲဒီတော့လည်း မောင်ပြူးလို့ နာမည်ပေးလိုက်ရုံပဲ၊ ဘက်ခက်လွန်းလို့”

“ကြံကြံဖန်ဖန် လေးရာ”

ကိုလေးက သူမထင်ထားသလို စိတ်မညစ်သွားပါပဲ ပြုံးမိမိ ခြစ်သွားလေ၏။ ဆရာဝန်ပီသပါပေ။ လူနာတွေအပေါ်မှာပါမက သူမတို့အငယ်တွေအပေါ်မှာပါ စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်သည့် အစ်ကိုလေး ဖြစ်။ အဝတ်အစား မလဲသေးဘဲ မလေးလက်မောင်းကို ကိုင်လျက် ခုတင်ထက်ထိုင်စေလေ၏။ သူမက မှန်တင်ခုံရှိထိုင်ခုံမှာ ပြောင်း၍ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့ ... စိတ်ကိုလျှော့”

“ဒေါက် ဒေါက်”

“မမလေး... မိပု သံပုရာရည်လာဖို့တာပါ”

“နေနေ... ပုလဲယူလိုက်မယ် မလေး”

သူမက လူငယ်ပီပီ ထရပ်ကာ တံခါးဖွင့်လျက် သံပုရာရည်
ခွက်ကို ယူပေးလိုက်ပါ၏။ အလုပ်က ပြန်လာသည့်ကိုလေးက ဖျော်
ရည်မသောက်ဖြစ်ဘဲ မလေးကို ဖန်ခွက်ကိုင်ပေးလျက် ကြင်နာစွာ
တိုက်လေ၏။ မြင်ကွင်းက ကြည်နူးစရာလေးပါလားနော်။

“ဖြည်းဖြည်းနော်”

“အဲဒီကိစ္စ ကိုလေး ဘယ်လိုရှင်းပေးမှာလဲ ပြော”

“ကြားသုံးကြား ရှောင်ရတယ်လေ လေးရဲ့၊ သူတို့ သမီး
ရည်းစားကိစ္စ ကိုယ်ဝင်ပါလို့ ကောင်းမလား”

“မပါလို့ရမလား၊ ရှင်တူကမှ မကောင်းတာ၊ လက်မထပ်နိုင်
ဘူးဆိုပြီး အပျော်တွဲရအောင် လေးညီမက လမ်းဘေးချရောင်းတဲ့
ဘန်းထဲက ဟင်းရွက်မှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒီ ရှင်ရှင်ကြီးထည့်မပြောပါနဲ့လား လေးရာ၊ နားထဲ
ကြားလို့မကောင်းဘူး... တောင်းပန်ပါတယ်”

“မပြောစေချင်ရင် ကိုလေးတူကိုခေါ်ပြီး ဆုံးမပေးပေါ့”

ကိုလေးက ခေါင်းတပျင်းပျင်းကုတ်နေပြီမို့ စိတ်ရှုပ်နေသည့်
ကြားမှ သူမ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဒီအစ်ကိုကိုတော့ ရှက်စရာမလိုဘဲ
မလေးကိုက နဂိုကတည်းက ပွင့်ပွင့်သမားမို့ မလေးရှေ့မှာ ဘာကို

ထိန်ချန်လျှို့ဝှက်၍ မရပါချေ။ ကိစ္စတစ်ခုကို အချိန်ဆွဲထားဘဲ ဝုန်း
ဒိုင်းဖြေရှင်းကာ ပြီးဆုံးအောင် လုပ်တတ်သည့် အစ်မပါပဲ။ ဒီလို
ခြေမြန်လက်မြန် စိတ်ပါမြန်သည့် မလေးနှင့် အနေအေးဆေးသည့်
တိုလေးတို့ ဖူးစာဆုံခဲ့တာ အံ့သြစရာပါလေ။

“ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် ဒီလိုပဲ တွဲကြတာပါ လေးရယ်၊
လက်ထပ်ဖို့ စောပါသေးတယ်”

“ဪ... ဒါဖြင့် လေးညီမက အရပ်ပေါ့လေ”

“ကိုယ်ဆိုလိုတာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ လူငယ်ချင်းကိစ္စ
သူငယ်ချင်းပဲ ရှင်းရမှာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့နဲ့မှမဆိုင်တာ”

“အဲဒီလို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကိုလေးရဲ့၊ လေး
အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြ
ထတ်တာ”

“ပြောတော့ ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ လေးရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မလေးရယ်၊ ပုလဲတို့ကိစ္စက ပြီးနေပါပြီ”

“အံ့... ဒီအတိုင်း လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးမလားလို့ ကြည့်ကြ
သေးတာပေါ့၊ ငါ့ညီမ မနူးမနပ်လေးကို လှည့်စားသွားတဲ့ကောင်
lesson ကောင်းကောင်းကို ပေးပစ်မယ်”

“ဘာ lesson လဲ”

“ဒီအမျိုးကိုထိရင် ဒီအမျိုးအကြောင်းသိအောင် ပြဖို့လေ။”

လေးညီမကို လျှော့တွက်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိ အောင် ပြုကြသေးတာပေါ့။ ငယ်လေးကို မတွေ့တော့ရင် သူ့ညီကို လည်း တွေ့ခွင့်မရှိဘူးလို့ပြောလိုက်”

“ဘယ်က ညီလဲ”

“ဒီဗိုက်ထဲက ညီကိုပြောတာလေး ကလေးမွေးလို့ဆိုပြီး လက်ဆောင်ပိုက်ရောက်မလာစေနဲ့၊ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်မယ် ရှင့်တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးပါ လေးရဲ့ကလေးကို မတွေ့စေရဘူးမှတ် သေစမ်း... အမှုက သေးသေးလေးကနေ ရောမလောက် ကြီး သွားပါရောလား။ ထင်မထားတာမို့ ကိုလေးရော သူမပါ ပါးစင် အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေ၏။ သူမ၏ချစ်သူရေးရာကိစ္စက ဤ အထိ ထိရောက်မှုရှိသတဲ့လား။ ရှေ့နေလုပ်နေသည့် ဒေါ်ပတ္တမြားနီ ၏အမှုကိုင်တွယ်ပုံက သေသပ်ပီရိုလိုက်ပါဘိ။

“နေပါဦး... မိုးသောက်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်တို့ကလေးကိစ္စ ဘာမှ မပတ်သက်တာ လေးရဲ့ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“လုပ်မှာပဲ ဒီလိုလုပ်အောင် ရှင့်အမျိုးအကောင်းစား စတာလေ”

“မလေး”

“နင်အသာနေ၊ နင် အဲဒီလို နဲ့လို့ ထုံလို့ သူများကျော အကြိမ်ရတာ ငကိုးမ”

“ဟာ... လေးရာ... ပြောလိုက်မှဖြင့် ထောင်ကျက်နိုး ဆိုက်တော့မယ်”

“မဟုတ်လို့လား၊ လေးတို့က အမျိုးထိမ်းကြည့်ပဲ၊ ဘယ် နယ် ဒီလိုလာစမ်းလို့ ရမလား”

ဒုက္ခပါပဲ ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်တယ်ရိုင် ဒါမျိုးကိုပြောလာ ဆင်ပါရဲ့။ ရည်းစားတစ်ယောက်လေးထားမိပါတယ်။ တစ်ဆွေ တစ် မျိုးလုံး သိကုန်တာလေး။ မလေးက သူမတို့ညီအစ်မသုံးဦးထဲမှာ အထက်ဆုံးဖြစ်ပြီး ဆတ်ဆတ်ကျမဟုတ်မခံပါ။ အဲဒီလို အစ်မကို အယ်လိုများ ရအောင်ယူခဲ့သည့် ကိုလေးပါပဲ။

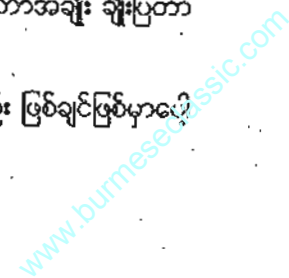
“ငယ်လေးတို့က ငယ်ကြပါသေးတယ် လေးရာ”

“လေးသိပါတယ် အခုပဲ ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အတင်းရိုက် ပြီး ပေးစားနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့်... ဘာသဘောလဲ”

“ဪ... အကျိုးအကြောင်း သေချာရှင်းပြရမှာပေါ့၊ ငယ် လေးက သူတို့ချင်တဲ့ ဖြတ်ချင်ဖြတ်ရအောင် တွယ်ချိတ်မှ မဟုတ်တာ၊ အခုတစ်ခု ကုပ်စုတ်အမျိုးထဲကလည်းမဟုတ်၊ ဘာအချိုး ချိုးပြတာ ပါ”

“နောက်တစ်ယောက်တွဲမိတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ သေချာလဲ”

“ဘာ ... ဟုတ်လား ငယ်လေး”

မေးလေပြီကော ... အကြောင်းသိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် သူ့ကို
ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိသည်။

သူမ၏အမှားပါလေ။ လေယူရာယိမ်းချင်နေပါသည့် စက္ကူ
စွန်ကို မည်သို့ထိန်းထားလို့ရပါမည်နည်း။ စိတ်ဆိုတာ လေအလျင်နှယ်
အပြောင်းအလဲမြန်လွန်းတဲ့အရာ မဟုတ်ပါလား။ သူမအပေါ် ရင်
မခုန်တော့တဲ့ ယောက်ျားလေးကို ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့ မရမက ဆွဲထား
လို့ရပါမလဲ။

“မေးရင်ဖြေလေ”

“ရင်မခုန်တော့လို့တဲ့”

“ဘာပြောတယ်၊ ကြားလား ဒေါက်တာညီလင်းသန့် ...
ရှင်က heart specialist ပဲဟာ၊ ရှင်တူကို ရင်ခုန်အောင် နှလုံးနှိုး
ဆက်နဲ့ နှိုးပေးလိုက်ဦး၊ တစ်ခါတည်း Power Volt (၁၆၀၀) လောက်
နဲ့သာ ရိုက်ပေးလိုက်”

“လေးကလည်းကွာ”

“ကောင်းပါလေ့၊ ဟိုအကောင်ပစ်ခဲ့တာနဲ့ ဒီမှာ မရှူနိုင်
မကယ်နိုင် ငိုပွဲကြီးဆင်နေတာ မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း”

“ပုလဲက သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ဖူးတာကိုး မလေး
ရဲ့”

“နင်က တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဟိုကောင်က ဘယ်နှစ်
ယောက်တွဲနေလို့လဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သူတွဲသမျှ နှစ်လအများဆုံးပဲတဲ့၊ လေးနဲ့
ကျမှ ဒီလောက်ကြာသွားတာ”

“ဘာ ... ကြည့်စမ်း ... ဒင်းမှာ နှမ ... စာနာစိတ် နည်း
နည်းလေးမှ မရှိပါလား၊ ဘယ်သူသင်ပေးလို့တာလဲဟာလဲမသိ၊ ဖြတ်
စမ်း ... ဖြတ်စမ်း။ အဲဒီကောင်ကို အခုကတည်းက တိခနဲနေအောင်
ဖြတ်”

“ဟောဗျာ ... ခုနကတော့ ကိုယ့်ကို ဆုံးမပေးဆို့”

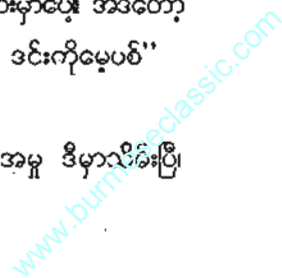
“မလိုတော့ဘူး၊ Plan ချက်ချင်းပြောင်းမယ်၊ ရှင့်တူကို
ပြောလိုက်၊ ဒီအမျိုးနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် ဒီအိမ်ရိပ်ကို
ထုံးဝမနင်းမိစေနဲ့၊ လေးညီမကို မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်မိစေနဲ့၊
ငယ်လေးအိမ်ကိုတောင် မကြည့်မိစေနဲ့လို့ ပုလဲဖြူဖြူရဲ့ကျောရိုးဟာ
ထွာမြားနီနီ ဖြစ်နေမှန်း ဒင်း သိကိုသိစေရမယ်”

“လေးက ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဒင်းထက်သာတာနဲ့ လေးညီမကို ပေးစားမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့
ဗု လူရှေ့လာပြီး ပုလဲမခစေနဲ့။ ငယ်လေးလည်း ဒင်းကိုမေ့ပစ်”

“မလေးကလည်း”

“မေ့ဆိုမေ့ပေါ့၊ တယ်လေ ငါ ... ဒီအမှု ဒီမှာလီးပြီး”

၅၆ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

အငယ်မ ပြန်တော့”

“ဟောကြည့်... ကလေးကိုမောင်းထုတ်ရလား”

“အောင်မယ်လေး... လေးညီမက သူ့မလေးအကြောင်း သိပြီးသား၊ စိတ်ဆိုးစရာမှမလိုတာ”

ကဲ... ကောက်ဆုံးတော့ သူ့မကို မလေးရှင်းမှပဲ ငြီးတော့ ထာပါလေ။ လူငယ်နှစ်ယောက်ကိစ္စက ဒီလောကကိုရောက်လာမည် ကလေးပီစိလေးနှင့်ပါ ပတ်သက်ဆက်နွယ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထား မိပါချေ။ အိမ်ပြန်လာသည့် ခြေလှမ်းတို့က အင်အားမရှိတော့သည့် နယ်ပါ။ မေ့ပစ်ရမယ်တဲ့လား။ အပြောလွယ်ပေမယ့် အလုပ်ခက်တာကို ဖြင့် ကာယကံရှင်တွေလောက် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တာလေ။

အခန်း (၅)

မြက်ခင်းစင်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ Director ပြောသည့် အတိုင်း ခြေတစ်ဖက်ခူးထောင့်တစ်ဖက်ကိုဆင်းကာ လက်ကို နောက်ပို့ လျက် Post လုပ်ရလေသည်။ ခေါင်းကို ခပ်မော့မော့ထားကာ အကြည့်ကို အဝေးပို့လိုက်စဉ် ကတ်ဟူသည့်အသံ ထွက်လာလေ၏။ ရော် ဘာမှားပြန်ပြီလဲ။

“လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးလေးကြည့်ရမယ်လေ၊ အသည်းကွဲ နေတဲ့ feel အပြည့်လွင်းမှပေါ့၊ အသည်းမကွဲဘူးလား မင်းသားရဲ့”

“ဟာဗျာ... ဦးနိုင်ကလည်း၊ ကျွန်တော်က မင်းသားမှ မဟုတ်တာကို”

“အစက မဟုတ်လည်း အခု ဟုတ်တော့မှာလေ၊ ရှားရှား ပါးပါး VCD song လေးတစ်ပုဒ်နဲ့ ဝေါက်အောင်လုပ်ပေးနေတာ မဟုတ်လား၊ ကြိုးစားစမ်းပါ မိုးသောက်ကြယ်ရာ”

သူ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ စိမ်းလန်းစိုပြေဥယျာဉ်ထဲမှာမို့ ပရိသတ်က အနည်းငယ်ရှိနေပါသည်။ ခြံထဲရိုက်ချင်ပါသည်ဆိုမှ ဒီ ဦးနိုင်ကြီးက ဒီကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ခေါ်လာရတယ်လို့။ ဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာပဲ ပုလဲနှင့်သူ ဓာတ်ပုံတွေအများကြီးရိုက်ခဲ့တော့ ခက်သားလား။ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ။

“ကျစ်... မင်းပုံစံက လွမ်းတဲ့ပုံပေါ်ဘဲ စိတ်ညစ်နေတဲ့ရုပ် အီးမှန်တဲ့ရုပ် ဖြစ်နေပြီကွ”

ရိုက်ကူးရေးအုပ်စုထဲမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာလေ၏။ ဟုတ်တာပဲဟာ။ တကယ်လည်း သူ စိတ်ညစ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ သူ့လိုပင် နာမည်စကြီးနေပါသည့် model နှင်းပွင့်ကေရီနှင့် သူက တစ်ပြိုင်တည်း ဆန်းထကာ စုံတွဲလို ဒီလောကမှာ ဖြစ်နေတာပါလေ။ နာမည်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာမို့ အပိုအလုပ်ဆိုပြီး ပုလဲဖြူဖြူကိုပင် ဖြတ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

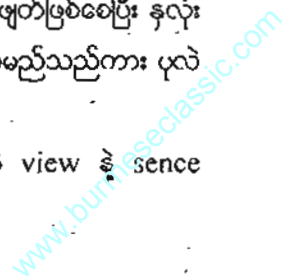
ပြောတုန်းကတော့ လွယ်လွယ်ပါပဲ။ သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မဖြော ဘဲ တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးတွေက အိပ်မက် အထဲထိ လိုက်လာတော့ ခက်သားလား။ တကယ်ဆို ပက်ပက်စက်စက်

မာမာထန်ထန် ပြောလိုက်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ပါးကိုပဲ နာနာကြည်း ကြည်း ရိုက်စေဦး သူခံရမှာပါ။ သို့သော် ထိုသို့ ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းလွယ် စွာဖြင့် ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည့် အကြည့်နွေးနွေးက သူ့ရင်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့်နှယ် အသက်ရှူမွန်းကျပ်စေတာလေ။

တမင် ခွင်ဆင်ထားသည့်နှယ် စတွေ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ယခုတိုင် မမေ့သေးပါ။ ရေထဲက ဆယ်ယူပြီး ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် နီးစပ်ခဲ့ပါသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်လေး။ မိန်းကလေးအများစု တမင် ပြင်ထားကြသည့် အလှအပပစ္စည်းတွေ ရှိမနေသည့် မျက်နှာဖူးဖူးလေး။ ချော့လို့ အတုပင်တပ်ကြသည့် မျက်တောင်မျိုးမဟုတ်ပါဘဲ နဂိုရှိနေ သည့် မျက်တောင်ရှည်တို့က ကော့ကော့လေးဖြင့် လှနေတာပါ။

သတိရစေရန် ပြုစုပေးစဉ်မှာ ထင်မထားသည့်အဖြစ်က စတော့တာပါပဲ။ မျက်တောင်ရှည်တို့ လှုပ်ရှားလျက် ပွင့်သွားစဉ်မှာ သူ့ရင်ထဲ ငုံ့ဆံထိသည့်နှယ် ဒုန်းခနဲ ထမြည်တော့တာပါလား။ မိုးထက် အ သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင်များ ခုန်ဆင်းလာလေသလား။ ကြည့် ထင် တောက်ပလွန်းပါသည် မျက်ဝန်းတို့က အသက်ဝင်လွန်းတာပါ လေ။ ဤကဲ့သို့ ရင်ကို လှုပ်ခတ်မှုတွေ တဖျတ်ဖျတ်ဖြစ်စေပြီး နှလုံး သားကို ကိုင်လှုပ်စေခဲ့သည့် နတ်သမီးလေး၏အမည်သည်ကား ပုလဲ ခြံ

“ကတ်... အိုကေတယ်၊ လိုချင်တဲ့ view နဲ့ sence

အတိုင်းရတယ်၊ တော်တယ် မင်းသားရေ”

“ဟင် ... ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီလေ ... ဒါ နောက်ဆုံး sence ပဲဟာ”

ဘာမှတောင် သေချာမလုပ်လိုက်ရပါလေ။ ပုလဲအကြောင်း တွေးမိရုံနဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ ခံစားချက်တွေ ဖြစ်လာသတဲ့။ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလေစွ။ တစ်သက်လုံး ရည်းစားမကျ၊ ဘာမကျ အိမ်ကလီ လုပ်ကာ တွဲခဲ့သည့် မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါလေ။ ထိုထဲကမှ ပုလဲက သူ့အဖို့ သီးသန့်ဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

အနီးသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာပါသည့် သူ့ပရိသတ်တို့ကို လက်မှတ်ထိုးပေးစဉ် စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်ကာ ဝန်းကျင်ကို လှမ်း ကြည့် အကဲခတ်လိုက်မိပါ၏။ အရင်လို ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်အောက် မှာ လက်ပိုက်ပြီး သူ့ကိုပြုံးကြည့်နေလေမလား။ လမ်းသွားရင်း “Model မိုးသောက်ကြယ်လားဟင်” ဆိုပြီး မှတ်မိသွားတဲ့ ခပ်ငယ် ငယ်ကောင်မလေးတွေကို လက်မှတ်ထိုးပေးရတိုင်း ဤသို့ပင် နားလည်ပေးသည့်အပြုံးလေးဖြင့် ကြည့်နေတတ်တာပါလေ။

“တတ်ပုံလေးပါလားဟင်”

“မန်နေဂျာဆီမှာ တောင်းလိုက်နော်”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါဗျာ”

ဖော်ရွေစွာ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ကားရှိရာဆီ လျှောက်လာခဲ့ ပါ၏။ အခုတော့ ကောင်မလေးတွေက သူ့မန်နေဂျာဖြစ်သည့် ဟိုကျော်နိုင်ဆီ အပြေးသွားပြီနေတော့တာပါ။ ဖုန်းသံပိတ်ပြီး vi- bration ပေးထားတာမို့ Handset မှ တုန်သံသိလိုက်ရလေသည်။ နှုတ်သံပြန်ဖွင့်ပြီး Phone call နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်မိ၏။ အလို လေးသန့်ဖြစ်နေပါလား။ မဆက်ဖူးသည့် ဦးလေးထံမှ ဖြစ်နေတာမို့ ဆံ့သြသွားရပါသည်။

“ဟယ်လို”

“လေးသန့်”

“အေး ... မင်းကို ငါ ခေါ်နေတာကြာပြီ”

“ကျွန်တော် shooting မှာ လေးသန့်ရ အခုမှပြီးတာ၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဖုန်းနဲ့မပြောချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ... အိမ်လာရမှာလား”

“ဟာမဖြစ်ဘူးကွ၊ အိမ်မှာ ဆူနာမီထက်ဆိုးနေတယ်၊ မင်း လာရင် လွှင့်သွားမှာ”

“တီလေးလား”

“ဟုတ်ပါ၊ ဆေးရုံနားက canteen ကိုပဲလာခဲ့လေ၊ ငါ duty ရှိသေးတယ်”

“အခုလား”

“အေး”

“ဟုတ်... ဟုတ်၊ ဒါဖြင့် ဒါပဲနော်”

သူ ဖုန်းပိတ်ကာ ဖုန်းတွန့်လိုက်မိပါ၏။ ဒီဦးလေး (မယက) ကိုတော့ သနားမိပါရဲ့။ သို့သော် မိန်းမကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်တာ ကိုတော့ အားကျမိတာပါ။ သူတို့အမျိုးထဲမှာ ဒေါက်တာညီလင်းသန့် က စံပြယောက်ျားဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါလား။ ဖုန်းထဲကမပြောချင်ဘူး တဲ့။ ဘာများအရေးကြီးလို့ပါလဲ။ သူတို့ကိစ္စကိုတော့ မသိလောက် ပါဘူးလေ။

ဒါရိုက်တာနှင့် ရိုက်ကွင်းအုပ်စုကို နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ် တက်မောင်းခဲ့ပါ၏။ လေးလေးတာဝန်ကျရာဆေးရုံက အတော်လေး လှမ်းတာမို့ လမ်းပေါ်မှာပင် ကြာနေပါသည်။ Lunch စားချိန်မို့ လေးသန့်ထွက်လာလို့ရတာ ထင်ပါရဲ့။ ကားကို ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ရပ်ကာ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်တိုင်ချိန်အထိ လေးသန့်မရောက်သေးတာမို့ ဖုန်း ထပ်ဆက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာလေ၏။

“လေးသန့်... ကျွန်တော်ဒီမှာ”

“ဘာမှာထားလဲ”

“လေးသန့် ဘာစားမှာမို့လို့လဲ”

“ကော်ဖီပဲမှာပါ... ငါ ထမင်းစားပြီးပြီ”

Waiter ကို ကော်ဖီလှမ်းမှာလိုက်ပြီး ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် ချက်နာချင်းဆိုင်လိုက်ရပါတယ်။ လေးသန့်မျက်နှာက အတော်လေးနက် နေတာအမှန်ပါ။ ဘာလဲ၊ သူ့ကို ဘာစကားတွေနဲ့ ဆုံးမသြဝါဒချွေဦး နာပါလိမ့်။ လူငယ်တွေကိစ္စက လူကြီးတွေနားထဲရောက်စရာမှ မရှိ တာလေ။

“မင်း နောက်တစ်ယောက်တွဲနေပြီလား”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့... အငယ်လေးကိစ္စကို ပေါ့သေးသေး ထင် ထားနဲ့ မိုးသောက်ကြယ်”

“ဟာဗျာ... လေးသန့်ကလည်း ဘာအရေးတကြီးကိစ္စ မှားလဲလို့”

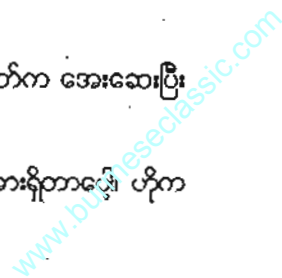
“ဟ... အရေးကြီးတာပေါ့၊ မင်းမို့ ပေါ့ပေါ့ထင်နေ၊ အငယ် လေးက ဘယ်သူညီမလဲ”

“တီလေး”

“အေး... မင်းတီလေးကို လျှော့တွက်ထားတာတိုးကွ၊ ဘာတ အမျိုးထိစားကြည့်ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုး”

“လေးသန့်ကလည်းဗျာ၊ ပုလဲနဲ့ကျွန်တော်က အေးဆေးပြီး ခြားတာပါဗျာ”

“မင်းက ယောက်ျားလေးကီးကွ ပြောအားရှိတာပေါ့၊ ဟိုက

မိန်းကလေး၊ ပြီးတော့ ... ရည်းစားထားဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းကြောင့် မျက်ရည်လည်ရုံနဲ့ အစ်မတွေကို သွားတိုင်တာ မှိမ်းလောင်ရော”

အလို ငိုသတဲ့။ ငိုသတဲ့လား။ သူ့ကိုတော့ မည်သည့်အခိုက်အယောင်မှ မပြခဲ့သည့်မိန်းကလေးက သူ့ကွယ်ရာမှာမှ မျက်ရည်ကျသတဲ့။ ကိုယ်တို့ကိစ္စက နှစ်ဦးသား တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ပြီးသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလား ပုလဲဖြူဖြူ၊ တိတ်တဆိတ်ကျော့ခိုင်းခဲ့ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သတင်းဖွေတာပါလဲ။

“အဲဒါ ... ကျွန်တော်တို့ကိစ္စပါ လေးသန့်ရ”

“မင်းတို့နဲ့ချည်း မပြီးလို့ပေါ့ကွ”

“ရည်းစားထားတာ ဆန်းလားဗျာ၊ တွဲချင်တဲ့ ကွဲချင်ကွဲမှာပေါ့။ အိမ်ထောင်ပြုထားတာမှ မဟုတ်တာကို ဒီလောက်ကြီး မချွန်ချယ်ကြပါနဲ့”

လေးသန့်က သူ့ကိုပြောမနိုင်ပုံဖြင့် သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းခါလိုက်လေ၏။ သူ ပါးပါးလေးထင်ထားသည့်ကိစ္စက အထူးကြီးဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု တွေးမထားမိပါလေ။ အထူးသဖြင့် ရတနာမျိုးရိုးကို လျှော့တွက်မိသည့်သူကြောင့်ပါပဲ။

“လေးကလည်း မင်းတို့ကို အတင်းရိုက်ပြီး မပေးစားပါဘူးဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အကျိုးအကြောင်း သင့်လျော်အောင်တော့ ရှင်

သင့်တာပေါ့”

“အာ ... ဒီလိုပဲ ရင်မခုန်တော့လို့ မတွဲတာကို”

“အေး ... မင်းပါးစပ်ကပြောတာ လွယ်တယ်။ ရင်မခုန်တော့လို့လား။ ကောင်းပါလေ့ ... ငယ်လေးက ဘယ်လိုကလေးလဲ။ ဒီကောင်း ကျောက်မိမိန်းကလေးကွ၊ မင်းတွဲချင်တဲ့ ဖြုတ်ချင်ဖြုတ်ချင်တဲ့ တန်ဖိုးမဲ့ မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ လေးသန့်ပြောချင်တဲ့ လိုရင်းကိုပဲပြော၊ သူနဲ့ထက်ထပ်ဖို့ဆိုရင်တော့ အခုချိန်မှာ No လို့ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော် အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာ လေးသန့်သိပါတယ်၊ ပြီးတော့ အခုမှ အသက်က (၂၃) နှစ်ပဲ ရှိသေးတာကိုး”

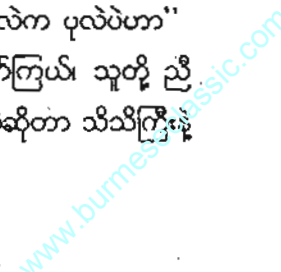
“အေးပါ ... ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ မင်းယူချင်ပါတယ်ဆို ဖျတ်ဖျတ်လူးပြလည်း ဟိုတက်က မီးမစိမ်းတော့ဘူး စိတ်သာချ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ... သူ့အမျိုးကို ဥပေက္ခာပြုရင် အိမ်ရိပ်တောင် နင်းနဲ့တဲ့၊ ငါ့သားကိုလည်း မင်းလာကြည့်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ ပွဲပြီးပြီ”

“ဟာ ... ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပုလဲက ပုလဲပဲဟာ”

“ဖြစ်လို့ ဒီအထိဖြစ်သွားပြီ မိုးသောက်ကြယ်၊ သူတို့ ညီအစ်မ ဆွေမျိုးတွေ ဘယ်လောက်စည်းလုံးသလဲဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ မင်း သွားစတာကိုး”

သူခေါင်းကို တပျင်းပျင်းကုပ်လိုက်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှ အကြီးကြီးကို ပူပါရောလား။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအခြေအနေအထား ဖြစ်ကုန်ပါသလဲ။ ပုလဲဖြူဖြူဆိုတာ ဒီအမျိုးထဲမှာ ဤမျှအထိ အရေးအရာရောက်တဲ့ မိန်းကလေးတဲ့လား။ လူငယ်ဆိုပြီး ပြောပေါ့တွေ့သတဲ့ အရာမထင်လေပြီ။ မင်းမျက်ရည်တွေက ဤမျှအထိ ထိရောက်ပါသလား ပုလဲရယ်။

“ကျွန်တော်က အခုမှ ရှားရှားပါးပါး ညီလေးရမှာကို ပြောတောင် မပြင်ရသေးဘူး။ ဒီလိုတော့ အကျပ်မကိုင်သင့်ပါဘူး လေးသနရာ”

“ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကလေးက သူမွေးပေးကလေးဆိုတော့ သူ့သဘောသူ့စိတ်ပဲ”

“လေးသန့်က အဖေဖဲဟာ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိပါတယ်ဗျာ”

“မင်းမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မိဘတွေကိုပါ ပေးမတွေ့ဘူးဆိုလို့ ငါ့မှာ မနည်းချောပြောထားရတာ”

“ကျစ် ... အရေးမပါတာကွာ”

“အေး ... မင်းကတော့ အရေးမပါဘူးပဲတွက်ဆမှာပေါ့ အနိုင်ပိုင်းတဲ့လူကို။ တစ်ဖက်က မိန်းမသားကွ”

“လေးသန့်ကိုက (မယက) ဖြစ်လွန်းတာပါဗျာ”

“ဘာကွ၊ အေး ... အားလုံးက ငါ့ကို မယားကြောက်ဆိုပြီး

အသည်တပ်ထားမှန်း ငါသိထားပြီးသားပါ။ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မိုးသောက်၊ အိမ်ထောင်ဆိုတာ နားလည်မှုနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကမ္ဘာလေး ထစ်ခုကွ၊ အများအပြင်မှာ ငါ့အပေါ် မိန်းမကချည်းနိုင်တယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် လေးဘက်ကနေ သည်းခံပေးတာ၊ နားလည်ပေးတာ၊ မျှဝေပေးတာတွေကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ငါ့လောက် ဘယ်သူကသိမှာလဲ။ ထင်နဲ့မယားဆိုတာ အပေးအယူမျှတရင် သာယာအေးချမ်းတဲ့ အိမ်ထောင်ကို ခံစားရမှာပဲ။ မင်းကမှ မချစ်တတ်သေးတာကိုး။ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ”

သူ့ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ “မင်းကမှ မချစ်တတ်သေးတာကိုး” တဲ့။ ဘယ်လိုစကားကြီးပါလဲ။ ရည်းစားတွေ ထည်လဲတဲ့ဖူးသည့် သူ့ကို ပြောလိုက်သည့်စကားလုံးက တူနဲ့အထုပ်ခံရသည့်နယ် ခံရခက်စေတာပါလေ။ “မချစ်တတ်သေးဘူး” တဲ့လား မိုးသောက်ကြွယ်။

“ရင်ခုန်တမ်းကစားတယ်ဆိုတာ စိတ်အာသာပြေရုံပါ မိုးသောက်၊ တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ဇနီးတို့နဲ့ ချစ်တတ်မှသာ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကိုရမှာပါ။ ထားပါတော့ ... မင်းလည်း အသက်ငယ်သေးတာမို့ ငါ သိပ်မပြောချင်ဘူး။ မင်းသိအောင်ပြောဖို့တာဝန်က ငါ့မှာ မှီနေလို့ အခုလိုပြောရတာပဲ”

“ညီလေးနဲ့ မတွေ့ခိုင်းလို့မရပါဘူး”

၆၈ မေသဒ္ဒါမောင်

“အဲဒါ... နောက်ကိစ္စပဲ၊ မင်းသိထားဖို့က အငယ်လေးကို ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်မိဖို့ပဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ... ကျွန်တော်တို့ ပြတ်ပါပြီဆိုနေမှ”

“အပြီးဖြစ်ဖို့ပြောနေတာ၊ မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်မိစေခဲ့ အရိပ်ကိုတောင်မကြည့်ခဲ့တဲ့၊ စကားပြောဖို့ဆို ဝေလာဝေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းထက်သာတဲ့လူနဲ့ ပေးစားမယ်တဲ့လေ၊ နောက်မှ မှားပါပြီဆိုပြီး ပုလဲမခလေးနဲ့ မိုးသောက်ကြယ်”

“ယောက်ျားပါဗျာ”

“အေးပါ... ယောက်ျားတွေ မျက်ရည်မကျရဘူးလို့ ပြဋ္ဌာန်းမထားဘူး။ ငါပြောချင်တာ ဒါပဲ”

စကားဝိုင်းက ပြီးလေပြီ။ စကားမပြောခဲ့၊ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့၊ အရိပ်ကိုတောင် မကြည့်ခဲ့တဲ့၊ သူ့ထက်သာတဲ့လူနဲ့တောင် ပေးစားမယ်တဲ့လား။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ပုလဲက အခုမှ (၂၁) နှစ်ကျော်ရုံလေးပဲ ရှိသေးတာကိုး။ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ယောက်ျားပေးစားလို့ မဖြစ်သင့်သေးတာလေ။

အခန်း (၆)

မေမေထိုင်ကာ သိုးမွေးထိုးနေသည့်ဆက်တီခုံရှေ့ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ခုံကျောမှိုကိုပိုက်ထားလျက် ထိုင်နေမိ၏။ ရှေ့မှာ တီဗီဖွင့်ထားတာမှို မကြည့်ချင်ပါဘဲ ကြည့်နေဖြစ်လေသည်။ ကြော်ငြာတွေ လွှင့်လာတိုင်း တစ်ခုတလေ ပေါ်လာတတ်သည့် သွားရိပ်တို့ကို တကယ်စင်စစ် သူမ မမြင်ချင်ပါ။ တစ်စောက်တည်း ဖြစ်နေရင် စိတ်လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်နေမှာမို့ ဒီနားမှာလာထိုင်ရန် မေမေ ခေါ်ထားခြင်းပါပဲ။

“အဲဒီကောင်လေး နာမည်တော့ရလားပဲ”

“Model မိုးသောက်ကြယ်လား အန်တီလေး”

“အေး”

“အဲဒါ Model နှင်းပွင့်ကေရီနဲ့ နာမည်ထွက်နေတဲ့ တစ်ယောက်လေ”

“ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် ဟိုတစ်ခါ ဂျပန်မှာ ရိုက်လာတဲ့ ကြော်ငြာထဲက မင်းသမီးလေးပေါ့လေ။ အတော်ချောသားပဲ”

“သူတို့ လိုက်ဖက်တယ်နော်”

မေမေနော် အတိုင်အဖောက်အတော်လေးညီနေသည့်အကြောင်းကြောင့် သူမ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါတယ်။ ဘာလှလို့လဲ။ အပြင်မှာမြင်ရင် ဒီအတိုင်း သူလိုလို ကိုယ်လိုလို ရှုပ်ပါပဲ။ အသားက မဖြူဘဲညိုသည့် ဘက်လှသလိုဖြစ်တာမို့ Camera စားကာ တီဗီထဲမှာ အရမ်းကို ဝင်းလက်တောက်ပနေတာပါလေ။

သူမက မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမလို မိန်းမရစိတ်မျိုး မရှိပါ။ သူ့ကို နာမည်ရကာစ Model မှန်းသိထားပြီး တွဲဖြစ်ကြပေမယ့် တခြားကောင်မလေးတွေနှင့် အူတိုစိတ်ကောက်တာမျိုးမရှိခဲ့။ ပရိသတ် ဘယ်နှစ်ယောက်ကို ဘယ်နေရာမှာရပ်ပြီး လက်မှတ်ပဲထိုးပေး ထိုးပေး စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး စောင့်ပေးတတ်သည့် သူမပါ။

ဒီလောက်နားလည်မှုပေးနိုင်သည့် သူမကို ချစ်သူအဖြစ်က ရပ်စဲပစ်ပယ်ချန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတို့က ရေခဲတုံးတဖျ အေးခဲနေလှချည်လား။ လူ့ကို ညှို့ပူဖမ်းစားနိုင်သည့် အပြုံးတို့ဖြင့် ပြုစားနိုင်ပါသည့် မိုးသောက်ကြယ်ရယ်။ ပုလဲရင်မှာဖြင့် ယခုတိုင်

ဘာကအပူတွေ တောက်လောင်နေဆဲဆိုတာ ကိုမှ မသိနိုင်တာလေ။

“အငယ်လေး ခေါ်နေတာမကြားဘူးလား”

“အင်း”

“ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“သိဘူး”

“မသိလို့ဖြစ်မလား။ စိတ်က ဒီလောက်... ညနေတာ ဒီတိုင်း လိုက်တော့ နှင့် သွားကြားထိုးတံလောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါ ပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မေမေကလည်း”

“ဘာမေမေလဲ၊ နှင့်ကိုစွန့် အလတ်မက မပေါ့မပါးဖြစ်နေတာ နှင့် နှောင့်ယှက်ရလား”

“ပြီးသွားပါပြီ မေမေရာ”

“နှုတ်ကသာ ပြီးနေတာ၊ လူက လင်းတမိုင် မိုင်နေတာ သယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ကိုယ့်အသက် အခုမှ ငယ်သေးတာ၊ လောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာပေါ့။ စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပျော် ချစ်နေစမ်းပါ။ ဒီလိုချည်း ဆက်နေရင် ဒီပုံနဲ့ လုံးပါးပါးလိမ့်မယ်။ အထုပ်ဝင်တော့ချေ”

“ပုလဲမှ ဘာမှမလုပ်တတ်တာ”

“ဟဲ့... လုပ်ရင်းနဲ့ အလုပ်ကသင်ပေးသွားမှာပေါ့၊ နှင့်

မမကြီးက မန်နေဂျာပဲ သူ့ဆီမှာ တစ်နေရာလောက် သွားတောင်
လုပ်ချေ။ ကိုယ်က မဖြစ်စလောက်ဘွဲ့လေးပဲ ရထားတာ၊ တန်ခိုး
တန်ရာတော့ ရမှာပေါ့။ အမြင့်မှန်းမယ်မကြံလေနဲ့”

မျက်နှာကို စူပုပ်ထားလိုက်မိပါ၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊ မမကြီး
ဆိုလည်း ဘွဲ့နှစ်ခုတောင်ယူခဲ့တာပါ။ မလေးကျတော့ (L.L.B.)
ရှေ့နေဘွဲ့ကို ရဲ့။ ဘာ မဟုတ်ပါလား။ သူမမှာဖြင့် အပြင်မှာ ဘာ
သုံးစားလို့မရသည့် B.Sc (Botany) ဘွဲ့လေးရထားပြီး ၎င်းတပ်ထိုင်
နေတာလေ။ ဟိုစစ်စစ် သည်စစ်စစ် မဖြစ်စလောက် သင်တန်းတွေ
လျှောက်တက်ထားပေမယ့် အခုထိ သျှောင် ခြောက်ဆယ်သာ။

သူမဖေဖေ ဦးသက်ပိုင်က ဝန်ထမ်းမို့ ခပ်အေးအေးပဲ
မေမေ ဒေါ်သန္တာက ဆွေကြီးမျိုးကြီးဖြစ်သော်ငြား မမော်ကြား
အိမ်မှုကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တတ်သူပါ။ သူမအတွက် အဖော်ဖြစ်စေ
မေမေအတွက်လည်း ကူဖော်လောင်ဖက်အဖြစ် ဆွေမျိုးထဲက ထေး
သွေးတော်သည့် အကြိုက်ကို လက်တိုလက်တောင်ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထား
ပါလေ။

အန်တီကြီးနာမည်က ဒေါ်ရွှေဖြူပါ။ ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထား
ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအောင်ကြည်က လုပ်ငန်းကြီးလုပ်သည့်သူပါ။ အန်
ငယ် ဒေါ်နီလာက တရားသမားသီးသန့်ပါ။ မလေးရှေ့ဖေဖေ လေး
ဦးခပ်ဖော်က ဘာဘွဲ့အောင်ကြည့်နှင့်အတူ ကုမ္ပဏီ Member အဖြစ်

ရုပ်တည်နေတာ ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးထဲမှာ သူမတို့ တစ်အိမ်ပဲ သိပ်ကြီးမတောင့်တင်းပါ
လေ။ မေမေက ချွေတာစုဆောင်းတတ်ပြီး အပိုဝင်ငွေရှာတတ်တာမို့
အိမ်ပီးပွားရေးအသက်ရှူချောင်ရတာပင်။ မေမေက မိန်းမပီသလွန်းပြီး
အခုလို သိုးမွေးထိုးတာအပြင် ခြံထဲမှာ အလှပန်းပင်တို့ကို ပျိုးထောင်
တာ ရောင်းတတ်တာမို့ပဲ။

အိမ်က ဖုန်းဖြင့်သာ ဟိုခေါ် ဒီဆက်ဖြင့် ရောင်းတာမျိုးဖြစ်
ပြီး တကယ်တမ်းသွားပို့ရသူက သူမပါပဲ။ “ကလေးပဲ သွားလိုက်”
ဆိုပြီး ခိုင်းသမျှ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် လိုက်ပို့ရတာပင်။ ငယ်စဉ်ကတည်း
က လုပ်ခဲ့ရတာမို့ အလုပ်လုပ်ရမှာကို သူမ မရှက်ပါ။ သို့သော် သူ
နှင့်ပတ်သက်ပြီး အခုလိုဖြစ်သွားခဲ့သည့်အတွက် အပြင်ထွက်ရမှာကို
မျက်နှာပူမိတာအမှန်ပါလေ။

“မမကြီးက ပုလဲကို အလုပ်သွင်းပေးဦးမှကိုး”

“ဪ... ဘာလို့ မရ ရမှာလဲ၊ မကြီးကို မေမေ လှမ်းပြော
ထားလည်းဖြစ်တာပဲ၊ အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်မှ နင့်စိတ်တွေငြိမ်မှာ
သွားလုပ်ကြည့်ချေ”

“အခုကော ပုလဲက စိတ်မငြိမ်လို့လား”

“ဒါပေါ့... တီဗီကို Channel ခဏခဏပြောင်းနေတာပဲ
ကြည့်၊ ဘယ်လိုငါးမှကို ကောင်းကောင်းမကြည့်ရဘူး”

“သူပုံချည်း ပေါ်ပေါ်လာတာကိုး မေမေရဲ့”

“နင် မကြည့်ချင် မကြည့်နဲ့ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ သူလိုလူနဲ့ တွဲခဲ့သေးလဲ၊ အစကတည်းက တွေးတောစဉ်းစားတတ်ရင် အခုလို ဖြစ်မလာ။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ခံပေါ့”

ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ သူမကိုက ဆက်ဆော့ပြီး သူ့ကိုကြိုက်မိတာပါ။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့တွဲရင် ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာ တတ်မှန်း သိထားပါလျက် သူမကိုက ရူးမိုက်မိတာလေ။ မလိမ္မာ တစ်ခါတော့မိုက်စမြဲဆိုပြီး သူမ တစ်ကြိမ်လေးမှားမိတာကို ပြစ်တင် ဝေဖန်လို့မပြီးဆုံးနိုင်ပါလားနော်။

“မလေးလည်း မွေးကာနီးနေပြီ၊ လိုအပ်တာသွားကုပေး လိုက်ဦး၊ နင့်အန်တီငယ်က တရားစခန်း သုံးလဝင်နေတာ မထွက် သေးဘူး”

“ပုလဲမှ ဘာမှမသိတာ”

“ကြည့် ... ဒါနဲ့များ ရည်းစားကထားရသလား”

“ရည်းစားထားတာနဲ့ ကလေးမွေးတာက ဆိုင်မှမဆိုင်တာ မေမေရဲ့”

“အံ့မာ ... ရည်စားထားတာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ခြေလှမ်း စတာနဲ့ အတူတူပဲလေ၊ အခုကတည်းက ကြိုးပြီးလေ့လာထားမှ ကိုယ့်အလှည့် အကုန်လုပ်တတ်မှာ၊ အလတ်မအတွက် ယူသွားရမယ်”

“ရင်း မေမေ ရေးထားပေးတယ်၊ ဒီအထုပ်ပါ ယူသွား”

“ဟင် ... ဒါက ဘာတွေလဲ”

“ကလေးအတွက် ပစ္စည်းတွေပေါ့”

“ရှုပ်လိုက်တာ၊ ယောက်ျားယူဖို့ စိတ်မကူးချင်တော့ဘူး”

“မိန်းမဖြစ်လာမှတော့ မိန်းမတာဝန် ကျေပွန်ရမှာပေါ့၊

ဆက်ပွားဖို့တာဝန်က နင့်ခေါင်းပေါ်မှာပဲရှိတယ်၊ တစ်သက်လုံး

ကျွဲကြီးလုပ်ဖို့များ စိတ်မကူးလေနဲ့”

“မလုပ်ပါဘူး၊ ယူကိုယူဦးမှာ”

“အေး ... နင့်မလေးက နင့်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာပြီးပေးစား

ဆည့်”

“အား ... အခုမယူချင်သေးပါဘူး”

“အောင်မယ်လေး ... နင့်ကိုလည်း ခုချက်ချင်း ရိုက်ပြီး

ဆေးစားပါဘူး၊ မရွှေ့ပုလဲရယ်၊ တကတည်းမှ စောစောက ယူမယ်

ဆိုပြီး ပေးစားမယ်ဆိုတာနဲ့ အကြောက်အကန်ပဲ၊ ရည်းစားကျ

တတ်ပါ”

ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ အရှိုက်ကိုမှ တည့်တည့်

အောက်ရတယ်လို့၊ ဘယ်သူကရော မျက်နှာများချင်ပါ့မလဲ။ တစ်

ဘက်ဆို ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ တစ်သက်တာ လက်တွဲချင်တာပေါ့။

အရင်ခေတ်ကလို သုံးနှစ်သုံးမိုး အကြာကြီးတွဲပြ ချစ်ပြကြီး special

ခွဲလိုက်ချင်တာပေါ့။ အခုလို (၆) လလောက်လေးနဲ့ ရည်းစားပစ်ခဲ့တာမျိုး ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ။

မျိုးဘဲနာက မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားရပါသည်။ တကယ်ဆို သူ့က နာမည်လေးကစီခုသာရှိပြီး လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်အရာက တစ်ခုမှမရှိပါလေ။ သူ့မတို့ညီအစ်မသုံးဦးကသာ “ဘွားဘွားခေါ်ဇွဲ အိမ်စည်” ထားပေးခဲ့သည့် အမွေတွေ တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်းကြီး ရစေရရှိနေတာ မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ထောင်ပြုရင် ဘယ်လောက်ယူ သာ မွေးရင် ဘယ်နှ့် သမီးမွေးရင် ဘယ်မျှဆိုပြီး ရှေ့နေကြီးဦးဘမောင် ဆီမှာသွား ထုတ်ယူရမှာပါ။

ဒါကြောင့် မလေးက အရင်ဆုံးအိမ်ထောင်ကျပြီး ကိုယ်ထံ ဆောင်နိုင်ခဲ့လို့ လက်ခမောင်းခတ်နိုင်တော့တာလေ။ အစ်မနှစ်ယောက် စလုံးက ကိုယ်ရရှိပိုင်ဆိုင်မှုကို ခေါင်းထဲမထည့်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်အဖွဲ့အစည်း အလုပ်လုပ်ကြတာမို့ ညီမအငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့သူမလည်း ထိုနည်း အတိုင်း လိုက်နာရမှာပါ။

စိတ်မလေအောင်တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ပုလဲလည်း အလုပ်ထဲ လုပ်မှ စိတ်ငြိမ်ပြီး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်မှာပါလေ။ ဘဝက ဆိုးပါ။ သွမ်းတာတောင်မှ အေးအေးလူလူ မလွမ်းရပါဘဲ feeling ပျက်ရသလိုပါလေ။ အခန်းထဲမအောင်းနေခဲ့ဆိုပြီး မျက်စိရှေ့ခေါ်ထုတ် ကြတာမို့ သူမ တစ်ခုခု စိတ်ရှူးပေါက်ပြီးလုပ်မှာစိုးလို့ ထင်ပါမိခဲ့

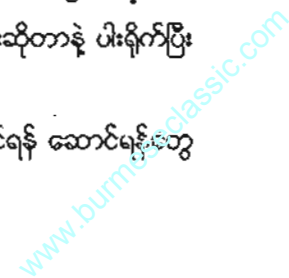
ရည်းစားတစ်ယောက်လေး ပြတ်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်မိပါ့မလား။ အရူးထရအောင် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးမှ ဆုတ်တာလေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်လေမိရအောင် သူ့နဲ့ပုလဲက လွန်လွန် ကျွေးကျွေး ဖြစ်ဖူးတာလည်းမဟုတ်။ မမြင်ကွယ်ရာမှာ Late မှူးတာလည်းမရှိ။ သမီးရည်းစားတွေ ထုံးစံအတိုင်း ဘာညာသာရကာမျိုး ဆော့ ရိုတာပေါ့။ ဘာညာသရကာဆိုတာ ပါးကိုမွှေးမွှေးပေးတာတို့၊ ဆတ်ကိုင်တာတို့၊ ပုခုံးဖက်တာ၊ ခါးဖက်တာတို့ကို ဆိုလိုတာပါ။

အဲဒီလို သူ့အလိုကျ ခွင့်ပြုပေးခဲ့တာကိုတောင်မှ သူမကို အိမ်ခွဲသတဲ့လား။ ရည်းစားမထားခင်ကတည်းက ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုသွားဆိုတာကို မလေးက သင်ခန်းစာတစ်ခုနယ် သင်ပေးခဲ့တာပါ။ ချစ်လွန်းလို့နမ်းတာ No problem လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ မရှိစေ

ရုပ်ရှင်ရုံတို့၊ ပန်းခြံတို့သွားရင် ချောင်ကျကျနေရာမထိုင်နဲ့။ သူငယ် ချင်းအိမ် ဆွေမျိုးအိမ်ဆိုပြီးခေါ်ရင် super danger တဲ့လေ။ ရည်းစားအဆင့်ထက်ပိုပြီး နည်းနည်းတိုးတောင်းဆိုတာနဲ့ ပါးရိုက်ပြီး ဆော့သာ ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့။

ပုလဲရဲ့မလေးက အဲဒီလို အဲဒီလို ရှောင်ရန် ဆောင်ရွက်တော့ ဆတ်တွေကျကျ သင်ကြားပေးခဲ့တာပါ။

ဒီတော့... ပုလဲလည်း အန္တရာယ်ကိုကြိုမြင်ပြီး ရှောင်တတ် ကျင့် ရှိတော့တာလေ။ "ချစ်ရင် အလိုမလိုက်မိစေနဲ့" တဲ့။ ကိုယ်က မိန်းကလေးမို့ နာဘက်ကချည်းဟု ပြောခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ အထူး သဖြင့် ပုလဲတို့ကြည့်တတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ လက်မထပ် ရသေးဘဲနဲ့ အတူတူနေတဲ့ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်မျိုး (living to- gether) တွေကို ပုလဲတို့လူငယ်တွေ အတုမယူသင့်ပါလေ။

ပြဿနာဖြစ်လာပါက မရှူနိုင် မကယ်နိုင်တွေဖြစ်ပြီး မိဘ တွေပါ အရှက်ရ။ ကိုယ့်လွန်ကျူးဖူးသူက လက်ခံရင်ကိစ္စမရှိ လက် မခံဘဲ ခေါင်းရှောင်ပြေးလိုက်ဖြင့် မဟာအရှက်ကွဲခန်းပါပဲ။ ငိုက်ထဲက ကလေးကို လူလောကထဲ မခေါ်နိုင်လို့ဆိုပြီး ဖျက်ချတတ်ကြရင် မိခင်ပါ အသက်ဆုံးခဲ့တဲ့ သာကောမျိုးက မေမေ့ငယ်သူငယ်ချင်း (ပထမ နှစ်ကျောင်းသူဘဝမှာ) ဖြစ်ဖူးခဲ့တာမို့ ကျောချမ်းစရာပါ။ မေမေက ပြန်ပြောပြတိုင်း ထိုသူငယ်ချင်း အေးအေးဇော်ကို သတိရကာ ဖျက်ရင် ဝဲတုန်းပင် မဟုတ်ပါလား။

စာတွေပဲဖတ်ဖတ်၊ ရုပ်ရှင်ပဲကြည့်ကြည့်၊ Net ပဲသုံးသုံး အတုယူစရာ ဗဟုသုတ လိုက်နာသင့်သည့် အသိသညာတို့ကိုသာ ရွေးတတ်စေဖို့ ပုလဲရဲ့မိဘတွေက ဆုံးမထားကြလေ၏။ မဟုတ် မဟုတ် အရေးမပါတာတို့ကို အပျော်သဘောနှင့်တောင် မကြည့်မိစေ အပါအဝင်ပါလေ။

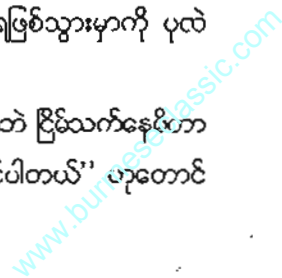
ဒီတော့ ဒီလိုအဆုံးအမနှင့် ကြီးပြင်းလာရသည့် ပုလဲက ချည်းစားကို တွေ့ကရာထားရုံပဲတော့မလား။ ကိုယ်ရွေးချယ်မိတဲ့လူက တူရည်သန့်လေးဖြစ်ကာ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်ထိန်းပြီး စည်းစောင့်တတ် သူ

သူ့ဘေးမှာ ကောင်မလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေပြီး ချည်းစား တော့ သူငယ်ချင်းမက မိန်းကလေးတွေ ရှိနေမှန်း သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် သူမ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ (၁၅၀၀) တန်နှလုံးသားကို ရက်ရက်ရောရောကြီး ဆေးခဲ့မိတာလေ။

ခုတော့ ခုတော့ သူက အဲဒီနှလုံးသားကို ခွဲစိပ်စားနဲ့ ဆတ် ခနဲ အက်စေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ရက်စက်ပါ။ ဒီလိုလူစားမျိုးကို အယ်လိုနည်းနဲ့ တုံ့ပြန်ရပါမလဲ။ မလေးသောဆိုတ တွေးထားမှာ အမှန် ပါလေ။

သို့သော် အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့မိတဲ့ ပုလဲကဖြင့် သူ့အပေါ် နာကြဉ်း ရုတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ပစ်တင်နေမိတော့ ခက်သားလား။ မလေးပြောသလို စိတ်နာနာနဲ့ ပါးရိုက်ခဲ့ရမှာလား။ မဖြစ်နိုင်တာ၊ သူ့ရုပ်ရည်ချောချောလေးမှာ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်သွားမှာကို ပုလဲ မလိုလားပါလေ။

ပေါက်ကွဲ အော်ဟစ်ပိုယိုတာမျိုး မလုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေမိတာ မို့ သဲစုကတောင် "နင်တို့ တကယ်မချစ်လို့ထင်ပါတယ်" ဟုတောင်

ဝေဖန်ခဲ့သေးတာပါလေ။

ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင် ခံစားနေရတာကိုဖြင့် ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တာဘဲ။

“တကယ်ချစ်ရင် အသက်ဆက်မရှင်ချင်တော့သလို ဖြစ်ရမှာ” ကဲ့လေ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုများလဲ။ သူမ သေချာမသိ သေးတာအမှန်ပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ဟဲ့! ... ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား?”

“ဟင် ... ဘာလဲ မေမေ”

“နင်နဲ့တော့ခက်တာပဲ၊ စိတ်ကိုစုစည်းဦး၊ မနက်ဖြန် အလတ်မတို့အိမ်သွားဖြစ်အောင် သွားဖို့ ပြောနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့”

“ဒါလည်း ... ပြီးအောင် မြန်မြန်ထိုးမှပါပဲ၊ နင့်ကို စိတ်မ နေရတာနဲ့ ကြန့်ကြာနေတာ”

“ဘယ်သူ့ဖို့ တဘက်လဲ မေမေရဲ့”

“အန်တီထိပ်တင်ထား မှာထားလို့လေ”

“ဘယ်ကလဲ”

“နင့်မမကြီး တော်ရမယ့်အမျိုးပေါ့၊ မောင်နေမင်းရိုနဲ့ အဘွားကိုပြောတာ”

သူမ အံ့ဩသွားရပါ၏။ နေမင်းရိုန့်ကဲ့၊ နာမည်က ထူးဆန်း ထိတ်တာ။ လူကို အပူရိုန်ဟပ်သွားသည့် နာမည်မျိုး။ အဘယ့်ကြောင့် ချစ်ပါသနည်း။ ခြောက် ... မမကြီးတောင် ရှေ့နေကြီးဆိုက အမွေ ချစ်ယူဖို့ အခွင့်အရေးရတော့မှာပါလား။ ပုလဲမှာသာ ပုလဲမှာသာ။

ကျွန်းလေးသွားလေ၏။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလို စိတ်ကြည်လင်စေသည့်
လမ်းကို ဘာကြောင့် မစဉ်းစားဘဲ အိမ်ထဲကုပ်နေမိတာပါလိမ့်
ဦး။ မျက်နှာထက် အပြုံးယဲ့ယဲ့ထင်ကာ လမ်းမကြီးကို ထွက်လိုက်ပါ
၏။

“ဟာ”

“ကချီ”

ရင်ထဲထိတ်လန့်ကာ ဘရိတ်ကို အုပ်လိုက်သော်ငြား သူမ
အားဘီးက လမ်းထဲကွေ့ဝင်လာသည့်ကားရှေ့သို့ ပြေးဆောင်လေ၏။
အားဘီးဟူသည့်အသံနှင့်အတူ မျက်စိထဲ ပြာသွားတော့လေသည်။
အားဘီးပေါ်မှာ ပုလဲတော့ ကားကိုတိုက်မိပါရောလား။ ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲကျ
ခဲ့နှင့်အတူ နာကျင်မှုဒဏ်ကို တစ်ပြိုင်နက် ခံစားလိုက်ရလေ၏။
နင်တော့သေပြီ ပုလဲဖြူဖြူ။

“အား... ကျွတ် ကျွတ်”

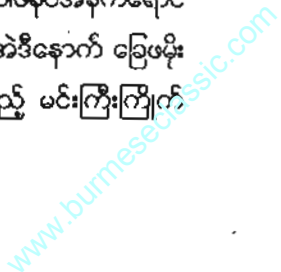
“ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ ထလိုရရဲ့လား”

အသံနှင့်အတူ သူမရှေ့သို့ ကားပေါ်မှလှူက ဆင်းပြီး ရောက်
လာလေ၏။ အရင်ဆုံးကြည့်မိသည်က all ကတ္တီပါဖိနပ်အနက်ရောင်
အိတ်ထားသည့် ခြေထောက်ဖွေးဖွေးတွေကိုပါပဲ။ အဲဒီနောက် ခြေဖမိုး
အထိရောက်အောက် သေသပ်စွာဝတ်ထားပါသည့် မင်းကြီးကြိုက်
ဆွဲသည့်အနက်ကွက်ကိုပါ။

အခန်း (၇)

စက်ဘီးအဖြူလေးကို ဂိုဒေါင်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပါ၏။ ဘီးတွေ
လေလျော့နေတာမို့ လေထိုးတန်သွားယူကာ အနေတော်ခန့် လေထိုး
လိုက်ရပါသည်။ စက်ဘီးရှေ့ခြင်းတောင်းကို ခိုင်မခိုင် လှုပ်ကြည့်ပြီး
စိတ်ချမှ မေမေပေးလိုက်သည့်အထုပ်ကို ထည့်လိုက်ပါ၏။ ခြံတံခါး
ရှိရာဆီ တွန်းလာခဲ့ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ အရင်ထွက်လိုက်ပါသည်။ ဘီး
လက်ကို အတွင်းဘက်လှမ်းနှိုက်ကာ ကလန်ထိုးလျက် တံခါးပြန်ပိတ်
လိုက်၏။

လမ်းကြားလေးမှ အရှိန်မှန်မှန်ဖြင့် စက်ဘီးနင်းထွက်ခဲ့
သည်။ မနက်ခင်းလေက ခပ်အေးအေးဖြင့် သူမမျက်နှာကို အခြေ

အလို လူကြီးလူကောင်းရဲ့ကားကိုမှ ဂင်တိုက်မိရတယ်လို့
“ဒီမှာချာတိတ် ... ဟင်”

ဆတ်ခနဲထိုင်ချကာ သူမကိုခေါ်လိုက်သည့် လူကြီးမျက်နှာထဲ
တအံ့တဩဖြစ်သွားလေ၏။ ဘာလဲ သူမကိုသိနေလို့လား။ အကိုဖြူ
လက်ရှည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ခန့်ထည့်ချောမောလွန်းပါသည့်လူကြီးကို
ငေးကြည့်နေမိစဉ် ခြေထောက်နာနေတာကိုပင် မေ့သွားရတာပါလေ။
ဘုရား သူမနှလုံးသားဆီမှ ဒီနိုးခနဲ ဆောင့်မြည်သံက ဘာကြောင့်
များပါလဲ။

“ဘယ်နားနာသွားသေးလဲ၊ ကိုယ် ဟွန်းတီးတာကိုမကြား
ဘူးလား”

“ပုလဲ ... ပုလဲ”

လည်ချောင်းဝမှာ တစ်စုခု ဆိုနေသည့်နှယ် အသံကထွက်
မလာပါလား။ ဘယ်လိုပါလဲ။ ဟိုဘုန်းကတည်းက ရင်းနှီးနေသည့်နှယ်
ဒီလူကြီး၏အကြည့်တို့က နွေးထွေးနေတာပါလေ။ ပြီးနောက် နှစ်သိပ်
ဟန်ပြနေပါသည့်အပြုံးကိုပါ မြင်နေရလေ၏။ အို အရမ်းကိုကြည့်
ကောင်းလွန်းပါသည့် လူကြီးပါပဲလား။

“ဆေးခန်းပို့ပေးရမလား၊ ထကြည့်ပါဦး”
“ဟို ဟို ... ပုလဲက မှားတာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”
“ဘယ်သူမှားမှားလေ၊ ချာတိတ်က နာသွားတဲ့လူမို့

ဘကြာ ကျိုးပဲ့နေလို့ ကုရခက်နေပါဦးမယ်၊ လာပါ ... ကိုယ်
ဆေးခန်း ပို့ပေးပါမယ်”

“ဟင့်အင်း”

ငြင်းဆန်လိုက်မိသလား မသေချာပါ။ ရုတ်တရက် ဆွဲထူမ
သူလိုက်ပါသည့်လက်တစ်စုံထဲသို့ သူမခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေး ဈေ
နဲ ပါသွားလေတော့၏။ ခြေထောက်ဆီမှ နာကျင်ခြင်းနှင့်အတူ
မျက်နှာလေးရှုံ့သွားပြီး ယိုင်သွားမိသည်က သူ့ခင်ခင်ကျယ်ကြီးဆီကိုပါ။

မျက်နှာရဲသွားရပြီး အလျင်အမြန် လက်ဖြင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ
ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိစဉ် သူ့မျက်ဝန်းမှာ စိုးရိမ်ရိပ်ပေါ်လွင်သွားလေ၏။
သူ့မျက်စိ ပုလဲတော့ ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ်သည့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်
သူ့မှာ အလဲလဲအပြိုပြိုတွေ ဖြစ်ရတယ်လို့။ အရှက်တွေကွဲကုန်တော့
သလိုပဲ။

“ခြေထောက်နာသွားတာလား ဟုတ်လား”

“အင်း ... နေပါစေ ရတယ်”

“ဘာနေပါစေလဲ၊ ခြေထောက်မှ ထောက်မရတာကို”

“အာ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ဆေးခန်းပို့ပေးပါမယ်ဆို”

“မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး၊ ပုလဲကို အခု အောက်ကိုချလေ၊

အတူပါပဲ”

ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် စွေခနဲ ပွေ့ချီခံလိုက်ရသဖြင့် လူက ထူပူရှက်အမ်းသွားရပါ၏။ ပရမ်းပတာ ခုန်ပေါက်လာသည့် ရင်ခုန်သံက ထိန်းမရတော့ပါလေ။ အို ပြဿနာပဲ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လူကို တရင်းတနီးကြီးလို ပြုမူလိုက်ရပါသလဲ။ စိတ်ဆိုးရမှာလည်း ခက်ပါလို့နော်။

“မင်းခြေထောက်နာတာကာမှ ပြဿနာပါ ချာတိတ်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလောက် မလိုပါဘူး”

“ကိုယ်က လိုတယ်လို့ ယူဆရင်ကော”

“ရှင်”

ဟော ပြုံးပြန်ပါပြီ ရင်ခုန်စေတဲ့ အပြုံးမျိုး။ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ မသိတော့ပါဘူး။ စောစောကတင် ကြည့်နူးနေမိသည့်စိတ်က ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာတော့တာပါလေ။ သူမရင်ထဲမှ ဒဏ်ရာက ယာတိုင် အစိမ်းသပ်သပ်သာ ရှိနေသေးတာပါ။ ဒဏ်ရာမကျက်သေးသဖြင့် နှလုံးသားက နောက်ထပ်တစ်ဖန် ရင်ခုန်စရာလား ထူးဆန်းလေ။

“ဘာလဲ... မသိတဲ့လူခေါ်နေတာမို့ မလိုက်ချင်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ပြုံးပြန်လေ၏။ မျက်နှာကြည့်ရုံဖြင့် အဘယ်မျှ စိတ်နှလုံးသည် ခံပေးနိုင်သည့် အရိပ်တို့က ဖြာထွက်နေသည့်နယ်ပါ။ အထူးပင် ပုလဲစိတ်ထဲ ဖြစ်နေတာမှန်သမျှ သူ့အကုန်သိနေရင်တော့ ဒုက္ခပင်

သူက နှုတ်ကတည်းက ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမို့ မျက်နှာမပေါ့လွင်အောင် မနည်းကြိုးစားနေရတာပါလေ။

“မင်းမသိပေမယ့် ကိုယ်က မင်းကို သိနေတဲ့ လူပါ... ချာတိတ်ရဲ့”

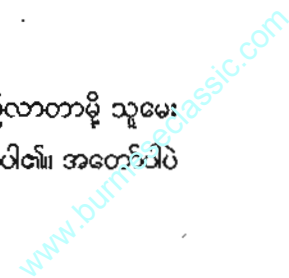
“ရှင်”

သူမ အအံ့သြကြီး အံ့သြနေမိနေတာပါ။ ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်မတွေ့ဖူးပါသည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်က သူမကို သိနေတာပဲလား။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ သူမသွားလာနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ သူနှင့်တူသည့် လူရယ်လို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့တာပါလေ။ ဒါနဲ့တောင်မှ ပုလဲကို သိတယ်လို့ သူ ဘာကြောင့် တထစ်ချပြောနိုင်ရပါသလဲ။

လူကို ပဟေဠိတွေပေးနေတာများလား။ ပုလဲဖြူဖြူက အလစ်ဝင်ရောတာနဲ့ အလွယ်တကူပါသွားတတ်တာမှ မဟုတ်တာလေ။ သို့သော် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကဖြင့် လူ့ရည်မှန်ဖြစ်ပြီး တကယ် Gentleman style မို့ ငြင်းရခက်သားလား။ သူ့လိမ်ညာတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အတည်ပြောနေတာ ထင်ပါလို့။

“မယ့်တူးလား”

စက်တီးခြင်းထဲရှိ အိတ်ထဲမှ ဖုန်းသံမြည်လာတာမို့ သူမေးတာကို မဖြေလိုက်မိပါ။ ဖုန်းကိုယူလိုက်ပြီး ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ အတော်ပါပဲ

အိမ်ကဖုန်းမို့ စက်ဘီးထားခဲ့ဖို့ အဆင်ပြေသွားပြီလေ။ သူက သူ့
စက်ဘီးကို အခုထိကိုင်ပေးထားတုန်းပါပဲ။

“အကြိုင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“အန်တီက ဒီမှာ ခြေစွပ်ကျန်ခဲ့လို့တဲ့ မမ ဘယ်ရောက်နေ
ပြီလဲ၊ ပြန်ယူမှာလား”

“နင်ပဲ ယူလာပေးဟာ၊ ငါ လမ်းထိပ်မှာ”

“ဟင် ... မမကလည်း စက်ဘီးနဲ့ပြန်လှည့်ခဲ့ပါလား”

“ကျစ် ... စက်ဘီးက စီးလို့ မရတော့လို့ပေါ့ဟဲ့၊ မပြော
လိုက်ချင်ဘူး၊ ပေးချင်ရင်ယူလာ၊ မပေးချင်လည်းနေ၊ ဒီစက်ဘီး
အစုတ်ကို ငါ မြောင်းထဲပစ်ချခဲ့တော့မယ်”

“လာပြီ ... မမ လာပြီ”

သူက စိတ်တိုစွာဖြင့် ပြောနေသည့် သူမကိုကြည့်ကာ ခပ်
တိုးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ ဘာလဲ လူကို ရယ်စရာလို့ ထင်နေတာ
များလား။ စိတ်တိုနေတဲ့လူကို ပိုပြီးစိတ်တိုအောင် လုပ်ချင်နေတာလေ။
အိမ်မှအကြိုင်တစ်ယောက် အုလျားဖားလျားဖြင့် အပြေးရောက်လာ
တာမို့ စက်ဘီးကို တိုးထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူမမျက်နှာ မှုန်ကုန်
နေတာမို့ ဘာဖြစ်လဲဟု မစပ်စုရဲပါလေ။

“လိုက်မှာလား”

“မလိုက်ပါဘူး၊ ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲကာ ကားမှတ်တိုင်ဘက် လျှောက်ခဲ့ပါ၏။
ဒီအချိန် လိုင်းကားတွေချောင်တာမို့ Bus ကိုသာစောင့်စီးခဲ့ပါသည်။
မလေးတို့လမ်းထဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့မှပင် ခြေထောက်က
အတော်နာနေမှန်းသိလိုက်ပါ၏။ အင်း ရောက်တာနဲ့ အခုခံရဖို့က
ထထမပါလားနော်။

“ဟော ... ဘယ်သူများလဲ မှတ်တမ်း အငယ်လေးကိုး”

“အန်တီငယ် ပြန်ရောက်ပြီလား”

“အေးပေါ့ ... သမီး မလေးက ဒီလထဲ Due date
မို့တာကိုး ... လာလား”

အန်တီငယ်ဖွင့်ပေးသည့်တံခါးမှ တိုက်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ၏။
လှေကားကိုတက်စဉ် ခြေထောက် မျက်ခနဲ နာသွားတာမို့ မျက်နှာကို
ခွံ့လိုက်မိပါ၏။ ကိုလေးပြန်လာရင်တော့ ပုလဲကို ဆေးကုပေးနိုင်မှာပဲ။
သိပ်မကြာရင်တော့ စောင့်နိုင်မှာပါလေ။ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်
စဉ် တံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်လာလေသည်။

“လာ”

“မလေး ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဒီလိုပဲ လမ်းနည်းနည်းလျှောက်နေတာ”

“မေမေက သားသားဖို့ သိုးမွေးထိုးထားတာ ပို့ခိုင်းလို့ထိလို့”

“အန်တီလေးကလည်းလေ အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်ပေးရတာလို့။ မုန်း... ဟယ် လှလိုက်တာ၊ အပြင်မှာရောင်းတာ ဒီလောက် မလှဘူးဟဲ့”

“မေမေက စေတနာနဲ့ ထိုးပေးတာပါနော်”

“သိပါတော်... သိပါ။ ဒီအမေက ဒီလောက်တော်ပြီ၊ ဒီအမေမွေးတဲ့သမီးက ဘာများတော်သလဲ”

“မလေးနော်”

“ဟင်းဟင်း... ငါ့ကလေးကတော့ အပြင်ကိုမထွက်ရသေးဘူး စစ်ဖြစ်နေသံကို အတိုင်းသားကြားနေရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နင့်ကိုစွဲပြီးပြီထင်တာ ခုထိ မပြီးသေးဘဲ ပန်းချီကားပဲ၊ ဒင်းကို ကိုလေးပွစ်တာနဲ့ ဒီညနေလာမယ်တဲ့လေ”

“အာ... ပုလဲတို့ကိစ္စက ပြီးပြီကို”

မလေးက သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ခြေထောက်မှာ ညှိမည်းနေသည့်အထိရာကို မြင်သွားသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။ အခုခံရမယ့်ကိစ္စက မပြီးသေးပါလားနော်။ သူမကိုသိပြီး ရင်းနှီးနွေးထွေးသည့် မျက်လုံးတစ်စုံကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသလို ဖြစ်မိစဉ် ခေါင်းထိ

ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်လိုက်ရလေ၏။ သူ့ကို ပုလဲမသိတာ အသေအချာပါပဲ။

“နင့်ကိုလေး လာမှပြန်”

“အာ... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ခြေထောက်က ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ စောင့်မှပေါ့၊ ဘာလဲ ရင်ခုန်သံမြန်မှာစိုးရိမ်နေပြီလား၊ မိုးသောက်ကြယ် လာမယ်ဆိုတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး မလေးရာ”

“အသည်းကို မာမာထားစမ်းပါ ငယ်လေးရယ်၊ နင် ဒီလို ပျောက်မိဖြစ်နေလို့ ဟိုက နင်းချင်နေတာ၊ ရည်းစားထားတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ One go ဆို Two come မှာပေါ့”

မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ အပြောကဖြင့်လွယ်ပါ။ သူမ အသက်ငယ်သော်ငြား မျက်နှာများတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမှမဟုတ်တာလေ။

ပြတ်ပြီးသားရည်းစားတွေနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံရင် ဘယ်လို ဖြစ်ကြပါသလဲ။ မျက်နှာပူစရာကြီးဟုသာ ယူဆမိပါသည်။ သူ့ကို ရင်မဆိုင်ချင်တာက အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ပါပဲ။

“မထားနိုင်ဘူးလား”

“တော်ပါပြီ မလေးရယ်၊ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ မှလဲအတွက်

လုံလောက်ပါပြီ နောက်ထပ် ဘယ်သူနဲ့မှ အသစ်ထပ်မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး”

“အောင်မယ်လေးဟယ်... အခုမှပဲ သီလရှင်တော်ပြီးကာစ ဆရာလေးလို တရားသံပေါက်တဲ့စကားမျိုး ကြားရပါရောလား။ ငါက စေတနာနဲ့ပြောနေတာ၊ မလေးတို့လည်း ငယ်လေးကို ဒီလူနဲ့ပဲကြိုက် ဒီလူနဲ့ပဲ ယူစေချင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... တစ်ခါတလေကျ ကိုယ်က ချည်း ရိုးသားပြန်လို့ မရဘူးဟဲ့”

“ပုလဲက ဘာကို မရိုးမသားလုပ်ရမှာလဲ မလေးရဲ့”

“ဪ... သူ နင့်ကိုတကယ်ချစ်မချစ် သိရအောင် နောက်လူ ပြောင်းချိတ်မှပေါ့။ အစစ အကုန်လိုက်သင်ပေးရမှာလား”

“မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“အေး... ရိုးသား ရိုးသား၊ နင့်အရိုးတွေ ခွေးစားမှသိမှာ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

မလေးက သူမကို ပြောမနိုင်ပုံဖြင့် မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ မျက်နှာများတယ်ဆိုတာ ပုလဲတို့လို မိန်းကလေးတွေ အတွက် ကောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အရွဲ့တိုက်တွဲခဲ့ပါ့မလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ။

နောက်လူကပါ ကိုယ့်ကိုအထင်သေးရင်ဖြင့် လဲသေဖို့သာ ကောင်းတော့တာပါလေ။ ညနေစောင်းမှာ ကိုလေးနှင့်အတူ

သူ့လိုက်လာတာမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရတော့လေ၏။ အကြည့် ချိတ်ကို လွှဲရင်း မျက်ရည်မဝဲမိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား ချိတ်ရလေသည်။ ပုလဲရင်ထဲမှာ ခုထိ နာနေဆဲပါ ကို။

မြ သူ့ကို ချစ်တယ်။ ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ လူကြီးတွေက
 အစ မြတို့နှစ်ဦးကို သဘောတူကြည်ဖြူထား
 ပြီးသားပါ။ မြကိုယ်တိုင်လည်း အနာဂတ်ခရီးကို
 သူနှင့်လက်တွဲပြီး လျှောက်လှမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု
 ကြံမြင်ထားတာပါလေ။ သို့သော် ကံကြမ္မာဆိုတာ
 ကိုယ်မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာတတ်
 တာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေသည့် မိန်း
 ကလေးဟာ မြ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရသည့်နေ့မှာ
 ဖြင့် မြရဲ့ကမ္ဘာကြီး အစိတ်စိတ်အမြှောမြှော တစ်စစီ
 ဖြစ်ကုန်တော့တာပါလေ။

မြစိမ်းစိမ်း

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာကို သူမ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်
 ရုပ်ရှင်၊ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့်ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ
 သာ တွေ့ခဲ့ဖူးတာပါ။ လက်တွေ့ဘဝမှာ ရုတ်တ
 ရက် ကြုံရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားမိပါ
 ချေ။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သည့် အပြုံးတွေကနေ
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု မျက်ရည်တွေအဖြစ် သူက
 ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါ၏။ ဆိုနှင့်နာကျင်နေသည့် ရင်
 တွင်းမှဒဏ်ရာကို ဖြေသာဖို့ ကာလက ရှည်ကြာ
 လွန်းတာအမှန်ပါ။ ရင်ကို ဒဏ်ရာပေးခဲ့သည့် သူ
 အပေါ် နာကြည်းမှန်းတီးရမည့်အစား သူမကိုယ်
 သူမသာ ပြန်စိတ်နာနေတာ အဘယ်ကြောင့်ပါ
 နည်း။
 “ကို...ကို” ထားရစ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ပုလဲဖြူဖြူဆိုတဲ့
 ကောင်မလေးရဲ့နှလုံးသား ပြတ်ကျကွဲအက်ခဲ့တာ
 ကို သိပါရဲ့လား။

ပုလဲဖြူဖြူ

တံခါးကိုအသာဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ခေါင်းပြု၍ ခေါင်းကြည့်
ထိုက်မိ၏။ မမကြီးမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။
သူစိမ်းတစ်ဦးဦးသာ ရှိနေပါက မျက်နှာပူရမှာပါလေ။ မမကြီးက
အရင်းလုပ်နေရင်း ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

“အဲဒီမှာ မဝင်ဘဲ ဘာရပ်လုပ်နေလဲ”

“အဟင်း”

တွေ့လား။ ဘယ်တော့မဆို မလေးလို နွေးနွေးထွေးထွေး
ကြိုတတ်တာလေ။ မလေးဆို “ဟဲ့ ဟိုကောင်မလေး လာတာနဲ့
တော်ပဲ။ လက်ဖက်သုပ်စားကြရအောင်” ဆိုပြီး ကြိုတတ်တာပါ။
မမကြီးကဖြင့် အိမ်သွားလည်တိုင်း တစ်ချက်မျှ ပြီးပြီ သူလုပ်နေတဲ့
လုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေတတ်တာပါလေ။ ထို့ကြောင့် အန်တီကြီးနှင့်
ဘာ ပြောစရာရှိတာပြောပြီး ပြန်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“မေမေ လွှတ်လိုက်လို့”

“ဘာလဲ ... အလုပ်ကိစ္စလား”

“ဟုတ်”

“လောလောဆယ် office staff က မလိုသေးဘူး
ဆယ်လေးရဲ့၊ Marketing ဘက်မှာပဲလိုနေတာ၊ ကားနဲ့ ပစ္စည်းတွေ
ခွဲမှာမို့ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခန်း (၈)

အစကဖြင့် မမကြီးဆီကို ဖျတ်ခနဲလာတတ်ပေမယ့် တကယ်
အလုပ်ရှာဖို့လာမှ ခပ်ရဲရဲမဝင်ရဲသလိုပါလေ။ ပုလဲက အလုပ်လုပ်ဖို့
မပျင်းတဲ့သူပါ။ သို့သော် မမကြီးနှင့်အတူတူလုပ်ရမှာကိုတော့ အနည်း
ငယ် လန့်နေသလိုပါလေ။ ပုလဲနှင့်မလေးက အထက်အောက် ဝမ်းတွဲ
ညီအစ်မမို့ ပြောရဲဆိုရဲရှိပြီး ဆူရင်လည်း မျက်နှာမပျက်ရတဲ့သူတွေ
မဟုတ်ပါလား။ မမကြီးကဖြင့် နှိုက်တည်းက ခပ်တည်တည်နေတတ်
လေ့ရှိပြီး စကားသိပ်မပြောသည့်သူပေကိုး။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

“ယောက်ျားလေးတွေချည်းပါမှာနော်၊ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဖြစ်ပါတယ် မမကြီးရဲ့”

ဘာလဲ လူကို တစ်မျိုးများမြင်နေသလား။ မမကြီး၏အကြည့်က သူမကို အထင်သေးသလိုလို နှိမ်သလိုလိုမျိုး ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ချစ်သူတစ်ယောက်ထားဖူးတာနဲ့ ဒီလိုကြည့်တာကိုဖြင့် ပုလဲ မနှစ်သက်ပါချေ။ လူဆိုတာ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ မှားတတ်ကြတာပဲ။ သို့သော် ပုလဲရဲ့အမှားက ပြင်လို့မရနိုင်တဲ့ အမှားမျိုးမှ မဟုတ်တာပေ။

“ခဏထိုင်ဦး”

ထိုင်ခိုင်းနေပြီမို့ မမကြီး အလုပ်စားပွဲရှေ့ရှိ ဧည့်သည်ထိုင်ခုံဆက်တီခုံမှာ အသာထိုင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ကြည့်ရတာ ဆုံးမကြမ်းတွေ ချွေဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။ အင်းပေါ့လေ၊ ပုလဲက အထွေးဆုံး လူကြီးတွေပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နာခံရမှာမဟုတ်လား။ မမကြီးက ဖုန်းပြောတာပြီးမှ သူမထိုင်နေသည့် ခုံအနီးမှာ လာထိုင်လိုက်လေ။

“အထွေအထူးပြောဖို့ မရှိပါဘူး။ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူနဲ့ တွဲလျှင် ရင်း တတ်သွားလိမ့်မယ်၊ မကြီးသတိပေးချင်တာက အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို သီးခြားထားတတ်ဖို့ပါ”

“ရှင်”

“မကြီးရှိနေတဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ရှုတ်ရှုတ်ယုက်ယုက် သတင်းမကြားချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မလိုအပ်ဘဲနဲ့ မကြီးရဲ့ညီမဆိုတာ

ထက်မပြောမိစေဖို့ပါ။ မကြီးအရှိန်နဲ့ ရေသာခိုတာမျိုးလည်း မလိုချင်ဘူး သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

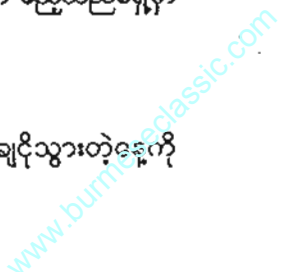
ကြည့်ပါဦး။ ညီမဖြစ်သူကို ပြောတဲ့စကားက ဒါတဲ့လား။ အဘယ်ဆို အစ်မကြီးအနေနဲ့ ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပဲ။ အမျိုးမတော်ချင်တာများလား။ ပုလဲက ဒီအမျိုးအနွယ်ဝင်တစ်ဦးပါ။ ကိုယ့်နဲ့သွေးသားတော်စပ်နေတဲ့ အစ်မကို သူစိမ်းလိုဆက်ဆံရမှာမို့ အစ်မမျိုးကြီးဖြစ်မနေဘူးလား။

သူမ နားမလည်ပါ။ ကလေးမို့ လူကြီးရဲ့ဦးနှောက်ကိုပဲ ချိတ်မိတာများလား။ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောသည့်စကားဖြစ်ပေမယ့် ကြားရသည့်လူရဲ့ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်နာကျင်စရာပါပဲ။ သူမက သူမက သာမန်ဘွဲ့လေးပဲ ရခဲ့လို့လား။ သို့တည်းမဟုတ် ဖေဖေက အစိုးရအဖွဲ့ထမ်းမို့ အထင်မကြီးတာများလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမကိုယ်တိုင် ခြင်းစားတစ်ခုလပ်မို့ နှိပ်ချလေသလား မသိတော့ပါလေ။

“နောက်ကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုစွဲ ပြောချင်ရင် အိမ်မှာ အပြောပါ။ ရုံးခန်းထဲ လာမပြောနဲ့၊ ဟိုတစ်လောက ဧည့်သည်ရှေ့မှာ အသံလောက်မျက်နှာပျက်ရတယ် ထင်လဲ”

“ဟင်... ဘယ်တုန်းက”

“နင်... ဒီမှာ ငိုကြွေးချက်မ ချုံးပွဲချင်သွားတဲ့နေ့ကို

ပြောတာလေး၊ အဲဒီတုန်းက သူ့ရိုနေတယ် အငယ်မရဲ့ ကိုယ့်ညီ
ဒီလောက် ငါးရံပြာလူးဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲခဲ့ရသလဲ
နောက် ... ဒါမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ ကြားလား”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ ငါးရံပြာလူးတဲ့လား
အစ်မဖြစ်သူက ညီမလေးကို ရွှန်းထိုးတယ်ဆိုပြီး ရက်ရက်စက်စက်ပြော
ပြောချရတယ်လို့။ တကယ်တမ်း မလေးက နှုတ်ကြမ်းပေးမယ့် စိတ်
ရင်း ဖြူစင်ပြီးပွင့်လင်းတဲ့သူပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ နာအောင်ပြောပါ
စေတနာနဲ့ပြောမှန်း အသိသာကြီး မဟုတ်လား။ အခုတော့ မကြီး
တမင်ကြီး နိပ်ကွပ်နေသလိုအကြည့်မျိုး အပြောမျိုးနဲ့ ပြောနေသည့်
နယ်ပါ။

အလုပ်တွဲလုပ်ရမှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့က ဘာပြဿနာ
ဖြစ်စရာရှိလို့လဲ။ ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွဲ
သိုလ်အတူတက် Canteen အတူထိုင်၊ ရှပ်ရှင်အတူကြည့်ကြ
ဒုနဲ့ဒေး မဟုတ်ပါလား။ သူမကို ရည်စားပွေတဲ့ မိန်းကလေး။ ရှပ်ရှပ်
ယုက်ယုက်နေတဲ့သူဟု မြင်နေတာတော့ ခံရခက်လွန်းပါတယ်
အင်းပေါ့လေ။ ပုလဲကိုယ်တိုင်က စမှားခဲ့ဖူးသူမို့ ကိုယ့်ကို
ကိုယ်သာ အပြစ်တင်ရမှာကို။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“မမ ... ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

“အေး ... ဝင်ခဲ့ ကျော်သီဟ”

ရုံးခန်းထဲသို့ လူငယ်တစ်ဦးဝင်လာပါ၏။ Uniform နှင့်မို့
သားဖြူဝင်းပြီးကြည့်ကောင်းတဲ့လူပါပဲ။ ဒီလို လူသန်နဲ့တွဲလုပ်ရမှာမို့
သူ့ကို စိတ်မချ၍ တမင်နစ်နစ်နာနာ ပြောတာများလားဟု တွေးလိုက်
ပါသည်။ သူမက မလေးလို လူတစ်ဖက်သား၏အတွင်းစိတ်ကို
တတ်တတ်တော့ ခက်သားလား။

“Marketing မှာ လူလိုတယ်ဆိုလို့ အသစ်ခေါ်ထားတယ်။
မည်က ပုလဲတဲ့။ သူ့ကိုတွဲခေါ်သင်ကြားပေးလိုက်ပါ ကျော်သီဟ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“လိုက်သွားလိုက်လေ”

“ဟုတ်”

ပုလဲတဲ့လား ဘာလို့ နာမည်အပြည့်အစုံ မပြောတာပါလိမ့်။
ကြီးရဲ့ညီမဆိုတာကို လူငယ်မခံချင်တာ များလား။ သူမတို့အမည်က
နောက်ဘက်မှာ နှစ်လုံးစီးတွဲပြီး ကာလာတွေပေးထားတာမို့ ကြားတာ
ညီအစ်မမှန်း လူတိုင်းသိကြတာပါ။ အောက်လျှိုဝင်လာတဲ့ အလုပ်
မလေးဆိုပြီး ပညာအပြစ်ရပြီ ထင်ပါရဲ့။ မလေးသာသိရင် ဒေါသ
ထွက်ဦးမှာလေ။

“ပုလဲ ... အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၂၂) ထဲမှာ”

၁၀၂ မမသဒ္ဒါမောင်

“ဪ... ငယ်တာပဲ အစ်ကိုတို့ group မှာ စာရေးမောင်တွေက ပင်ပန်းလို့ မကြာခဏထွက်ကြတယ် ပုလဲရဲ့”

“ပစ္စည်းတွေ သယ်ရလို့လား”

“အင်းပေါ့... ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတို့ယောက်ျားလေးတွေက အများဆုံး သယ်ပေးတာပါ။ လူအားမလောက်ငှရင် အမြင်မသိတော်တာနဲ့ ကူပေးရတာတော့ရှိတာပေါ့။ တစ်နေ့လုံး မတ်တတ်နေပြီး လမ်းလျှောက်နေရတော့ ဘယ်အကြမ်းခံနိုင်ပါတော့မလဲ။ Weigh ကျချင်ရင် Marketing ကို လာခဲ့ပဲ”

ရင်းနှီးမှုရှိစေရန် ရယ်စရာပြောသည့် ကိုကျော်သီဟက ကြောင့် သူမ အလိုက်သင့်ပြီးပြလိုက်ရပါ၏။ ပင်ပန်းသတဲ့။ ဒီနေရာမျိုးကိုမှ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး သူမကို ဖို့တာတဲ့လေ။ မကြိုက်ဘယ်လို့မှ နားမလည်ပါ။ ရာထူးကြီးကြီးရထားပါလျက် ညီမဖြစ်သူ နေရာမပေးချင်တာ အသိသာကြီးပါပဲလား။

“ပို့ရမယ်ဆိုင်တွေက နေရာအနှံ့ပဲ ပုလဲရဲ့၊ ဆိုင်ခွဲတွေမှာ ပစ္စည်းလိုနေရင်လည်း သွားပို့ပေးရတယ်။ တစ်ခါတလေ မနက်စာကို နေ့ခင်း (၂) နာရီ (၃) နာရီမှ စားဖြစ်တာ၊ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်ရမှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ ပုလဲက အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့သူပဲဟာ”

“တယ်... မထင်ပေါင်၊ နှင့်ခန္ဓာကိုယ်က လေတိုက်ရင်

“အဲဒါပဲ... စက္ကူလို ဖြစ်နေတာ”

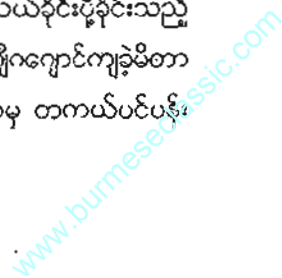
“အဲမယ်... ပုလဲလုပ်နိုင်ပါတယ်နော်၊ လူကိုအထင်မသေး

“အေးပါ... အေးပါ၊ ဘယ်နှစ်ရက်ခံမလဲ စောင့်ကြည့်ကြရသေးတာပေါ့”

Supervisor ရာထူးနှင့် ကိုကျော်သီဟက လောလောဆယ်ပဲ ပုလဲနှင့်အတူလိုက်ပြီး သင်ကြားပေးမှာပါ။ ပုလဲ အထိုင်ကျသွားရင် လူခွဲကာ အစ်ကိုက ကုမ္ပဏီမှာ ကုန်ခဲ့မှာလေ။ အားငယ်စရာကြီးပါလား။ အိမ်မှာဆို ရေသောက်ချင်တယ် ဆိုတာနှင့် အကြိုင်က ဆောက်ရေအဆင်သင့် ယူလာပေးတာလေ။ အခုတော့ သူများထက်ညှိုးထိုးခိုင်းစရာဖြစ်နေပါရောလား။ မျက်နှာငယ်ရပါဘိ။

“ဆိုင် list နဲ့ ပစ္စည်း list ကို သေချာတိုက်စစ်ပြီးမှ ကားဆီတင်ရမှာ စတိုထဲသွားစို့”

ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်းကြီးပါပဲ။ Plastic ဆွဲအုပ်ထားသည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေက မနည်းမနော့ပါပဲ။ ဒါတွေ သယ်ရမှတော့ မပင်ပန်းဘဲရှိပါ့မလား။ မေမေ သယ်ခိုင်းပို့ခိုင်းသည့် ဇနီးအိုးတွေ ပန်းပင်တွေကို လေးလှပြီထင်ပြီး ဂျီဂကျောင်ကျခဲ့မိတာ ဝင့်ချက်ချင်းလည်ပါရောလား။ မေမေသမီး အခုမှ တကယ်ပင်ပန်းတော့မှာအမှန်ပါလေ။

“ပြည်ပြည်လုပ်ကြနော်၊ ပဲလို့မရဘူး ဂရုစိုက်။ စက္ကူပုံးတွေ ရွေးရင် သေချာကြည့်ရွေးဦး။ နိုင်ငံနဲ့ပစ္စည်းမကိုက်ရင် ဝမ်းကုန်မယ်”

ကိုကျော်သီဟက အငယ်တွေကိုပြောရင်း ကားပေါ်ပစ္စည်း တင်တာကို ဂရုစိုက်နေပါ၏။ TV, DVD, Fan, Air cooler ပစ္စည်း အကြီးကြီးတွေမှအစ Rice Cooker, Iron နှင့်ပေါင်မုန့်ကင်စက် အဆုံး သေးသေးမွှားမွှားပစ္စည်း အကုန်ပါပဲလား။ ဒါတွေက ဆိုင်တိုင်း မှာ ရောင်းကုန်တဲ့ပစ္စည်းတွေတဲ့လား။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေစွ။ သူ့ ထင်တာ ချောင်ထဲရောက်ပြီး ပိုးအိမ်တွယ်နိုင်မယ့် ပစ္စည်းတွေဟာ သာ။

ရေခဲနွေးကြမ်းအိုးတွေ၊ ဓာတ်ဘူးတွေဆို ဒါဇင်လိုက်သယ်တာမို့ ရောင်းကောင်းသည့်ပစ္စည်းတွေပါပဲ။ နာမည်ကြီးကုမ္ပဏီ ပစ္စည်းအကောင်းတွေသာ ရွေးတင်ပြီး Model Date Out သည်နှင့် ဆိုင်တွေမှ ပြန်သိမ်းကာ နှစ်ကုန်ပိုင်း December မှာ Fun Fair လုပ်ပြီး ဝန်ထမ်းတွေကို မဲဖောက်ပြီး လက်ဆောင်ပေးတာ ဖြစ်လေ၏။ ပျော်စရာကြီးပါပဲ။

“စာရင်းမမှားအောင် သတိထားရတယ် ပုလဲရဲ့၊ မှားတာရဲ့ လျော်ရမှာ အကြီးကြီးတွေပဲ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အနည်းဆုံး ပစ္စည်းတောင် ငါ့ထောင်အထက်တန်ဖိုးရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

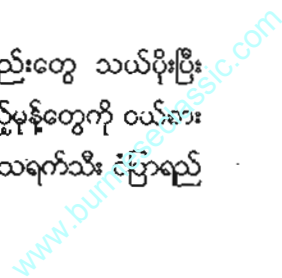
စာရင်းစာရွက်တွေ တဖျပ်ဖျပ် လှန်လှောကာ စစ်ရင်း သူ့မကို သင်ပေးလေ၏။ လခစားဝန်ထမ်းတွေရဲ့ဘဝက ဒီလိုပဲလား။ ဖေဖေကို တွေးမိရင်း ငြိုးငြို့ချွေတာတတ်တာကို နားလည်မိလေ၏။ အရင်ကဖြင့် မေမေ မုန့်ဖိုးဆိုပြီး လက်ဖြန့်တောင်းသုံးဖို့သာ သူမ သိခဲ့တာလေ။ နုလဲ အတော်မလိမ္မာခဲ့တာပါလား။ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်ဖို့ မေမေ အာကြောင့် အလုပ်လုပ်ခိုင်းမှန်း ယခုမှပင် သူမ သိရတော့တာ ပါလေ။

“စုံပြီလား၊ စုံရင် သွားကြမယ် ... လာ ပုလဲ”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးတွေနှင့်အတူ ကားထဲ ကျပ်သိပ်စွာ ခုတ်ထိုင်ရလေ၏။ အရင်ကဖြင့် အသားထိရင် မနေတတ်သလို တွန့် ဆင်ကာ ဖိစာကြောင်တတ်သည့်အကျင့်က အဝေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရ လေပြီ။

အရှက်သည်းတတ်သမျှ ပြင်ရတော့မှာပါလား။ တစ်အူတုံ ဆင်း မောင်နှမတွေနယ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ရယ်မောစ နောက်နေကြတာမို့ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ကြေကွဲဝမ်းနည်း စိတ်က အတော်လေး သက်သာသွားပါ၏။

တစ်ဆိုင်ရှေ့ရပ်ကာ ဆိုင်ထဲထိ ပစ္စည်းတွေ သယ်ပိုးပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်စဉ် လမ်းဘေးမှာ ရောင်းသည့်မုန့်တွေကို ဝယ်ခား ခား စားရဲ့၊ ကားပေါ်မှာ ဆီးသီးမဆလားနယ်၊ သရက်သီး ငံပြာရည်

နယ်တို့ကို လှစားရင်း မရှက်နိုင်အောင်ပါလေ။ အစ်မတွေသာ မြင်ပါက ရင်ထုတော့မှာအမှန်ပါ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ရောမရောက်ရင် ရောမလို ကျင့်ကြံနိုင်ရမှာလေ။

အစ်ကိုပြောသည့်အတိုင်းပါပဲ။ ထမင်းစားချိန်ကမမှန်ပါ။ ရတဲ့ အချိန်လေးနှင့် ကြိုရာမြန်မှာထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းဝယ်စားတာ နောက်က ကျားလိုက်သလိုမျိုးပါပဲ။ တစ်ရက်စာပို့ပရပ်ပစ္စည်းကို ရုံးချိန်အတွင်း အချိန်မီပို့ရတာကိုး။

ဒါကို... ပင်ပန်းသည် တစ်ချက်မညည်းကြဘဲ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသည့် အစ်ကိုတွေကြောင့် သက်ပြင်းကိုပင် ခိုးရှိုက်ဖြစ်တာလေ။

ဒီနေ့ကစပြီး ပုလဲ စိတ်မလေနိုင်တော့ပါ။ ရင်နာမနေတော့ပါ။ လွမ်းဆွေးမနေတော့ပါ။ မရနိုင်တာကို မလိုချင် မတောင်းတော့ပါ။ မျက်ရည်တွေ မပေါနိုင်တော့ပါ။ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာ မနေချင်တော့ပါ။

လောကနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ နေတတ်အောင် ကျင့်ပါတော့မည်။ မလေးသာသီရင် ဘာပြောမှာပါလိမ့်။ လူကြီးပီပီ ပြီးလေမလာပုလဲတို့ကိုစွဲကို ကြားဝင်ညှိပေးကြပေမယ့် ရင်ထဲ နာကျင်ခံစားနေသည့် ဝေဒနာကို ပုလဲကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြေသိမ့်တတ်ရမှာပါလေ။

သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့တဲ့အခါ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သင့်

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြီးပြီး နှုတ်ဆက်ပြောနိုင်ဖို့ ပုလဲ အများကြီးကြိုးစားရဦးမှာပါလေ။ ပြုသူနဲ့ ခံရသူက ဒဏ်ရာမှ မတူပဲကိုး။ မိုးသောက်ကြယ်၊ ပုလဲတို့ပြန်ဆုံရင် ဟန်မဆောင်ဘဲ ပြီးနိုင် စကားပြောနိုင်စေရပါမယ်ခင်။

မေမေ ညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း ဆေးရုံအပေါ်ထပ်ဆီ လှေ
ထားမှတက်ခဲ့၏။ ဗိုက်ထဲမှာအဆာမရှိသဖြင့် လူက အားမရှိဘဲ မော
လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ခြေထောက်တို့က မသယ်ချင်လောက်အောင်
ဆေးလံလွန်းကာ ကိုက်ခဲနေသလိုပါလား။ တစ်ခါမှ ဒီလို တစ်နေ့ကုန်
ကျွောက်ရတာမျိုး မလုပ်ဖူးခဲ့တာကို။ အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်
မည် မလေးက ညနေစာစားနေလေ၏။ ရော် ဆာနေပါသည်ဆိုမှ
အစားစားချိန်နှင့် တိုးရတယ်လို့။

“ဟော... အငယ်လေး လာလာ”

“သားသားရော”

“ရှိပြီ”

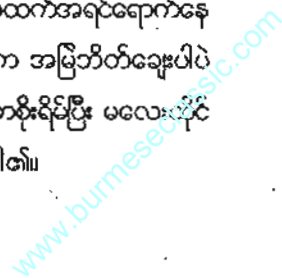
မေးဆတ်ပြလိုက်တာမို့ ကလေးပုခက်ကုတင်ဆီ လျှောက်
နုပြင်လိုက်စဉ် ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရလေ၏။ သားသားကို
မြှူနေသည်က သူမ၏ မိုးသောက်ကြယ်ဖြစ်နေသည်ကို။ ဘေးဘီကို
အရပ်ရပ်က ကလေးကို စကားတွေပြောနေသလို မွေးကင်းစ ကလေး
ငယ်၏ “အားဂူး” အသံကိုပင် ကြားနေရလေသည်။

မနာလိုလိုတာ။ မအားတဲ့လူက သူမထက်အရင်ရောက်နေ
ရတယ်လို့။ ဘာမဆို ဦးဆုံးဖြစ်ချင်သည့် သူမက အခြောက်ခန်းပါပဲ
အား။ ကလေးနားသွားရင် သူ့ကိုကပ်သလိုဖြစ်မှာစိုးရိမ်ပြီး မလေးလိုင်
နေသည့် ခုတင်ဆီသာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

အခန်း (၉)

မလေးမွေးပြီတဲ့။ အလုပ်ကပြန်ရောက်နဲ့ ကြားရသည့်
သတင်းကြောင့် ဘာမှမစားဖြစ်ဘဲ ရေမြန်မြန်ချိုးလိုက်ရပါသည်။
မေမေက နေ့လယ်ပိုင်းသွားခဲ့ပြီးပြီမို့ ညဘက် မလိုက်ဖြစ်တော့
အလုပ်ဆင်းနေသည့် သမီးဖြစ်သူကို အဆင်ပြေရဲ့လားဟု မေး
မေးတာကိုပင် မကြားဘဲ အိမ်ပေါ်မှ အပြေးဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

ဆေးရုံကိုသွားရမှာမို့ လမ်းထိပ်မှာ Taxi စောင့်ကာ တစ်
ရလေသည်။ နောက်ကျပြီပေါ့။ တူကလေးကို သူမ အရင်ဦးဆုံးမြင်ခဲ့
သည့် ဆန္ဒက ပျက်လေပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ပုလဲဖြူဖြူဆိုတာ အ
နောက်ကောက်ကျသည့် ကောင်မလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

“အလုပ်ရပြီဆို”

“အင်း”

“ဘာရာထူးလဲ”

“Helper”

“ဟဲ့”

ဟုတ်သားပဲ။ ရုံးမှာအေးအေးဆေးဆေးထိုင်လုပ်ရတဲ့ စာရေး မမှမဟုတ်တာ။ အလုပ်သမားကောင်လေးတွေနဲ့ တန်းတူလုပ်ရမှတော့ အကူပေါ့။ လူကညစ်ချင်ချင်ဖြစ်နေတာနှင့် သူ့ကိုမြင်ရတာမို့ ရွံ့ပြောမိ လေပြီ။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ မလေးက ဖုံးထားပြီး လိမ်ပြောလို့ရတဲ့ အစ်မမှမဟုတ်တာကို။

“တကယ် helper လား အငယ်လေး”

“ပြောတော့ စာရေးမပေါ့။ လုပ်ရတာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ တန်းတူပဲဟာ”

“ရုံးမထိုင်ရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ထင်တယ် ငါထင်တဲ့အတိုင်းကိုဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီမကြီးဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်း အကျင့်ပုပ်နေတုန်းပါလား”

“နည်းနည်းကျွေး”

“ဟဲ့... အိမ်က မစားလာဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... တာရာလင်းကိုတွေ့ချင်ဇောနဲ့ အပြေးလာခဲ့ရ တာကိုး”

“ဘယ်လို”

မလေးက အံ့ဩသွားလေ၏။ ပါးစပ်ဟပေးနေတာမို့ သတိရ ကာ ဇွန်းဖြင့် ထမင်းနယ်ထားတာကို ခွဲကျွေးလိုက်လေသည်။ နို့ထွက် စေရန် ဟင်းခါးနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ဟင်းလျာကပင် ဆာနေသည့်ဗိုက် ကြောင့် အရသာရှိနေသည့်နယ်ပါ။ သူက သူမတို့အနီး လာရပ်လိုက် လေ၏။ မျက်နှာကပြုံးမလိုလိုပါလေ။ ဘာလဲ သူမ ထမင်းစားနေတာ ကို ကြည့်ပြီး လှောင်ချင်နေတာများလား။ ပုလဲဖြူဖြူအတွက်က ကြိုက် မရှက် ငိုက်မရှက်မဟုတ်ဘဲ ငတ်မရှက်ဖြစ်နေတာပါလေ။

“တာရာလင်း ဟုတ်လား”

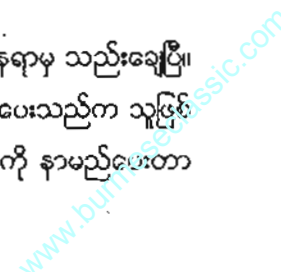
“အင်းလေ... ပုလဲပေးထားတာ မကြိုက်လို့လား”

“အဆန်းပဲဟယ်... မိုးသောက်လည်း အဲဒီနာမည်ပဲ ပေးထားတာ”

“ဘာ... အဟွတ် အဟွတ်”

“ဟဲ့... ဟဲ့”

ထမင်းလုပ်စားရင်း ဗလုံးဗထွေးပြောနေရာမှ သည်းချေပြီ။ မလေးက ရေအမြန်ငဲ့ပေးပေမယ့် ကျောလာပုတ်ပေးသည်က သူ့ဖြင့် နေလေ၏။ သေစမ်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သားသားကို နာမည်ပေးတာ

လာတူနေတာပါလိမ့်နော်။ တင်းလာပြီ။

“ကျွန်တော် အရင်ပေးတာနော် အန်တီလေး”

“အံ့မာ ... ပုလဲ အရင်ရွေးထားတာပါနော်၊ မယုံရင် မေမေတို့ကို မေးကြည့်၊ အိမ်မှာ စာရွက်နဲ့ရေးထားတာ တစ်ပြုံကြီးပဲ သက်သေရှိတယ်”

“ကိုယ်က အရင်လာပြောတော့ ပထမပေါ့”

“မရဘူး ... ပုလဲက အဒေါ်မို့ ရာထူးပိုကြီးတယ်”

“ကိုယ်က အစ်ကိုတော်တော့ ပိုပြီးသွေးရင်းတာပေါ့”

“နင်နော်”

“ဟယ် ... တော်ကြပါတော့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ ဘယ်သူပေးပေး ဒီနာမည်ပဲဟာ”

“မရဘူး ... သားသားကြီးလာရင် အန်တီလေးပေးတာ ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူပြောရမှာ မလေးရဲ့ သူလာလုပ်ငြိမ်မလား၊ အလကား စိတ်ပုပ်ကောင်၊ အခုမှ အစ်ကိုဆိုပြီး နေရာလာယုံပြနေတယ်၊ ကလေး အတွက်ဖြင့် ဘာမှမလုပ်ပေးဘဲနဲ့များ”

“ကလေးအတွက်ရော လူကြီးအတွက်ပါ အများကြီးဝယ်တာ တာပါနော်၊ ဟိုမှာမမြင်ဘူးလား”

“အံ့မာ ... လမ်းဘေးက ကောက်ဝယ်လာတာတွေနဲ့ နေပြန်ပါပြီ၊ ပုလဲက သားသားဖို့ မေမေချုပ်ပေးသမျှ ကိုယ်တော်

အရုပ်လုပ်ပေးခဲ့တာ အင်္ကျီမှာ အရုပ်လေးတွေတောင် ကပ်ပေးရ တာ”

“လမ်းဘေးဆိုင်က မဟုတ်ပါဘူး၊ Super market ကပါ

“Handmade မှမဟုတ်တာ၊ လမ်းဘေးဆိုင်ဈေးချုပ်နဲ့ တူတူပဲ၊ လာမယှဉ်နဲ့”

“ငါ စိတ်ညစ်လာပြီနော်၊ နင်တို့နှစ်ကောင်တော့”

မလေးက အချီအချပြောနေကြသည့် သူနှင့်ပုလဲကြောင့် စိတ်ညစ်လာပုံရလေ၏။ ပုလဲလည်း ရန်မဖြစ်ချင်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကလေးနှင့်ကပ်ရပ် ပြောတတ်တဲ့လူနဲ့ လာတွေ့ရတာပါလိမ့်နော်။ သန်းတံခါးပွင့်သွားတာမို့ အားလုံးအကြည့်က အခန်းဝဘက်ရောက် သွားလေ၏။

“လေး”

“အတော်ပဲ ... ကိုလေးရဲ့ အရှုပ်နှစ်ကောင်ကို လာရှင်း နဲ့”

“ဘာဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာလေ ... သားကိုနာမည်ပေးတာ အတူတူပဲကို၊

အလေးက ငါပေးတာနဲ့ ငြင်းနေလို့”

“အတူတူလား”

“ကိုလေးနော်”

ကိုလေးက ပြုံးစိစိဖြစ်နေလေ၏။ ငမင်းက မဝတစ်ဝဖြစ်နေတာမို့ သစ်သီးခြင်းထဲမှ လိမ္မော်သီးကို လှမ်းယူကာ သူ့မခွာစားလိုက်ပါသည်။ မွေးလူနာလာကြည့်တာ ဘာမှမပါဘဲ မွေးလူနာထံမှ ကပ်ပြီး စားနေမိပါရောလား။ ဘာဖြစ်လဲ၊ မလေးက ပုလဲရဲ့အစ်မပဲဟာ အားနာရရာမှမလိုတာနော်။ မလေး စားလို့ ကုန်မှာမှမဟုတ်တာဘဲ။

“ဟာ ... အဲဒါ အန်တီလေးဖို့ ကိုယ်ဝယ်လာပေးတာကွ”

“အခု မလေးဟာဖြစ်နေပြီပဲဟာ၊ နင်မှမပိုင်တော့တာ၊ သူများ စားသောက်နေတာ ပိတ်ပင်ရင် ဘာဖြစ်လဲသိလား၊ ပြိတ္တာဖြစ်မှာ”

“ဘာကွ”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့ကွာ၊ မိုးသောက်လည်း တော်တော့”

“လေးလေးက မိန်းမဘက်အမျိုး သိပ်လိုက်တာပဲ”

“ဟဲ့ ... ဟိုအကောင်”

“လိုက်တော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုလေးက နင့်လိုမှမဟုတ်တာ၊ မိန်းမကိုဦးစားပေးတာ၊ တန်ဖိုးထားတာ၊ ဂရုစိုက်တာ၊ အလေးအနက်ထားတတ်တာ၊ နင်ကမှ ပေါ့ပျက်ပျက်”

“ပုလဲနော်”

“တော်ကြတော့နော် ... ကလေးနဲ့သွားမယ်၊ မင်းတို့ အခု

“နီထကြတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါမိန်းမက သွေးနုသားနုနဲ့ကွ”

“ကိုလေး”

“လေးလေး”

ပြိုင်တူခေါ်သံနှင့်အတူ နှစ်ယောက်သားမျက်နှာ ရဲသွားရပါ အယ်လိုကြီးပါလဲ။ ပုလဲတို့က သက်ဆိုင်တော့တာမှမဟုတ်တာ။ အယ်လိုဖြစ်ပြီး အချစ်နလန်ထဟု သုံးလိုက်ရပါလဲ။ နှစ်ယောက်သား နိုင်လုနေရာမှ ပါးစပ်ပိတ်သွားရတော့တာပါလေ။ မကျေနပ်ဘူး ဘာကကြယ်။

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ မကြီးက ငယ်လေးကို အလုပ်

ထားတဲ့နေရာမှ ပြုသနာ”

“ဘယ်နေရာလဲ”

“ပစ္စည်းသယ်ပို့တဲ့”

“ဟာ ... အဲဒါ ယောက်ျားလေးတွေလုပ်ရတာ မဟုတ်

“ပြောတော့ စာရေးမတဲ့လေး အဲဒီမကြီးဟာ ညီအစ်မချင်းမို့ ခြင်္သေ့နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက လေးနဲ့ငယ်လေးကို သူ့အရပ်တွေ သယ်တော့မှ ပေးဆော့တာမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်အူပုပ်တာ”

“စည်းကမ်းရှိတာ ဖြစ်မှာပါလေးရယ်”

“ဘာစည်းကမ်းရှိမှာလဲ၊ သူ မတော်တော့လို့ အငယ်တွေကို

ပေးလိုက်ဆိုတဲ့အင်္ကျီဆိုလည်း မပေးဘူးပြောတာ ကိုရဲ့၊ အကျွန်ုပ်က အခုထိမပျောက်ဘူး၊ ကလေးကို ဖြစ်သလိုအလုပ်ပေးတာပဲကြည့် အဲဒါ... အစ်မကြီးလား”

“ပုလဲလုပ်နိုင်ပါတယ် မလေးရယ်”

“မလုပ်နဲ့ ထွက်လိုက်၊ အန်တီလေးနဲ့ လေးလေးသီမော် မျက်ဖြူလန်သွားလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး မလေးရဲ့၊ မမကြီးက ပုလဲကိုပြောထားတာ အလုပ်ကို ဟိုခုန်ဒီကူး မလုပ်နဲ့တဲ့”

“ကြည့်စမ်း... ကလေးကို ချည်ပြီးတုပ်ပြီး မညှာမတာနဲ့”

“ကိုယ်တို့မှ အလုပ်ရှာမပေးနိုင်တာကို လေးရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မလေးမကျေနပ်ပါဘူး၊ ဘယ်နှယ် ခြေကြည့်မှ ဒီညီမလေးပဲရှိတာကို၊ ဟိုလူကပစ်၊ ဒီလူကချောင်းထိုး လေးညီမက သုံးမရတော့တဲ့ပစ္စည်းအစုတ်မှ မဟုတ်တာကို”

ပုလဲရော သူပါ မျက်လုံးပြူးသွားရပါတယ်။ မမကြီးကိုပြောနေ က သူ့ဘက်ပြားဦးလှည့်လာတာ မဟုတ်ပါလား။ မဖြစ်တော့ပါလေ မြန်မြန်ပြန်မှပါ။ တော်ကြာ နောက်တစ်ပွဲ ထပ်နှိပ်ရတော့မှာလေ

“အန်တီလေးကလည်းဗျာ”

“ငါက စကားပြောရင် ဝေ့ထိုက်ပြီးမပြောတတ်ဘူး မိုးသောက် ရေ၊ အဖျားခတ်မိရင် sorry”

“ငါ့သားကြီးကို နာမည်ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မပေးဘူး၊ ဗိုက်ထဲရှိတုန်းကအတိုင်းပဲ ပေးလိုက်၊ နှစ်တယ်”

“ဘာနာမည်လဲဟင်”

“မောင်ပြူးလို့”

“ဟင်”

ကိုလေးက အတည်မဟုတ်မှန်း သိနေတာမို့ တီးတိုးရယ် ထိုက်လေ၏။ နှစ်ယောက်သား အံ့သြသွားရာမှ ပြိုင်တူမျက်စောင်းခဲ ထိုက်မိလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပုလဲတို့ပေးတဲ့ အမည်သာ အတည်ဖြစ်မည်မှန်း ရိပ်မိနေလေပြီ။ စိတ်ချင်းတူပါလျက် ဘဝမှာ ထက်တွဲဖော်ဖြစ်ခွင့်မရတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ဒီကမ္ဘာမှာ အဘယ်မျှ ခိုနေမှာပါလိမ့်။

အရောင်ကြိုက်တာ၊ ပစ္စည်းအသေးလေးတွေကို ချစ်စရာ အကောင်းလိုက်တာဆိုပြီး ရွေးမိတာ။ ဘာပဲစားစား၊ ဘာပဲသောက် သောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူမှာမိစဉ် ရယ်မဆုံးဖြစ်ခဲ့တာ အကြိမ် ကြိမ်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ ဤသို့ အသွင်တူခဲ့ပါသည် ပုလဲဖြူဖြူ နှင့် မိုးသောက်ကြယ်က (၃) နှင့် (၄) လိုကျောချင်းခိုင်းပြီးသည် သူစိမ်းတွေ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

“ပုလဲ ပြန်တော့မယ်”

“မှောင်နေပြီလေ၊ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရဲ့လား”

“ပြန်ရဲ့ပါတယ် မလေးရဲ့၊ ကလေးမှမဟုတ်တာ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ဖိုးခိုင်းတာပေါ့၊ တော်ကြာ ကားတင်ပြန် သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ခေါ်တော့လည်း လိုက်သွားရုံပေါ့ မလေးရဲ့၊ ခက်ခက်လွယ် လွယ်”

“ဟယ် . . . ဒီကောင်မလေး”

“ဖိုးသောက် လိုက်ပို့လိုက်”

“မပို့နဲ့ မလိုဘူး”

“ငယ်လေးကလည်း။ သူငယ်ချင်းလို သဘောထားမှပေါ့”

“မထားနိုင်ပါဘူး။ သူ့စိမ်းက သူ့စိမ်းပဲ ကိုလေး ဘက်မလိုချင်နဲ့”

“ပြောပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်၊ ငါတော့ နေရင်းထိုင်ရင် ပဲကြားက ဆား ဖြစ်နေပြီ”

ကလေးကိုတစ်ချက်သွားကြည့်ကာ လှည့်ထွက်ခဲ့စဉ် ကိုလေး ထံမှ “လိုက်သွားလေ” ဟူသည့် တီးတိုးမှာသံကိုကြားရလေ၏။ Corridor မှာ ဘေးချင်းယှဉ်းလျှောက်ပါဘဲ အနောက်မှ ခပ်ခွာခွာ ပါလာသည့်သူ့ကြောင့် သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်မိလေသည်။ ပုလဲ ကြားမှ တာက ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင် မောင်နှမ ပုခုံးဖက် လက်ချင်းယှဉ်

လျှောက်တာမျိုးက ချစ်သူရည်းစား၊ ခပ်ခွာခွာနဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းလျှောက်ပါ က အကြင်လင်မယားတဲ့လေ။

ဒါဖြင့်ရင် ရှေ့က တစ်ယောက်လျှောက်ပြီး နောက်လူက ခြေလှမ်းခွာပြီး လျှောက်ပါက ဘယ်လိုခေါ်မှာပါလဲ။ ပုလဲကို သူ ဒီလို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပြီးစကားပြော ရည်းစားစာပေးခဲ့ တာ မဟုတ်ပါ။ မခွဲနိုင် မခွာရက်ဆိုပြီး သည်းသည်းလှုပ်မချစ်ပြခဲ့ပါ။ ညဘက် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် အရူးအမူး ချစ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ခဲ့ ပါချေ။

မျက်နှာကို အနည်းငယ်မဲ့လိုက်မိပါ၏။ ဆေးရုံဝင်းရှေ့ လမ်း ထက် နီယွန်မီးရောင်အောက်မှာ ခဏရပ်ကာ ဟိုဒီမျှော်ကြည့်စဉ် သူ့ကားက ဝင်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။ သူ့ကားဟွန်းတီးသံကြား လိုက်သော်ငြား Taxi ကိုသာ လှမ်းတားကာ တက်လိုက်မိ၏။ ပုလဲတို့ က ဆလပ်ရွက်လို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးပါလေ။

စက်ရုပ်လေးနှယ် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်လုပ်နေမိတာပါလေ။
လမ်းကျယ်ကြီးထဲ ချိုးဝင်ခဲ့ပါ၏။ တောင်ချိုးလမ်းသွယ်ထဲသို့
ကျွေဝင်ခဲ့သည့်ကြိမ် တကယ့်ကို အကျယ်ကြီးမဟုတ်ပါလား။ သုခမြိုင်
တဲ့ အတော်ချမ်းသာသည့် မိသားစုတွေပင်။ မေမေပြောသည့်အတိုင်း
ဆားဘက်မှ ပတ်လာတာမို့ တိုက်အိမ်ကြီးနှင့်အတော်နီးသွားသလိုပါ။
ခြံဘေးတံခါးလေးမှ လူခေါ် Bell ကို အသာနိုင်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှ
အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

“ဘာကိုစွန့်လို့လဲကွယ်”

“ဘွားဘွားဒေါ်ထိပ်တင်ထားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်၊ ဒေါ်သန္တာ
အွတ်လိုက်တာပါ”

“ခဏစောင့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားပြီး တအောင်ကြာမှ ပြန်ရောက်ကာ မြို့
တံခါးအသေးလေးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ စက်ဘီးကို မြို့ထဲတွန်းဝင်ကာ
ဒေါက်ထောက်ရပ်ထားလိုက်ပါသည်။ အဒေါ်ကြီးနောက်မှ အထုပ်ပိုက်
ကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးလိုက်လာခဲ့၏။ အခုမှ တောကတက်လာသည့်
အိမ်ဖော်ပေါက်စမလေးလို သိမ်ငယ်ရပါလားနော်။

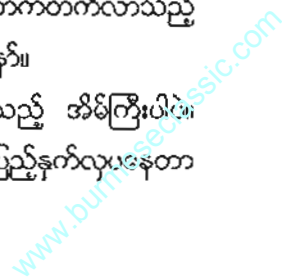
အတော်လေးကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည့် အိမ်ကြီးပါပဲ။
ခြံဘေးဘက်မှာတောင် သစ်ပင်ပန်းမာန်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လှပနေတာ

အခန်း (၁၀)

“ဘွားဘွားကြီးကို သေချာပြောပြီးပေးနော်၊ အိမ်အလုပ်
သမားတွေနဲ့ ပြီးစလွယ်မပေးလိုက်နဲ့၊ မြို့ဘေးပေါက်က ဝင်ရင် အိမ်နဲ့
ပိုနီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မေမေရဲ့”

မေမေပေးလိုက်သည့်အထုပ်ကို စက်ဘီးခြင်းထဲသို့ထည့်ကာ
အိမ်ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ လိပ်စာစာရွက်ကို သေချာပြန်ဖတ်ကြည့်
ပြီးမှ ကားလမ်းပေါ် တက်လိုက်ပါသည်။ Off ရက်ဆိုပြီး နားချင်သလို
မနားဖြစ်ပါ။ မေမေခိုင်းသမျှ မနက်ကတည်းက လုပ်ပေးနေတာ
မဟုတ်လား။ လူလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း သံပတ်ပေးထားသည့်

တိုက်ရှေ့မှာဆို အဘယ်မျှ လှပနေမည်နည်း။ မိန်းကလေးမို့ အလှအသဘာဝကိုတော့ သူမ ခံစားတတ်ပါသည်။ ခေတ်မီမီ၊ ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီး၏ဘေးဘက်တံခါးကိုဖွင့်စဉ် ညဉ့်ဆောင်အသေးလေးကို မြင်ရလေ၏။ ဒါ သာမန်ညဉ့်သည်မျိုး ညဉ့်ခံသည့်နေရာထင်ပါနဲ့ နောက်တစ်ခန်းကို ဆက်ဝင်လာတာမို့ နောက်မှလိုက်ခဲ့စဉ် အလယ် Hall ခန်းကြီးကို ခမ်းနားစွာမြင်ရလေသည်။ ညဉ့်ခန်းမဟုတ်ပါဘဲ ဘုရားစင်ကြီး ဟည်းနေအောင် တည်ထားသည့်ခန်းမကြီးပါလေ။

သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေရပါ၏။ အခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ ပန်းချီကားကြီးတွေ ရှိနေပြီး နံရံဆေးဘက်တွေမှာ ကနုတ်ပန်းခက်တို့ဖြင့် ထောင်ထားပါသည့် ပန်းပုရုပ်တုတို့က (၁၀) နှစ်ကလေးအရွယ်သာသာခန့်မျှ ရှိနေလေသည်။ ဘုရားစင်ရှိ အမွှေးထိုးရနံ့က တစ်ခန်းလုံးကို မွှေးဖွဲ့နေသည့်နှယ်ပါ။ ပါကေးခင်းထားပါသည့် ကြမ်းပြင်က ခြေချရက်စရာပင်မရှိ ချောပြီးပြောင်လက်နေတာပါလေ။

“ထိုင်လေ ကလေးရဲ့၊ မသန္တာ လွတ်လိုက်တာလား”
“ဟင် ... ဪ ... ဟုတ်ပါတယ် ဘွားဘွား”

ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့် ဘွားဘွားကြီးထံမှ နဲ့သာပြန်သနပ်ခါးနံ့က သင်းထုံနေလေသည်။ မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးတို့ဖြင့် နှက်နေသလို လေပြည့်လေးနှင့်ပြောသည့်စကားကြောင့် အဘယ်သဘောထားပြည့်လဲဆိုတာကို ခန့်မှန်းမိနိုင်တာပါသည်။ ဘွားဘွားကြီး

က ခုံမှာထိုင်လိုက်ပြီမို့ သူမ ကြမ်းပေါ်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှအထုပ်ကို တရှိတသေ ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

“မေမေ ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ ဘွားဘွား”
“အပေါ်မှာထိုင်ပါ မြေးရဲ့၊ ကြမ်းက အေးကအေးနဲ့ ... ထိုင်ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့”

ထပ်ပြောနေပြီမို့ ကြိမ်ဆက်တီခုံထက် အသာဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ အန်တီကြီးတို့ အန်တီငယ်တို့လည်း ချမ်းသာကြတာပါပဲ။ သို့သော် ဤမျှ အရှိန်အဝါကြီးသည့်နှယ် မဟုတ်ပါချေ။ ဤအိမ်ရိပ်ကို စဉ်မိစဉ် စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်လာသလို မျက်ရည်ပင် ဝဲဘွားရတာပါလေ။ ဘွားဘွားကြီးက အထုပ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ ခြုံပဝါကို ပုန်းထက် ပတ်ခြိုကာ သဘောကျနေလေ၏။ ချည်အညိုကို အပွင့်နှင့် ဆန္ဒင်းမကင်းပုံလေးတွေဖော်ကာ တစ်ချောင်းထိုးဖြင့် ထိုးထားတာ အတော်အချိန်ယူထားရတာပါလေ။

“အတော်လှတာပဲ၊ ဘွားဘွား ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ကွယ်၊ သိုးမွှေးပေးလိုက်ပေမယ့် လက်ခံတော့ ပူဇော်ရမှာမဟုတ်လား”

“မေမေက ဘာမှမမှာလိုက်ဘူး ဘွားဘွားရဲ့၊ ဒါပေးပြီး ပြန်ခဲ့လို့ပဲ ပြောလိုက်တာပါ”
“ခက်တာပဲ ... အားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အခုတစ်ကြိမ်

မေတ္တာနဲ့ထိုးပေးရင် နောက်တစ်ခါလိုချင်လို့ ဘယ်ရပါတော့မလဲ မြေး
ရဲ့၊ မြေးမေမေ ယူနေကျ ဘယ်လောက်လဲ မသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ .. မသိလို့ပါ ဘွားဘွား”

“ကျောင်းနေတုန်းလား”

“ရှင်! မဟုတ်ပါဘူး ဘွား၊ ပုလဲ ဘွဲ့ရပြီးပါပြီ အလုပ်ဝင်လုပ်
နေတာပါ။ ဒီနေ့ off ရက်ပါ ဘွားဘွား”

“နာမည်က ပုလဲတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပုလဲဖြူဖြူပါ”

“လှလိုက်တာ ... နာမည်နဲ့သိပ်လိုက်မက်တာပဲ၊ မြေး
မျက်နှာမှာ ဘယ်လောက် စိတ်ဖြူစင်သလဲဆိုတာ ထင်းခနဲ မြင်သာ
နေတာ မြေးရဲ့၊ မသန္တာတို့များ ကလေးကို နာမည်ပေးတတ်လိုက်
တာ”

ပြီးရုံသာပြီးလိုက်မိပါ၏။ ကိုယ့်ကိုချီးမွမ်းသည့်စကားမျိုးက
သူမထံမှာ ရှိမှမရှိတာလေ။ ညီအစ်မတွေထဲမှာလည်း အငယ်ဆုံး
အမျိုးတွေထဲမှာလည်း အထွေးဆုံးမို့ ဝိုင်းပုံချစ်တာမျိုး တုန်နေအောင်
အချစ်ခံရတာမျိုးလည်းမရှိခဲ့ပါချေ။ သူမ ဆူပူငေါက်နိုင်သည်က အိမ်န
ကောင်မလေး အကြိုင်တစ်ဦးသာ ရှိတာပါ။ သို့သော် မရှိလို့ အလုပ်
လာလုပ်ပြီး အိမ်မှာ မျက်နှာငယ်ရသည့်ကောင်မလေးကို ဖိနှိမ်တာမျိုး
မလုပ်ဘဲ သွေးသားရင်းချာနယ်ပင် သူမတို့သားစုက ဆက်ဆံကြတာ

မဟုတ်ပါလား။

“ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ ဘာအလုပ်များလုပ်နေသလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ ဘွားဘွားရယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ပစ္စည်း
တွေ လိုက်ပို့ရတဲ့နေရာမှာပါ”

“ပင်ပန်းမှာပေါ့ မြေးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နည်းနည်းတော့ပင်ပန်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
... ပျော်ပါတယ် ဘွားဘွား”

“အေးအေး ... ဘယ်အလုပ်မဆို စိတ်ပျော်ပျော်ပါနစ်ပြီး
ပျော်ရွှင်မှသာ ရေရှည်တိုးတက်အောင်မြင်နိုင်မှာကွယ်၊ ကဲကဲ
... ကော်ဖီလေး သုံးဆောင်ပါဦး၊ မြေးပျင်းနေမှာစိုးလို့ ဘွားဘွားက
စကားပြောပေးနေတာ၊ စပ်စုသလိုဖြစ်နေပါပြီ”

“ရပါတယ် ဘွားဘွားရယ်”

အဒေါ်ကြီးယူလာပေးသည့် ကော်ဖီကို သောက်ခိုင်းနေပြီမို့
ဖြည်းဖြည်းချင်းမှတ်သောက်လိုက်ရပါ၏။ ကြည့်ရတာ ကော်ဖီစေ့လှော်
ထားတာကို အမှိုက်ကြိတ်ပြီးမှ ဖျော်လာပုံပါပဲ။ ကော်ဖီရနံ့က သင်းနေ
ပြီး ခါးစိမ့်စိမ့်အရသာက လျှာပေါ်မှာ စွဲထင်နေတာပါ။ သူ့ဌေးအိမ်က
ကော်ဖီဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာထင်ပါရဲ့။

“ဟော ... ဘွားမြေးကြီး ပြန်လာပြီထင်တယ်”

ကော်ဖီသောက်ပြီးသည်နှင့် ပြန်ရန်စိတ်ကူးရာမှ ဘွားဘွား

ရေရွတ်သံကြောင့် လန့်သွားရပါသည်။ မြေးကြီးတဲ့၊ ဒါဖြင့် မမကြီးနှင့် သဘောတူထားတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့။ အလိုလေး၊ မမကြီးကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်မပေးပါဘဲ သူမက တခြားနည်းမျိုးနဲ့ အဲဒီလူကို သိနေရင် အပြစ်က ထပ်ဖြစ်ဦးမှာလေ။ လူက ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲဝင်လာသည့် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်ပါပြီ ဘွားဘွား”
“သမီးနီနီရော”
“ရောက်ပါပြီ မေမေ၊ ဪ... ဧည့်သည်ရှိနေတာလား”
“မသန္တာရဲ့ သမီးလေးလေ”

လူကြီးကို အရိုအသေပြုရမည်မို့ ထရစ်ကာ ခါးညွတ်နှုတ် ဆက်လိုက်ပါ၏။ သူမအကြည့်က ခြေဖမ်းဖြူဖြူကို ပထမဆုံး သတိ တားမိသွားရတာပါ။ ဘုရားရေ ဒီခြေထောက်နဲ့ ဒီလိုရုပ်တိုက်အောင် လုံချည်ဝတ်တတ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ကြိမ်တော့ ဆုံဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ် ပါလား။

“ကျွန်တော် သူ့ကို သိပါတယ် ဘွားဘွားရဲ့”
“ဟုတ်လား”
“ဟင်”

အခုမှ မျက်နှာကို ကြည့်မိတာပါ။ ရင်ထဲမှ ဒိတ်ခနဲ ဆောင်ခုန် သံကြောင့် အံ့သြမင်သက်စွာဖြင့် အငေးသားကြည့်နေမိလေသည်။

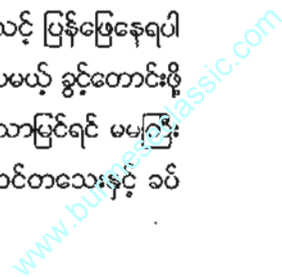
အလို! ဒါကြောင့် သူမကို သူ့သိပါတယ်လို့ တပ်အပ်ပြောခဲ့တာကိုး။ သူမကို ဖော်ရွေသည့်အပြုဖြင့် ပြုံးပြနေတာကြောင့် မဝံ့မရဲဖြင့် ပြန် ပြန်ပြလိုက်ရပါသည်။

စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်က အမှတ်ပြည့်ပါပဲ။ မမကြီး ကံကောင်း နှိုင်းဆမရပါလား။ ဒီလောက်ပြည့်စုံတဲ့မိသားစု ဖော်ရွေနှေးထွေး သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့်အတူ လက်ဆက်ခွင့်ရတာလောက် ကံကောင်းတာ မရှိတော့ပါလေ။ ဘယ်ဘဝက ဆုတောင်းကောင်းခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ဧည့်ခွင့်ရခဲ့တာပါလိမ့်။

“ယုံပြီလား”
“ဟုတ်ကဲ့”
“ခြေထောက်နာတာရော သက်သာသွားပြီလား”
“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းသွားပါပြီ”
“အခုရော ဘာနဲ့လာတာလဲ”
“စက်ဘီးနဲ့ပါ”

“ဒီလောက် အဝေးကြီးနင်းလာတယ်၊ ဟုတ်လား”

တရင်းတနီးကြီးပြောနေတာမို့ အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေနေရပါ သည်။ ပြန်ရန်တာစုနေပြီမို့ မတ်တတ်ရပ်ထားပြီးဖြစ်ပေမယ့် ခွင့်တောင်းဖို့ ခက်နေပြန်ချေပြီ။ ဒီလိုမျိုး စကားပြောတာကိုသာမြင်ရင် မမကြီး တာပြောမှာပါလိမ့်။ နဂိုကတည်းက သူမကို အထင်တသေးနှင့် ခပ်

နှိမ်နှိမ်ပြောချင်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

“ပုလဲ ... ပုလဲ ပြန်ပါဦးမယ်”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ မြေးရေ ကလေးကို လိုက်ပို့ပေး
လိုက်ပါဦး၊ ဘေးပေါက်ကနေ သူဝင်လာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဘွားဘွား”

အန်တီကြီးကို မရဲတရဲပြုံးကာ ခေါင်းညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်မိ
၏။ သူမကို စကားမပြောတာမို့ နှုတ်မှ စမပြောရဲပါလေ။ ဘေးပေါက်မှ
ထွက်ရန် လှည့်လိုက်စဉ် မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ အိမ်ထဲမှာ မျက်နှာ
လည်တော့မှာလေ။ အခန်းတွေက အများကြီးရှိနေတာကို။

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူး”

ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်မိ၏။ မမကြီး၏ဖူးစာရှင်မို့ သူမက
ကိုကိုကြီးဟု ခေါ်ရမှာပေါ့။ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ မလေးနှင့်ကိုလေး
လက်ထပ်ဖြစ်စဉ်က ဤသို့မဖြစ်ဖူးပါ။ ကိုလေးကို စတွေ့သည်နှင့်
ကိုယ့်အစ်ကိုလိုပင် တရင်းတနီးကြီးပြောဆိုမိတာပါ။ အားနည်းရင်
ဘာဆေး၊ သံဓာတ်အားတိုးဆေးဆို တာသောက် စသဖြင့် သူမမျက်နှာ
ခပ်ဖျော့ဖျော့အရောင်ဖြစ်သည်နှင့် သွေးခုန်နှုန်းစမ်းကာ နဖူးစမ်းသင်
တာတို့ကို လုပ်ပေးတတ်တာလေ။ ကိုလေးကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်ဖြစ်
နေလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ဟောဗျာ ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင်”

“ကိုယ်ပြောတာ မကြားလိုက်ဘူး၊ မဟုတ်လား”

ဘေးပေါက်မှ ထွက်လိုက်ပြီမို့ ခြံတံခါးအနီးမှာရပ်ထားသည့်
သူမ၏ဘီးလေးကို လှမ်းမြင်နေရလေသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ
သည့် အိမ်ကြီးက သူမ၏စက်ဘီးလေးကို လှောင်နေသည့်နှယ်ပါလေ။
ဘဝတွေက ဤမျှထိ ခြားနားလှချည်လား။

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဟင်”

သူ ပြုံးပြန်လေ၏။ အောင်မယ်လေးနော်၊ တခြားအမျိုးသား
တွေ ပြုံးကြသည့်အပြိုးမျိုးတွေ သူမ မြင်ဖူးပါ၏။ မင်းသားတွေ
model boy တွေ၏ ဆွဲငင်ညှို့ယူသည့်အပြိုးလှလှတွေကိုလည်း
တွေ့ဖူးခဲ့တာပါလေ။

သို့သော် ယခု ဤလူ၏အပြိုးက သူမရင်ကို လှုပ်ခနဲ ခုန်စေ
သလို နှလုံးသားမှ အထိတ်တလန့်ဖြစ်မှုကို ခံစားမိစေလေသည်။
ဘုရား ... သူမ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။

“ကိုယ့်နာမည်ကို ပြောပြနေတာလေ၊ ဟိုနေ့က မိတ်ဆက်
ဆိုက်ရလို့ အခုမှပြောရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေမင်းရှိန်ပါ ပုလဲဖြူဖြူ”

“ရှင်”

နေမင်းရှိန်တဲ့။ ဟုတ်သားပဲ မေမေ တစ်ခါပြောဖူးတာကို မေ့နေရတယ်လို့။ ဒါကြောင့် သူ့နားရပ်နေရင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခဲဖိန်းခဲနဲ့ ပူနွေးတစ်လှည့် အေးတစ်လှည့် ခံစားမှုတွေ အမျိုးမျိုး ဖြစ်စေတာလေ။

နာမည်ကိုက ဝန်းကျင်ကို အပူရှိန်တွေဖြာထွက်နေသည့် နှယ် မဟုတ်ပါလေ။

“ကာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင် ... ဟင်အင်း၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုကြီး”

“ဘယ်လို”

“ပုလဲကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သူက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ဘေးခြံတံခါးဝမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ စက်ဘီးကို နင်းရန်ပြင်လိုက်ပေမယ့် လက်ကိုင်က မငြိမ်ဘဲ ရမ်းတော့မို့ ဘီးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကာ တွန်းခဲ့ရလေသည်။ ရင်တွင်းမှ တခုထိ ဒုတ်မြည်သံက ယခုတိုင် မရပ်သေးပါလား။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာလဲလိမ့်။

နောက်ကျောမှ စိန်ခဲအေးသွားတာမို့ ရုတ်တရက် အနောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အလို သူမကို ယခုတိုင် လက်ပိုက်လျက် ငေးကြည့်နေဆဲမဟုတ်ပါလား။

ခြေလှမ်းက တို့ခနဲ ရပ်သွားရသလို ဘယ်ခြေထောက်၏ အနားကို ညာခြေထိပ်ဖျားဖြင့် ခတ်သလိုဖြစ်သွားတာမို့ နာကျင်သွားရလေ၏။

ပုလဲဖြူဖြူ ရင်ခုန်သံတွေပြောင်းဆန်ကုန်တာ ခြေလှမ်းတွေ အကုန်တာတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရပါသလဲ။

ကပ်လာသည့်နှယ်ပါ။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာလေ။ လူကြီးတွေချည်း
ဘေးတီးပေးနေလို့ ဘယ်ရပါမလဲ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ မြရောသူပါ
လည်းမှုရှိရှိနဲ့ ရှေ့ဆက်မှသာ မြတို့ အနာဂတ်ကို မြင်သာနိုင်မှာ
တည်း။

“အငယ်လေး အလုပ်ဝင်နေပြီကြားတယ်၊ ဘယ်မှာဝင်နေ
တာလဲ”

“ဟင်”

ထင်မထားသည့်မေးခွန်းကြောင့် အံ့သြသွားရပါ၏။ အငယ်
လေးတဲ့။ သူ့နှုတ်ကနေ ဤနှာခမ်းကို အဘယ်ကြောင့် ပြောထွက်လာ
တာပါလိမ့်။ သူက ဖိုင်တွေကို ဖွင့်စစ်နေရင်း မြကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်
ဆန်းကြည့်လိုက်လေသည်။ Meeting လုပ်ကာနီးတိုင်း မြ ဘာလို
အပ်သလဲဆိုတာ check ဝင်လုပ်ပေးပြီး ရုံးချုပ်ကို သွားနေကျပါ။

အခုတော့... မြ မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားမိသည့်အမည်
အသွင် သူ့နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာရတယ်လို့။ ဤအမည်ကို သူ့ရှေ့မှာ
ခထလေး ပြောထွက်ခဲ့တာကို မှတ်မိနေပါသလား။ အငယ်လေးအလုပ်
ဝင်တာ လကျော်ချိန်ထိ သူနှင့်တစ်ကြိမ်မှ မတိုးဖူးတာမို့ ဒီအမည်ကို
သူ သိစရာ မလိုအပ်သလို မှတ်မိနေစရာလည်း လိုမှမလိုတာလေ။

အငယ်လေးဟု ခေါ်လိုက်သည့်လေသံထဲမှာ ကရုဏာသံ
အရိပ်အယောင်တွေ ပါဝင်စီးမြောနေသည့်နှယ် မြ ခံစားမိလေ၏။

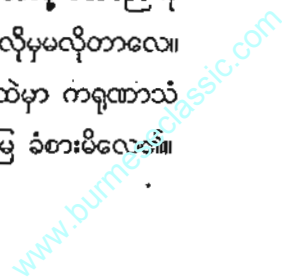
အခန်း (၁၁)

ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်သူ့မျက်နှာက ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ
ကြည်လင်နေသည့်နှယ်ပါ။ ကုမ္ပဏီ GM ရာထူးကို တန်းယူနိုင်သ
လျက် အလုပ်ကို နားလည်တတ်ကျွမ်းအောင် ဤရာထူးဖြင့် အောင်
သက်ကျော်အောင် လုပ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါလား။ Meeting လုပ်တော့
မှာမို့ သူ့လိုပင် မြလည်း စာရွက်စာတမ်းတို့ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါ၏။

“အားလုံး ready ဖြစ်ရဲ့လား မြစိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြန်ဖြေရင်း မြ ပြုံးမိလေ၏။ တောင်းဆိုထားတာကို လိုက်
လျောပေးသားပါပဲ။ မြစိမ်းတဲ့။ သိပ်ကြီးစိမ်းသက်မနေဘဲ နှစ်ဦးသား

“မြစိမ်း”

“မသိဘူးလေ၊ မြက ညီမတွေရဲ့ သိပ်ကြီးအရောတတ်
မရှိဘူး ကိုမင်းရဲ့၊ အငယ်နှစ်ယောက်ကပဲ ရင်းနှီးကြတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ညာမိပြီလား။ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူနှင့်အငယ်လေးက ဆုံစရာ
မလိုတာလေ။ ခံစားချက်လွယ်လွန်းသည့်အငယ်လေး၏စရိုက်ကို
မနှစ်ခြိုက်လှပါ။ မြက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စကားနည်းပြီး အေးအေး
ဆေးဆေး နေတတ်သူ။ အငယ်လေးက ဖျတ်လတ်တက်ကြွလွန်း
လမ်းများသူ။ အထူးသဖြင့် ဆန်ကျင်ဘက်ကောင်လေးတွေနှင့် ရှုပ်
ယှက်ယှက် နေတတ်တာကို ပိုပြီး စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်ရတာပါလေ။

မြက ကျောင်းပြီးတဲ့ရချိန်အထိ ဘာအရှုပ်အရှင်း ဘာကို
မရှိဘဲ စာကိုသာ ဦးစားပေးကြိုးစားခဲ့တာပါ။ အလတ်မက Sec
ond Year ကတည်းက ဆေးကျောင်းသားနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့တာ
ပြီး ကျောင်းပြီးတာနှင့် လက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ်လေ၏။ ယူသွားသည့်ဆရာ
ဝန်က သိပ်ကြီးချမ်းသာတာမဟုတ်သော်ငြား အတော်အသင့်ရှိသည့်
မိသားစုဝင်ပါ။ တကယ်ဆို မြက အဦးဆုံး အကြီးဆုံးသမီးမို့ အိမ်
ထောင်ပြုခြင်းမက်လာကို အရင်ဆုံး ပြုလုပ်သင့်တာလေ။

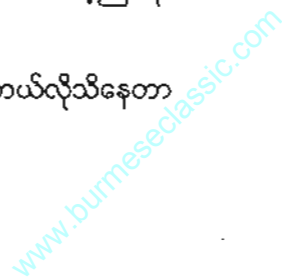
အခုလို နောက်ကား ကျော်တက်သွားတာကဖြင့် မြရင်ထဲ
အောင့်စေတာပင်။ အမျိုးအဆွေတွေနှင့် ဆုံတိုင်း “မြက ဘယ်တော့
ထဲ”

ထဲ” ဟူသည့်မေးခွန်းက အရှိက်ကို ထိုးနှက်လိက်သည့်နှယ်ပါ။ အိမ်
အောင်ပြုတာကိုများ လွယ်သည်ထင်နေကြပါသလား။ သူနှင့်ကိုယ်
အိမ်ထိုင်တည်းပေါင်းစည်းရုံနှင့် ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။ သူ့မိသားစု
ကိုယ်မိသားစု အပါအဝင် ဆွေမျိုးနှစ်စုကို ပေါင်းစည်းပေးနိုင်မှသာ
ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်နိုင်မှာလေ။

ဒီတော့ ဘာမဆို Plan ချပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်ကျင့်
သူသည့် မြအတွက် စံသတ်မှတ်ချက်တို့က နံပါတ်စဉ် တသီကြီးရှိနေ
တာ ဆန်းပါတော့မလား။ အလတ်မယူသွားတဲ့လူထက် အဆပေါင်း
များစွာသာလွန်းသည့် အဆွေအမျိုးထဲကမှ မရရင် မြအတွက် မဖြစ်နိုင်
တော့ပါ။ ရုပ်ရည်၊ ရာထူး၊ အဆင့်အတန်း စတာတို့မှအစ ဆွေမျိုး
အသိုင်းအဝိုင်းကိုက ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်နေရာမှာလေ။

မြလိုချင်သည့်အတိုင်းပင် ကွက်တိရလာသည်မို့ ကျိတ်ပြီး
အိမ်သာနေပေမယ့် ထိုအပျော်က အပြည့်အဝ မရနိုင်ပါချေ။ မြ၏
သူက မြကို စိတ်ဝင်စားဟန် တစ်စက်မှမပြဘဲ အေးစက်စက်ကြီး
ဖြစ်နေတာကိုက မြကို စိတ်ကသိကအောင့်ဖြစ်စေတာပင်။ အခုတစ်ခါ
သူနုတ်မှ မမျှော်လင့်ဘဲ အငယ်လေးဟု ရွှေ့တံလှိုက်တာ အံ့သြစရာ
မဟုတ်ပါလား။

“ကိုမင်းက အငယ်လေးနဲ့ မရင်းနှီးပဲ ဘယ်လိုသိနေတာ
ထဲ”

“အင်း... သိတယ်ပဲပြောရမှာပေါ့ မြစ်မ်းရဲ့၊ ကိုယ် သူနဲ့ဆုံတာ သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီကိုး”

“သုံးကြိမ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ယထမဆုံးက ဒီရုံးခန်းထဲမှာ မြစ်မ်းဆီ သူ လာတုန်းက တွေ့တာလေ”

မြ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ သေချာမိတ်ဆက်မပေးရပါဘဲ သူ အဘယ်ကြောင့် အငယ်လေးကို မှတ်မိနေတာပါလိမ့်။ မျက်နှာ ထက်မှာ ပြုံးယောင်ယောင်အရိပ်တို့ ဖြတ်သန်းနေပြီး စကားကို စိတ်ထဲ လက်ရ ဆက်ပြောနေလေသည်။ ထူးဆန်းလေစွ။ နေမင်းရှိန်တို့ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်လွန်းလို့ ကျောက်ရုပ်ဆိုပြီး နာမည်ပြောင်ပေးခဲ့ တာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်လာပါရောလားလေ။

“ဒုတိယအကြိမ်က ကိုယ့်မိတ်ဆွေအိမ်ကိုသွားရင်းဆုံတာ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ကားနဲ့ သူ့စက်ဘီးကို တိုက်မိမလို့ ဖြစ်ခဲ့တာ လေ”

“___”

“တတိယအကြိမ်က ကိုယ်တို့အိမ်မှာ”

“ဘာရယ်၊ အိမ်မှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒွားဒွားမှာထားတဲ့ သိုးမွေးတာဘက် လာပို့ပေးရင်း ဆုံတာလေ၊ မြစ်မ်းညီမက မြစ်မ်းလိုပဲ မာနက

ခပ်ကြီးကြီးဗျ၊ နာမည်တောင် မိတ်ဆက်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် တောင် ဒွားဒွား ပြောပြမှ သိရတာ”

အဲကို တင်းတင်းကျိတ်ထားလိုက်မိပါ၏။

ကြည့်စမ်း၊ အဘယ်မျှ ခြေလှမ်းကျလွန်းပါသလဲ။ မြတောင် တစ်ကြိမ်မှ မရောက်ဖူးသေးသည့် သူ့အိမ်ကို အငယ်လေးရောက်သွား သတဲ့။ ဘယ်လောက်စိတ်တိုစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒါကြောင့် မြ မကြိုက်ဘူးပြောတာပေါ့။ လျှပ်ပြာလျှပ်ပြာနဲ့ မျက်စိနောက်လွန်းတာ မဟုတ်လား။

မြတောင် သေချာမတွေ့ဖူးသည့် မိသားစုနှင့် အဘယ့် ကြောင့် သွားတွေ့ရပါသနည်း။ ဟိုတစ်လောကပဲ တီကောင်ဆားထိ သလို အသည်းကွဲပါပြီဆိုပြီး ဖျတ်ဖျတ်လူး ငိုကြွေးခဲ့တာ ဘာကြာသေး လို့လဲ။ အခုတော့ မြနှင့်သက်ဆိုင်သည့်လူရဲ့ အနီးဝန်းကျင်ကိုပါမက အိမ်ထဲထိရောက်တာက အတော်ကို လွန်လွန်းတာပါလေ။ နင့်ကိုတော့ Lesson ကောင်းကောင်းပေးရတော့မယ် မှလဲဖြူဖြူ။

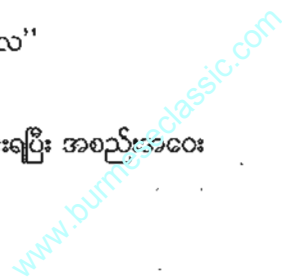
“မြစ်မ်း”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ သွားကြစို့လေ”

“အင်း”

ရုံးချုပ်မှာ လချုပ်စာရင်းတွေ ရှင်းလင်းရပြီး အစည်းအဝေး

ထိုင်နေပေမယ့် မြေရဲ့စိတ်က လူနှင့်မကပ်တော့ပါချေ။ အငယ်လေးထံ ဖျတ်ခနဲ မကြာခဏ ရောက်ရောက်သွားတာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်မိတာမပြောပါနဲ့။ မြဘဝမှာ လျှောက်လှမ်းလာသည့်လမ်း တစ်လျှောက် မည်သည့်အနှောင့်အယှက် အတားအဆီး အခက်အခဲနှင့် မျှ မကြုံဖူးခဲ့တာလေ။

ဒီတစ်ကြိမ်ပါပဲ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြားဝင်ရှုပ်လာသည့် အပိုက်က အငယ်လေးတဲ့လား။ အန်တီလေးနှင့် လေးလေးသက်တို့ တော့ အားနာမိပါရဲ့။ သို့သော် အနေအထိုင်မတတ်သည့် ညီမဖြစ်သူ ကို ဆုံးမဖို့တာဝန်က မြထံရောက်လာလေပြီ။ အခု လေးက မီးဖွားနေ ပြီမို့ အငယ်လေးနှင့်စကားပြောဖော်မဟုတ်တော့ဘဲ ကလေးနှင့် ထုံး ပမ်းနေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ ဆီးဖြူသီးက ဆန်ကောထဲမှာ လိမ်ချင်သလို လိမ်နေတော့တာပါလေ။

- “သမီး မြစိမ်း”
- “ရှင် အန်ကယ်”
- “သမီးတို့ ခဏနေခဲ့ဦးနော်”

Meeting အပြီးမှာ ဝန်ထမ်းတွေ အလှူလှူပြန်ကုန်ကြပေ မယ့် MD ဦးနေရောင်တားလိုက်တာမို့ နံ့မှထရပ်ပြီး မြန်ထိုင်လိုက်ရပါ ငါ။

သမီးတို့ဆိုသည်နှင့် သူ့ပါအတူရှိရတော့မှာပါလေ။ လူကုန်

သလောက်ရှိတော့မှ သုံးဦးသား Meeting Room ထဲမှ ထွက်လိုက် ကြပါဏ်။ အဖေနှင့်သား ရုပ်အတော်ဆင်တာတောင် အဖေကသွက်ပြီး သားက လူအေးဖြစ်နေတာပါလား။

“ဘာများပြောမလို့ပါလဲ အန်ကယ်”

“အထွေအထူးမဟုတ်ပါဘူး။ သမီးတို့မိသားစုနဲ့ ထမင်း လက်ဆုံစားဖို့ တိုင်ပင်ချင်တာပါ။ အန်ကယ်ရော ကိုအောင်ကြည်ကပါ အားမယ့်ရက် ညှိနေရလို့လေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေကို မြပြောလိုက်ပါမယ် အန်ကယ်”

နှစ်မိသားစု ထမင်းလက်ဆုံစားပွဲတဲ့လား။ မြတို့ကိစ္စက ပိုပြီး နီးကပ်လာတော့မှာပေါ့။ သူက ဘာမှဝင်မပြောပါဘဲ ခြေထောက်ကို သာ ပုံကြည့်ချက် လမ်းဆက်လျှောက်နေလေသည်။ ဘာလဲ ရှက်နေ တာလား။ ဒီကိစ္စမျိုးက မြတို့မိန်းမသားတွေသာ ရှက်ရမှာပါလေ။ သူကတော့ ပြောင်းပြန်ပါပဲ။

“သမီးတို့ရော တိုင်ပင်ပြီးကြပြီလား”

“ဘာ... ဘာကိုလဲ အန်ကယ်”

“ဟောဗျာ... သမီးတို့လူငယ်ချင်း သိထားညှိထားမှ ဒီကိစ္စ ဖြစ်မြောက်မှာပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ... ဝါသား တယ်ငြိမ်လှချည်လား” သူက မြဘက် လှည့်ကြည့်ရုံသာကြည့်ကာ မျက်နှာပြန်

လွှဲသွားလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ ... လူကြီးက ဒီလိုလမ်းခင်းပေးနေပါလျက် သူ့ဘက်က မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်နယ် ပြုမူပြတာကဖြင့် မြကို စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်စေတာလေ။ စိတ်မဝင်စားဘူးလား။ မြတို့နှစ်ယောက်က အခုမှ သိကြတာမဟုတ်ဘဲ ကိုမင်းရယ်။

“မြတို့သွားပါဦးမယ် အန်ကယ်”

“ကောင်းပြီ ... See you သမီးမြစိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

ဆိုင်မှာ မြကားကိုထားခဲ့တာမို့ သူ့ကားနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရတာပါ။ မြနှင့်ဆို အလုပ်ကိစ္စမှလွတ်၍ ဘာစကားအပိုမှမပြောသည့်သူက အငယ်လေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်လိုလက်ရပြောတာကို မျက်မြင်မဟုတ်ပါလား။ တကယ်ဆို မြအကြောင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားရမှာဖြစ်ပါလျက် သူ့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်သိပ်မပါသည့်နယ်ပါ။ ဒါကိုက မိန်းမသားဖြစ်သည့် မြကို စိတ်ထဲမရိုးမရွှေဖြစ်စေတာပါလေ။

“ကိုမင်း”

“အင်”

ကားဟောင်းနေရင်း ပြန်ထူးဖော်ရ၍ တော်ပါသေး၏။ စိတ်နဲ့ လူ ကပ်သားပါပဲလား။ နေ့လယ်ပိုင်းမို့ ကားလမ်းကကြပ်နေပြီး ဆိုင်ကို တော်ရုံနှင့်မရောက်ပါချေ။ သူက ကားကိုသာ အာရုံစိုက်မောင်းနေလေ၏။ အမှန်ဆို “ကိုယ်တို့ကိစ္စကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ” ဆိုပြီး

မြကို အရင်ဆုံး တိုင်ပင်သင့်တာပါ။ ခုတော့ဖြင့် မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ မြက စရမယ်လို့ နည်းနည်းတော့ အောက်မီပြီမဟုတ်ပါလား။

“လူကြီးတွေက မကြာမကြာ ပြောနေကြပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“မြနဲ့ကိုမင်းရဲ့ကိစ္စကိုလေ”

သူ နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ တကယ်တမ်း အရှက်ရမှားက မြပင်မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်သိက္ခာကို တစ်ထစ်လျှော့ပြီး ပြောနေရတာ နားမလည်ပါလားနော်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဣန္ဒြေဆည်ထားရတဲ့အလုပ်လောက် ပင်ပန်းရတာမရှိတော့ပါ။ အငယ်လေးလို မရှက်မကြောက် ပြောဆိုတတ်တဲ့ကောင်မလေးအတွက်တော့ ဒါမျိုးက မခက်ခဲဘူးထင်ပါရဲ့။

“ကိုမင်းသဘောကရော”

သူ နှုတ်ဆိတ်သွားပြန်ပါ၏။ Engage မလုပ်ချင်လို့ပဲလား။ မြဘက်က ဒီလောက်အထိ လမ်းကြောင်းပေးထားတာတောင်မှ အလိုက်သင့်လေး စီးပျော့ဖို့ ရေတံခွန်က ရေမကျချင်ပါလားနော်။ ဘယ်အတိုင်းအတာထိများ ပြောရပါမလဲ။ ငယ်တော့တဲ့အရွယ်တွေလည်း မဟုတ်တော့ပါဘဲ ဒီလောက်တော့ နားလည်သင့်ပါရဲ့။

ခက်တာက သူ့ရင်ထဲကို မြ မမြင်နိုင်ခြင်းပါ။ ဖူးစားတာ နှုတ်ကန့်ဖို့ ဆိုတာထက် choice ဆိုသည့် ရွေးချယ်ခြင်းမျိုးက မြထံမှာ

အများကြီးမှ မရှိတာကို။ ခက်နေပြီကော ကိုမင်းရယ်။

“ကိုယ်က အလုပ်ကိစ္စတွေချည်း ခေါင်းထဲအမြဲရှိနေတော့ ဒါကို ထည့်မစဉ်းစားမိတာ အမှန်ပဲ မြစိမ်းရဲ့”

“မြ နားလည်ပါတယ်၊ မြတို့အရွယ်က ဆယ်ကျော်သက် တွေလို ရင်ခုန်ရမယ့်အရွယ်တွေမှ မဟုတ်တော့တာ၊ လူကြီးတွေ စိစဉ်တာထက် လူငယ်ချင်း နားလည်မှုရှိဖို့ ပိုပြီးလိုအပ်မယ် ယူဆလို့ ပါ”

“အင်း”

ထောက်ခံတာလား၊ ဒီအတိုင်းရေရွတ်တာပဲလားမသိသည့် သက်ပြင်းရှိကံသံကိုကြားရလေ၏။ အလုပ်ကိစ္စတွေပဲ ခေါင်းထဲရှိနေ တာကို မြ သဘောကျပါ၏။ သို့သော် အဲဒီလူက မြရဲ့ညီမလေးဖြစ် သည့် အငယ်လေးအပေါ် စိတ်ရောက်ချင်သလို ဖြစ်တာကိုတော့ မြ မလိုလားပါ။ အချစ်ဆိုတာကို ဘာသာပြန်ဖို့မလိုအပ်ပေမယ့် မြက ငယ်စဉ်ကတည်းက အငယ်တွေနဲ့ မုန့်ဝေစားတာမျိုးကိုတောင် မလုပ်ခဲ့ သူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အငယ်နှစ်ယောက်က ပိုချစ် ပိုစည်းလုံးကြတာ ဖြစ်မှာပင်။ မြစိမ်းစိမ်းဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို နာမည်နှင့်လိုက်ဖက် အောင်ပင် စိမ်းသက်သူစိမ်းဆန်စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်တဲ့သူမိ လေ။

“Dinner စားမှပဲ ဒီကိစ္စ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့နော်”

“အိုကေ ... ကိုမင်း၊ thanks နော်”

သူက မြ တာဝန်ယူရသည့်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပေးလိုက် လေ၏။ ယဉ်ကျေးမှုအရ အခုလိုပြောမှန်းသိသော်ငြား မြ ကျေနပ်မိ ထိသည်။ သူက နဂိုကတည်းက စကားနည်းသူမို့ ဒီလောက်ပြောပေး ထာကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမှာလေ။ အားတင်းထား မြရေ၊ ဒီလူတစ် ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားရုံနဲ့ ဆွေမျိုးအလယ်မှာ ခေါင်းမောနိုင်ပြီ ဟုတ်လား။ ဘယ်တော့လဲဟူသည့် မေးခွန်းမေးတဲ့နှုတ်တွေကို အပြီး ထိုင်ပိတ်သွားစေဖို့ မြ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှည့်ပါ နေမင်းရှိန်။ မြ ကောင်နေပါမယ်။

မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ပါသည်။ မမကြီးကို
ထောင့်စွန်းစားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်လျက် မြင်လိုက်ရလေ၏။

“မမကြီး... ပုလဲရောက်ပါပြီ”

“ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာသောက်မလဲ”

“ဟင့်အင်း... အိမ်ပြန်ရင် ညစာစားရတော့မှာမို့ ဘာမှ
သောက်တော့ပါဘူး။ ဘာပြောမှာလဲဟင်”

“ပြောမယ်”

ကျောပိုးအိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်လျက် ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါ
။ မမကြီးက ကော်ဖီကို အရသာခံ၍ သောက်နေပုံရလေသည်။

အထွေအထူးပြောမှာမို့ အပြင်ခေါ်ထုတ်ပုံပါပဲ။ တော်ရုံဆို ရုံးခန်းထဲမှာ
ခဏလေးနဲ့ပြောမှာလေ။ ဘာတွေပြောမှာမို့လို့များလဲ။ မမကြီးနှုတ်

ထွက်လာသမျှ စကားတို့က မြားတံသဖွယ် စူးရှလွန်းတာပါလေ။
“ငါ ဘယ်လိုပြောမှ နားလည်မှာလဲ”

“ရှင်”

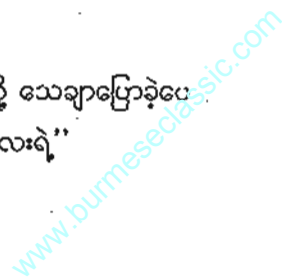
“သတိပေးပြီးပြီ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်လို့ သေချာပြောခဲ့ပေ
မည် နင်က အတော်ခေါင်းမာတာကိုး အငယ်လေးရဲ့”

“မမကြီး”

အခန်း (၁၂)

ဖုန်းထဲမှာ message ဝင်ထားတာမို့ အလုပ်ဆင်းသည့်နှင့်
မမကြီးပြောထားသည့် ကော်ဖီဆိုင်ရှိရာဆီလာခဲ့ပါ၏။ ဘာပြောစရာ
ရှိပြန်တာပါလိမ့်။ မှောင်တော့မယ့်အချိန်ကိုမှ စာပို့ပြီးချိန်းရတယ်လို့
မလေးခေါ်ရင် အပြေးသွားတွေ့တတ်ပေမယ့် မမကြီးခေါ်တိုင်း ရင်ထဲ
တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ အလိုလို စိုးရိမ်နေမိတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။

Bus ဝိတ်မှာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ကျောပိုးအိတ်ကို
ပြင်လွယ်ကာ Platform ပေါ်မှာ လမ်းဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။
ညမှောင်တော့မှာမို့ လမ်းမီးတွေကပင် စထွန်းနေလေပြီ။ ကော်ဖီဆိုင်
ထဲမှာ လူအတော်ရှင်းနေလေ၏။

“ငါ့ကို ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ပြန်ကြည့်လော့”

“ပုလဲ ပုလဲ ... ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ငါပြောမှ သိမှာလား။ ကောင်းပြီ... ဒီတော့ ပြောရမှာပေါ့။ ငါတောင် မရောက်သေးတဲ့ အိမ်ကို ဝင်ထွက်ရတဲ့အထိ နှင့် ခြေထောက်ကဲ့တာ ငါ မသိဘူးထင်နေလား”

“အိမ် ... ဘယ်သူ့အိမ်လဲ”

“ကိုမင်းရဲ့အိမ်လေ၊ နေမင်းရှိနဲ့ရဲ့အိမ်”

“ဟင်”

သူမမျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘာလဲ သူ့အိမ်ပဲ။ ခဏတစ်ဖြုတ်လေးရောက်သွားတာ ဘယ်လိုသိသွားတာပါလိမ့်။ ခြေလှမ်းကွဲတာတဲ့လား။ အကြောင်းမရှိဘဲ သူမက သူ့အိမ်ကို သွားတာမှမဟုတ်တာလေ။ မမကြီးရဲ့ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းလွန်းတာပဲ။ လက် တွေ့ကြုံမှသာ ယုံရတော့တာပါလားနော်။

“ပုလဲက မေမေပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ ပုဝါသွားပို့ရုံပါ မမကြီးရမယ်ရှာပြီးသွားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း သူတို့အိမ်ဖော်လက်ထဲကိုထည့်ပြီး ပြန်ခိုင်းအိမ်ထဲဝင်စရာမှ မလိုဘာ၊ နင်ကိုက ရဲတင်းလွန်းတာ အငယ်လေးသူများတွေကို စကားရောဖောရော မလုပ်ဘဲ နင် အလုပ်ဝင်နေတဲ့အထိ”

အထိ သိစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ သဘောပေါက်”

ဘုရားရေး မမကြီးမျက်လုံးတို့က လူကို ထရိုက်တော့မည့်နှယ် နှလက်တောက်ပလွန်းနေတာပါလေ။ ဘယ်သူကများ သတင်းပေးထိုက်ပါသလဲ။ နာရီဝက်တောင်မကြာသည့် အလည်သွားရောက်မှုက ဤမျှအထိ ကြီးရတယ်လို့။ သူမက မမကြီးကို ဝင်နှောင့်ယှက်နေတာမှ မဟုတ်တာလေ။

ခေါ်လို့ဝင်ရတယ်။ မေးလို့ပြောရတယ်။ မေမေမှာတဲ့အတိုင်း သွားဘွားလက်ထဲရောက်အောင် ပို့ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ဖြေရှင်းချက်တွေ အစီအစဉ်ကြီးရှိနေပါလျက် မပြောချင်တော့ပါလေ။ အကြီးကို ပြန်ခံပက်အယ်ဆိုပြီး အပြစ်က ထပ်တိုးဦးမှာကိုး။ အဘယ့်ကြောင့် သူမအပေါ် မမကြီး အမြင်မကြည်လင်ရပါသနည်း။ ရင်မောရလေစွ။

“ပြောလိုက်ရင် ဒီအချိုးမျိုးပဲ၊ လိမ္မာချင်ယောင်မဆောင်ပြန်နဲ့ ပုလဲ၊ ရည်းစားအသစ်ရှာမယ်ဆိုလည်း ဝေးဝေးမှာသွားရှာပါ။ ငါနဲ့ ဆက်သက်နေတဲ့သူနဲ့ လာမရှုပ်ချင်နဲ့”

ရင်ထဲအောင့်သက်သွားရပါ၏။ ပြောရက်ပါပေ။ သူမက ဆိုသို့သောမိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာလေ။ ရည်းစားအသစ်တဲ့လား။ ထက်ရှိကွဲထားတဲ့တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ရင်ထဲကဒဏ်ရာတောင် ကောင်းကောင်းမကျက်သေးပါဘဲ ပြောရက်ပါပေ။ သူမက မမကြီး သတိပေးထားတာကို မမှတ်ဘတ်ရှိပါ့မလား။ မလိမ္မာလို့ ဆုံးမလျှင်တောင်

ဒီလိုတော့မပြောသင့်ပါလေ။ ရက်စက်လှချည်လား မမကြီးရယ်။

“ပုလဲ ... ပုလဲက ကိုကိုကြီးနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး မမကြီးရယ်”

“ဘာ”

“မေမေက ဘွားဘွားလက်ထဲ သေချာထည့်ရမယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ဘေးပေါက်က ဝင်တွေ့ခဲ့ရုံပါ။ ဘွားဘွားမေးဟာကို ပြောခဲ့ရုံပါ။ ခဏလေးပဲ ကြာခဲ့တာပါ။ မမကြီးထင်နေသလို မဟုတ်ရပါဘူး။”

“နင် နင် ... ကိုမင်းကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

ဘုရား၊ ဒီလောက်သတိထားနေပါလျက် နှုတ်က လွှတ်ခွင့် ထွက်သွားရတယ်လို့။ မမကြီးမျက်ဝန်းတို့က မီးတောက်လိုနယ်ပင် အဘယ်မျှ ဒေါသဖြစ်နေပါလိမ့်။ ငယ်သည့်လူက စိတ်မဆတ်ရပါဘဲ အသက်ကြီးတဲ့လူကသာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေပုံပါလား။ သူမတို့ စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေပုံကြောင့် ကြက်သီးပင် ထသွားရတာပါလေ။

“ကိုကိုကြီးလို့ပါ”

“အဲဒါ ... ဘာသဘောနဲ့ခေါ်ရတာလဲ၊ နင့်မှာ ဒီလိုခေါ်ခွင့် မရှိဘူး မိပုလဲရဲ့”

“မမကြီးပဲ မမကြီးနဲ့ စေ့စပ်မယ့်သူဆို ... ပုလဲက အဲဒီလို မခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“နင်”

“ပြီးတော့ ... ပုလဲတောင်းပန်ပါတယ်။ ပုလဲက မမကြီး ထင်နေသလို ရည်းစားထပ်ရှာနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်ထဲမှာ ဆည်း အားလုံးကို အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေလို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေတာပါ။ အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့”

“နင် အနေအထိုင်တတ်ရင် ငါပြောပါ့မလား။ မနေတတ် ထိုင်တတ်လို့ ပြောနေရတာ။ နောက်ကို ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ အဲဒီအိမ်ကို မဝင်ထွက်ပါနဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ ... နင် ဒီမှာ ထိုင်နေတယ်ဆိုတာကို လျှောက်မဖွမိစေနဲ့။ ငါ ကြပ်ကြပ်သတိပေး ဘေးတယ်နော်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် နင့်ကို တစ်ခုခုလုပ်မိလိမ့်မယ်။ အဲဒါအဆိုးမဆိုလေနဲ့”

သူမ မမကြီးကို အငေးသားကြည့်နေမိပါ၏။ ခြိမ်းခြောက် အာလာ။ သတိပေးတာလား။ အပြစ်မလုပ်မိပါဘဲ အထက်စီးက အိမ်နံ့ပေးနေသလိုပါလေ။ သူမ အနာဆုံးကတော့ လူကို ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ဆုတ်တတ်တဲ့စာရိတ္တနဲ့ မိန်းကလေးဟု အထင်ခံ စွပ်စွဲခြင်းပါပဲ။ မမကြီးမို့ ငယ်ချင်းမစာမနာပြောရတယ်လို့။

“ငါ့ကို ကတိပေးပြီးမှသွား”

“ပုလဲက ဘာကိုကတိပေးရမှာလဲ”

“ကိုမင်းနဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ သူ့အိမ်ကို နောက်ထပ် မသွား ဆော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပေါ့”

“အဲဒါ လိုအပ်လို့လား၊ ပုလဲက မေမေခိုင်းလို့သွားခဲ့ရတာ သွားချင်လွန်းလို့သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ပုလဲက မမကြီးထင်နေသလို မရင်းနှီးပါဘူး”

“အေးလေ ... အဲဒါကြောင့်ပဲ ပြောနေရတာပေါ့၊ ဒါလေး တောင် နားမလည်ဘူးလား”

“ဒီလောက်အထိ ပုလဲကို ဘောင်ခတ်နေရအောင် မမကြီးက ကိုကိုကြီးကို ပိုင်သေးတာမှမဟုတ်တာ”

“ဘာ ... နင် နင်”

ကဲ ... မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်ထားပါလျက် ပြောမိချေပြီ လွန်လွန်းနေပြီကိုး။ အစ်မကြီးမို့ ရိုသေလေးစားပေမယ့် သူစိမ်းတစ် ယောက်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်သွေးသားရင်းချာ တစ်ဝမ်းကွဲညီမကို ဒီလောက်အထိ အထင်တသေးနဲ့ ပြောရတယ်လို့။

ထိုင်ခုံမှထလိုက်စဉ် မမကြီးက သူမလက်မောင်းကို ဖျတ်ခါ ဆွဲကိုင်ထားလိုက်လေ၏။ မပြီးသေးပါလား။ သူမထက်ပိုပညာတတ်ပြီး ပိုပြီးပြည့်စုံသည့် မမကြီး၏ ပြုမူနေပုံက လက်ရှိပိုင်ဆိုင်ထားတာတို့နှင့် ဆန့်ကျင်နေသလိုပါလေ။ မပိုင်ဆိုင်သေးသည့် လူအတွက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက် လှနေသလို စကားပျားနေတာ ရှက်စရာအဖြစ်ပါပဲ။

“သူနဲ့ငါ စေ့စပ်တော့မှာ”

“အဲဒါ ... ပုလဲနဲ့ဆိုင်လို့လား”

“ဆိုင်ချင်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာလေ”

“အဲဒါ ... မမကြီးကဏ္ဍပဲ၊ ပုလဲနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ပုလဲသာ ချစ်သူထပ်ရှာချင်ရင် ဘေးနားမှာအပြည့်ပဲ အချိန်မရွေး လက်ဖျောက် ခြီးရွေးလို့ရတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မရမက ဆွဲထားရ အောင် မရှားဘူး”

“မိပုလဲ”

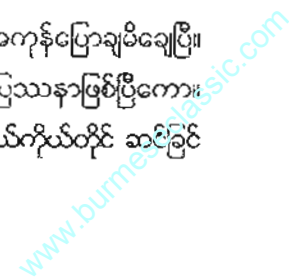
“အလုပ်သွင်းပေးထားတာကိုတော့ မမကြီးကို ကျေးဇူးတင် မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ပုလဲသိက္ခာကိုစော်ကားထိပါးတာကိုတော့ သည်း ခံနိုင်ဘူး။ အငယ်မို့ အကြီးကဆုံးမတာကို နာခံသင့်သလောက် နာခံပါမယ်၊ ပုလဲရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကိုတော့ အထင်တသေး မပြော မိနဲ့ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

“နင် ... နင်”

“ပုလဲ သွားတော့မယ်၊ နောက်ဆို မမကြီးရဲ့လူကို ကိုယ့် အာသာကိုယ် ကြည့်ထိန်းထားပါ၊ ပုလဲက ဆတ်စလူးနဲ့ လိုက်ကပ်နေ တာမဟုတ်ဘူး”

“တောက်”

ကဲ ... တအံ့နွေးနွေးစုထားသမျှ အကုန်ပြောချမိချေပြီ။ ဆိုင်ထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ပြဿနာဖြစ်ပြီကော။ ဒီအိမ်က သူမအိမ်ကိုပါ ကူးစက်တော့မှာလေ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆင်ခြင်

နေထိုင်ပါလျက် ဘာကြောင့်များ အခုလိုပြောရပါသလဲ။ ရစ်လဲလာသည် မျက်ရည်ကို လက်ခုံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်လိုက်မိပါ၏။ ဘာမဟုတ် တာလေးနှင့် အသည်းနှုန်းလို့ ရပါမလားလေ။

Bus ရစ်လာသည်အတွက် ကားပေါ်ကိုတက်လိုက်ပါ၏။ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးပြီး နေ့စဉ်အလုပ်လာသည့်မမကြီးက သူ့မဒုက္ခကို စာနာနိုင်ပါ့မလား။ ဗဟုသုတလေးပင်ပင် တင်ချသယ်ပို့ရင်း ချွေးနို့ သည့်ဝက်ကို ဘယ်သူက မြင်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်နှင့်တန်းတူ အလုပ်လုပ်ရ သည့် ဝန်ထမ်းတွေကသာ စာနာစိတ်ဖြင့် အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီ တက်ကြတာပါလေ။

မမကြီးရယ် မြေချင်းတူရင်တောင် ပန်းအိုးထဲကမြေက တန်ဖိုးရှိစွာနေရပြီး ပုလဲကဖြင့် လမ်းပေါ်ကမြေကြီးလို အနင်းခံဘဝ မျိုးပါ။ ဒါကိုတောင်မှ မမကြီးက ပုလဲလိုအဆင့်နဲ့ ဆင်းပြီးယှဉ်ချင်ရ သတဲ့လား။ အမြင့်ကနေ ဝိုက်ညှိနေရုံနဲ့ နားလည်ပေးသင့်ပါတယ်လေ။

ခြံထဲကို ဝင်ခဲ့စဉ် မိုးက စုန်းစုန်းချုပ်လေပြီ။ အိမ်ထဲခါးစေ့ ထားတာမို့ ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် မေမေက သိုးမွှေးထိုးရင်း လှည့်ကြည့်လေ ၏။ အကြိုင်က မီးပူတိုက်ရင်း မေမေနှင့်စကားပြောနေပုံပါ။ ဖေဖေက တော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာရှိမည် ထင်ပါရဲ့။

“လာဦး”
“ပုလဲမောနေပြီ မေမေ”

“ခဏနားရင်းထိုင်ပေါ့၊ အကြိုင် သမီးဖို့ သံပုရာရည်လေး ချော်ခဲ့”

“နေပါစေ မသောက်ချင်ဘူး၊ ရေတစ်ခွက်ပဲယူလာပေးပါ အကြိုင်”

မေမေဘေးတစ်ဖက်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ အကြိုင်ယူလာ ပေးသည့် သောက်ရေကို ခပ်မြန်မြန်သောက်လိုက်ပါသည်။ ကြည့်ရ တာ မေမေ့ကို ပုလဲမရောက်ခင် ကြိုတိုင်ထားပြီထင်ပါရဲ့။ မမကြီးက တော့ ခုထိ ကလေးဆန်သည်စိတ် ရှိနေတုန်းပါပဲလား။

“ပြော... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”
“မမကြီးတိုင်ပြီလား”

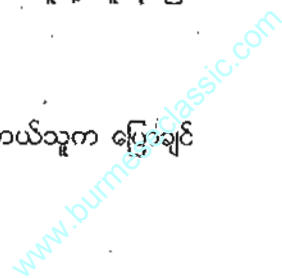
“အေးပေါ့”
“ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး မေမေရာ၊ သူ့တာသာ J တွေဝင် ငြီး over တွေဖြစ်နေတာပါ”

“ဟဲ့... ကိုယ့်အစ်မကို ဒီလိုပြောစရာလား”

“မဟုတ်လို့လား၊ ကိုကိုကြီးတို့အိမ်ကို မေမေလွှတ်လို့သွားရ တာပါဆိုတာကို ပုလဲအနေအထိုင်မတတ်ဘူး ဘာဘူးနဲ့ လူကိုပြော တော့တာပဲ”

“သမီးက ပြန်ပြောတယ်ဆို”

“မပြောလို့မဖြစ်လို့ ပြောရတာပေါ့၊ ဘယ်သူက ပြောချင်

ပျံ့မလဲ၊ ကိုကိုကြီးကိုပဲ ပုလဲက သွေးဆောင်ဖြားယောင်းနေသလို စကားပြောတာ သိပ် foul တာပဲ”

“သူ့လူ့ဖို့ ဒီလောက်တော့ဖြစ်မှာပေါ့ သမီးရယ်”

“မဖြစ်နဲ့မပြောပါဘူး ဖြစ်ပါ၊ ပုလဲ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် အခုဟာက ပိုကိုပိုလွန်းနေတာ၊ ပုလဲ မပြောချင်လို့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ ပုလဲကို ဒီလိုပြောတာ ခုတစ်ကြိမ်ပဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို”

“Engage လုပ်ပြီးသားဆိုလည်း ထားပါ၊ ချစ်သူတရားဝင် ဖြစ်နေရင်လည်း ထားပါတော့၊ ခုဟာက ဘာမှမဆိုင်သေးပါဘဲ လူကို အခြောက်တိုက် ဖိနင်းနေတာတော့ ပုလဲသည်း မခံနိုင်ဘူး။ ဘယ် လောက်အထိ ပြောခံရတယ်ထင်သလဲ မေမေရဲ့၊ ရည်းစားအသစ် ရှာရင် တခြားမှာသွားရှာ သူ့လူ့ကိုမထိနဲ့တဲ့”

“ဟဲ့”

“အဲဒီတော့ ပုလဲက ငြိမ်နေမလား၊ လူကိုအထင်တသေးနဲ့ သူ့လို တစ်ယောက်တည်းရှိပြီး ဥစ္စာခြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ရည်းစားသက်စေ့ထားလို့ရတဲ့အရွယ် ပုလဲဖြူဖြူပါ၊ အတင်းပဲ ကတိ ပေးဆိုတာနဲ့ စိတ်ပေါက်ပြီး ပြောမိတာ၊ အလကားမမကြီး၊ The dog in the manger ပဲ”

“ဟဲ့... ကိုယ့်အစ်မကို”

ဒေါသဖြင့်ပြောလည်းပြော မျက်ရည်ပါစီးကျလာလေ၏။ စိတ်ကိုမနည်းကြီးတင်းထားရသည့်လူကို လက်တို့ငိုခိုင်းစေလေ သလား။ “နွားစားခွက်ထဲကနွား” ဟု ခိုင်းခိုင်းခိုင်းခိုင်း သုံးမိတာကိုသာ သိရင် အဘယ်မျှ စွေ့စွေ့ခုန်လေမလဲ။ နိုင်းစရာစကားပုံက သူ့အဖို့ ချားနေသည့်နှယ်ပါ။

“သမီးကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းလိုက်ပါ သန္တာ၊ ငါ့သမီး စိတ်ဆင်းရဲနေတာ မမြင်ချင်ဘူး”

စာကြည့်ခန်းထဲမှထွက်လာသည့် ဖေဖေက သူမကိုမဆူဘဲ အပြတ်ပြောချေပြီ။ စိတ်ဆင်းရဲသတဲ့။ သူမကဖြင့် အလုပ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင် နေတဲ့သူပါ။ မောလည်းမော ပျော်လည်းပျော်ဖြင့် ပျော်မောကြီးဖြစ်နေ သည့် သူမစိတ်ကို ဘယ်သူက ဖတ်တတ်ပါမလဲ။

အခန်း (၁၃)

“ကျွန်တော် မြစ်မ်းကို စိတ်မဝင်စားဘူး ဖေဖေ”

“ဘယ်လို”

Breakfast ဝိုင်းမှာ စပြောသည့်စကားက ဒေါသထွက်စရာများ ဖြစ်နေပြီလား။ မပြောလို့မှ မဖြစ်တော့တာကိုး။ အပြန်အလှန် Dinner ဖိတ်ကျွေးရင်း စကားတွေက ခရီးလွန်ကုန်တော့မှာလေ။ သေချာပါတယ် မြစ်မ်း၊ ကိုယ်ချစ်တာ မင်းမဟုတ်လို့ပါ။

“ဘာသဘောလဲ သား၊ ဖေဖေတို့အစီအစဉ်ကို လက်မခံချင်တာလား”

“အဲဒီလို မဆိုလိုပါဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်

ခံစားချက်ကို ဖေဖေတို့ ကြိုသိစေချင်တဲ့သဘောပါ”

“မြလေးက ဘာလိုအပ်ချက်တွေများ ရှိနေလို့လဲသားရယ်၊ ပညာ၊ ရုပ်ရည်၊ ဥစ္စာ၊ ဂုဏ် ဘာမဆို ပြီးပြည့်စုံနေတာပဲ”

“မှန်ပါတယ် မေမေ ဒါပေမဲ့”

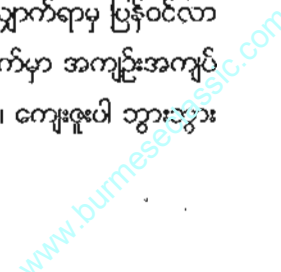
“သားတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲလေကွယ်၊ ဒါတောင်မှ ဒီထက်ပို မရင်းနှီးရင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးကို ရှာလို့ရပါ့မလဲ”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အာရုံထဲ မကြာခဏ ရောက်လာတာထဲသည့် ပုံရိပ်လေးကို ဘယ်သူသိနိုင်ပါ့မလဲ။ နှလုံးသားဆီမှ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ခံစားမှုရင်ခုန်သံ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ခဲ့သည့် ကြည်နူးမှုတို့ကို ကာယကံရှင်သာ သိနားလည်နိုင်တာပါလေ။ မင်း ဘာတွေများ လုပ်နေမလဲ ပုလဲဖြူဖြူရယ်။

“ဖေဖေကတော့ မြစ်မ်းစိမ်းကိုပဲ သားနဲ့အသင့်တော်ဆုံးလို့ ယူဆထားတယ်သား”

“လူနစ်ယောက် ပေါင်းဖက်ဖိုက်စွာဆိုတာ ကာယကံရှင်နှစ်ဦး စလုံး သဘောကျမှ ဖြစ်မှာပေါ့ သား မောင်နေရောင်”

ဘွားဘွားတောင် ခြံထဲလမ်းဆင်းလျှောက်ရာမှ ပြန်ဝင်လာချေပြီ။ ကယ်သူပေါ်လာသားပဲ။ သူ့မျက်နှာထက်မှာ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေတာကို ဘွားဘွားမြင်နိုင်သည်ပဲ။ ကျေးဇူးပါ ဘွားဘွားရယ်။

“မြလေးဘက်က သဘောကြည်ဖြူပါတယ် မေမေ၊ မေမေ မြေးကသာ”

“မြေးမှာ နှစ်သက်ရမယ့်သူရှိနေလားမှ မသိတာ”

“ဟုတ်လား သား”

သူ့မျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါတယ်။ အဘယ်မျှ သဘော ကျစရာစကားပါလဲ။ “နှစ်သက်ရမယ့်သူ” တဲ့။ ဟုတ်တယ်၊ ချစ်ခင် ရမယ့်သူ၊ ကြင်နာယုယရမည့်သူ၊ တွယ်တာမြတ်နိုးရမယ့်သူ။ အို ပုလဲရယ် ဒီလောက်တွေ့လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲ နွေးသွားစေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

နိုးထချိန်တိုင်း အိပ်ရာထက်ကမထမိသေးဘဲ မျက်နှာကြက် ဖြူဖြူထက်မှာ ပေါ်လာတတ်သည့် မျက်နှာလေး။ အကြည့်ဆုံခွင့် မပေးဘဲ ခပ်လွှဲလွှဲထားတတ်သည့် မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေ။ မရယ်ဘဲ ဘဲ အလိုလို ပြုံးနေသယောင် နှင်းဆီနုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး။ ကြားသာနီ မျှ လေသံဖြင့် မပွင့်တပွင့် ပြောလေ့ရှိသည့် အသံချိုချိုလေးတွေကို ကိုယ်သာ အပိုင်သိမ်းဆည်းထားချင်တာ မင်းသိပါလေစ။

ချစ်ခြင်းမှာ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းကသာ မမြင့်မြတ်ဆုံး ဟု ဆိုရိုးရှိဖူးသော်ငြား သူကတော့ ထိုသို့မလုပ်နိုင်ပါ။ အချစ်ဆို တာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းပါပဲ။ လိုချင်တပ်မက်သည့်အတွက် အနည်းနဲ့အများ တော့ ပျော်ဝင်နေမည်သာ။ ဘဝနှစ်ခုကို တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း

ဖြစ်တည်ဖို့ အခြေခံအုတ်မြစ်က ချစ်ခြင်းသည်သာ မဟုတ်ပါလား။ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ် ပုလဲဖြူဖြူ။

အိမ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံစဉ်က မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည့်ဟန်ပန် က မျက်စိထဲမှမထွက်နိုင်ခဲ့။ ကိုကိုကြီးတဲ့ မသင်ပေးရပါဘဲ အလိုလို ထွက်လာသည့်နှစ်စားကြောင့် အဘယ်မျှ ရင်ခုန်ခဲ့ရပါသလဲ။ အားနာ ခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ သိမ်ငယ်ခြင်း၊ မဝံ့မရဲခြင်းတို့က တစ်လှည့်စီ တဖျတ် ဖျတ်ပေါ်လွင်လာသည့် မျက်နှာလေးမှာ အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ချစ်စိတ် ကြောင့်သာ ကိုယ် ဘာသာပြန်တတ်ခဲ့တာပါလေ။

ဪ... ကလေးရယ်။

“ပြောဖို့စောပါသေးတယ် ဖေဖေ” ❀

“သား... အသက်မငယ်တော့လို့ ဖေဖေတို့ ပြောနေရတာ ပါ”

“ရှာကျွေးနိုင်ရင် အသက် (၉၀) အရွယ် အဘိုးကြီးဆိုလည်း ယူမယ့်မိန်းမတွေ တစ်ဖြူကြီးပါသားရယ်”

“အဲဒါဆို မေတ္တာ ဘယ်ပါပါတော့မလဲ မေမေရယ်၊ နောက် ကွယ်က ပိုင်ဆိုင်မယ့်အရာတွေကိုပဲ မြင်ကြတော့မှာပေါ့”

“အေးလေ... မေမေကလည်း အဲဒီမေတ္တာကြောင့်ပဲ မြေးကို ပြောနေရတာပေါ့”

“ရင်ခုန်ရမယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာဗျာ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ မောင်နေရောင်၊ ဒီအရွယ် ဒီသက်တမ်းကို မင်းတို့လည်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတာပဲ၊ ငါ့မြေးကိုလည်း ဒီလိုရင်ခုန်ခွင့်တော့ ပေးသင့်ပါတယ်၊ သူ့ တကယ်မေတ္တာသက်ဝင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပဲ သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ပါစေလား”

ဖေဖေရော မေမေပါ ဘွားဘွားစကားကြောင့် အသံတိတ်သွားလေ၏။ ရင်ခုန်စေချင်သတဲ့လား။ သူ့ရင်ထဲဖြစ်နေတာတွေကို ဘွားဘွား ဘယ်လိုများမြင်ပါလိမ့်နော်။ အံ့ဩစရာကြီးပါပဲလား။ လူကြီးစကားဆိုတာ ကြားနာရမှာ လူငယ်တွေရဲ့တာဝန်ဆိုပေမယ့် ဒီလို ငဲ့ညှာနားလည်ပေးနိုင်တာကိုဖြင့် အံ့ဩကျေနပ်မဆုံးပါလေ။

“မေမေမြေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ရွေးပေးထားတာ စံပြုပါမေမေ၊ မြစ်စိမ်းစိမ်းဆိုတာ သားနဲ့ နဖူးစာလိုက်ဖက်တဲ့ကလေးပါပဲ”

“လူကြီးအမြင်နဲ့ လူငယ်အမြင် ကွာပေမပေါ့ မောင်နေရောင်၊ ပြည့်စုံလွန်းရင် မာနဆိုတာကို ရှေ့တန်းတင်တတ်ကြတယ်ကွယ်၊ မေမေတို့အခြေအနေ၊ မေမေတို့အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထဲ မျက်နှာမေ့ ရင်ကော့ လက်မထောင်ပြီး ဝင်လာမယ့်သူကို ကြိုချင်ပါ့မလား။ မျက်နှာငဲ့ အောက်ကျိုပြီး ရိုက်တုံ့မိသားစုဝင်မျိုးကို ရွေးချင်မလား။ စဉ်းစားချင်ချိန်ကြည့်ပေါ့”

“မေမေမှာ မြင်ထားတဲ့သူရှိနေလို့များလား မေမေ”

“မြေးစိတ်ကြိုက် မြေးအမြင်နဲ့ပဲ ရွေးချယ်ပါစေလား”

“မောင်နေရောင်၊ ပေါင်းရုမှာက သူတို့နှစ်ယောက်ပါကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့က လူကြီးချင်း ပြောပြီးဆိုပြီးသလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ မျက်နှာပူရတော့မှာပဲ”

“နှုတ်မကျွဲစေနဲ့ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါ မေမေသူငယ်ချင်း ရွှေအိမ်ထဲရဲ့မြေးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဘွားဘွားက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ပုတီးစိပ်ရန် အလယ်ခန်းသို့ ထွက်သွားတော့၏။ ဘွားဘွားရွှေအိမ်ထဲရဲ့မြေးဆိုရင် ခေါင်းလည်း အတူတူဆိုတဲ့သဘောပေါ့နော်။ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေစိတ်ပါသလဲ။ ဖေဖေတို့အတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့အတွက်ကဖြင့် ရှေ့ဆက်တိုးချင်စရာ လမ်းမကြီးပဲမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်တို့အဆင်ပြေပါ့မလား ပုလဲဖြူဖြူ။

“သားက ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာများလဲ”

“ဗျာ”

“ဘွားဘွားတောင် ပြောလာပြီဆိုတော့ သားဆီမှာ မြစ်စိမ်းမဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေသလိုဖြစ်နေလို့ မေးကြည့်တာလေ”

“လောလောဆယ် မရှိသေးပါဘူး ဖေဖေ”

“ဒါနဲ့များ”

“လောလောဆယ်မရှိဘူးဆိုတော့ နောက်ရှိလာမယ်ဆိုသဘောလား”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ မေးနေပြီ ကလေးရယ်။ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာမကျက်သေးတဲ့မင်းကို ကိုယ့်ကြောင့် ထပ်ပြီး မနာကျင်စေချင်လို့ပါ။ ချင့်ချိန်စဉ်းစားခြင်းတွေမှာ မြတ်နိုးမှုအတိုင်းအဆက ရာနှုန်းပြည့်ဆိုတာကို ယုံကြည်ထားစေချင်တာ အမှန်ပါလေ။ ကိုယ်ခြေလှမ်းခြင်းတွေမယ်နော်၊ မင်းစိုးရိမ်နေလေမလား။

“ပြောဖို့စောသေးလို့ပါ ဖေဖေ”

“သူ့ကိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေရော မေမေပါ သက်ပြင်းပြိုင်တူရှိက်လိုက်လေမယ် ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူက အခုမှ ရေစီးကြောင်းဖြစ်ဖို့ ရေစုစုမတုန်း မဟုတ်လား။ မိဘတွေတွန်းအားကြောင့် ရေမစီးနိုင်အောင် တာပိတ်ထားတဲ့အကာကို ဖွင့်ရတော့မယ် ပုလဲရယ်။ ကိုယ့်လျှောက်လာခွင့်ပေးလှည့်ပါ။

“ဒါဆို Dinner စားဖို့လုပ်ထားတာကို နိနီတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မေမေတို့မျက်နှာပူမယ်ဆိုရင် မြစ်မီးကို ကျွန်တော်ကိုယ်ပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား သား ... မြလေးက မာနကြီးတာ သား သိတယ်နော်၊ တော်ကြာ ... စိတ်ဆိုးပြီး ပြဿနာဖြစ်မှဖြင့်”

“ကျွန်တော် ပြေလည်အောင်ပြောတတ်ပါတယ် မေမေ၊ ဆိုးရိမ်ပါနဲ့”

“Dinner တော့ ဖျက်လို့မကောင်းဘူး”

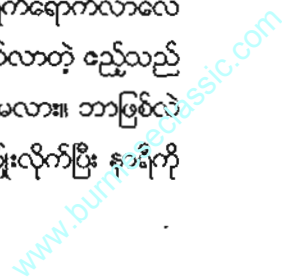
“စားလည်းဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တစ်ခုပါပဲ အိမ်ကိုဖိတ်တာထက် Hotel လို၊ Restaurant လိုမှာပဲ စားတာကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“အင်း”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

ဖေဖေခွဲမေမေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ဘွားဘွားက ပုတီးစိတ်နေပြီမို့ နှုတ်မှ ဖွဖွရွတ်ကာ မျက်စိစုံမှိတ်ထားသဖြင့် နှုတ်မဆက်ဖြစ်တော့ပါ။ ကားစက်နှိုးကာ ခြံထဲမှထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ခြံကအကျယ်ကြီးမို့ တော်တော်နှင့်ခြံတကိုမရောက်ပါချေ။ ညနေတိုင်း သူ လမ်းလျှောက်ဖြစ်သည့်နေရာက ခြံဘေးပေါက်နားကိုပါ။

စက်ဘီးအဖြူလေးနှင့် သူမများ ရုတ်တရက်ရောက်လာလေမလား မျှော်လင့်ချက်နှင့်ပါလေ။ ကိစ္စရှိမှသာရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဒီလိုမျိုး ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် မျှော်လင့်လို့ရပါ့မလား။ ဘာဖြစ်လဲ အချစ်ဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်ပဲလေ။ အတွေးဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး နားခိုက်

ကြည့်လိုက်မိ၏။ (၁၀) နာနီပင် ထိုးနေလေပြီ။ နောက်ကျပါရောလား။
“တိ တိ”

ကားလမ်းတောင်းကာ ဘေးကပ်ရပ်ရန်ပြင်လိုက်သည့် ကားကြောင့်သူ ကားကိုအရှိန်လျှော့လိုက်ရပါ၏။ သူ့ရုံးကို လမ်းချိုးပြီး (ဖြတ်လမ်းမှ) ဝင်ရန်အတွက်ကြောင့်ပါပဲ။ ရုတ်တရက် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှေ့မှာ ကုန်တင်ချနေသည့် လူငယ်တစ်စုကိုမြင်လိုက်ရပါ၏။ အပေါ်က Sport Shirt အဖြူကို Style Pants နက်ပြာဖြင့် တွဲဝတ်ထားတာနဲ့ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ရုတ်တရက် မိန်းကလေးရယ်သံကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ဘုရား။ ရင်ထဲဒိန်းခနဲ ဆောင့်မြည်ကာ ကားကို ဘရိတ်နှင်းမိလျက်သားဖြစ်သွားပါ၏။ သူ၏ကောင်မလေးက ဝန်ထမ်းကောင်လေးတွေနှင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေလို့ပါလား။ ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူမတို့အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

“နောက်မှရယ်စရာပြောပါဟယ်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ နေပူလာတော့မယ်၊ ပြန်ယူမယ့်ပစ္စည်းတွေကို နောက်တစ်ပတ်စနေမှ ချိန်းလိုက်မယ်နော်၊ အင်း... ပန်ကာ (၁၀) လုံး၊ ပေါင်းအိုး (၁၀) လုံး၊ ပန်ကာ (၅) ခု”

စာရွက်လှန်လျော့ကာ စာရင်းစစ်နေသည့် သူမက ဘေးမှာ သူ့ရောက်နေတာကို သတိမထားမိပုံပါ။ ဟိုချာတိတ်တွေသယ်ကုန်ပြီနို့

မြွက်ပေါ်ချထားပါသည် မတ်တတ်ပန်ကာကို မယူလိုက်လေသည်။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလို တပင်တပန်းအလုပ်တွေကို သူမလုပ်နေရတာလား။ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပါသလဲ မြစ်မ်းရယ်။

“ပုလဲ”
“အမေ့”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ သူမ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပါ၏။ တစ်ဖက်မှ file စာရွက်တစ်ထပ်ကိုင်ထားတာမို့ ညာလက်တစ်ဖက်ဖြင့် အားယူမလိုက်ကာမှ သူမက တားဆီးလိုက်မိတာကိုး။ မျက်ဝန်းအဝိုင်းသားဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်တို့က ဖထမ အံ့သြမှုဖြစ်ပြီး နောက် ပြုံးနေသည့်မျက်နှာလေးက တည်သွားတော့တာပါလေ။

“မင်္ဂလာပါရှင်”
“ဘယ်တုန်းက အလုပ်ဝင်တာလဲ”
“လေးလကျော်ပါပြီ၊ ဟိုလေ ပုလဲ အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်”
“မသယ်နဲ့လေ၊ ဟိုချာတိတ်တွေသယ်မှာပေါ့၊ ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်”

“နောက်မှပဲ”
“နောက်မှမရဘူး၊ အခုပြောမှာ”
မျက်နှာငယ်သွားပြန်လေ၏။ အာဏာတွေသုံးမိပြန်ပြီလား။

၁၆၆ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြောစရာရှိရင် မြဲမထားတတ်သည့်လူနို့ ခုဆိုရ မဟုတ်လား။ လက်ကို ထားတာကို သူမ ရုန်းနေပေမယ့် သူက လွတ်မပေးပါချေ။ လွတ်လေ လိုက်ရင် ပစ္စည်းကူသယ်တော့မှာမဟုတ်လား။

“ကိုကိုကြီး”

“ဘယ်သူ့အလုပ်ခန့်တာလဲ”

“မမကြီးပါ”

“ဒီစာရေးအလုပ်ပဲ ရှိတာလား၊ ပေးစရာလား၊ မြစ်ကတော့ ကွာ၊ အလုပ်မဟုတ်ဘူး ... ကျစ်”

“ပုလဲလုပ်နိုင်ပါတယ် ... ဘာမှမဖြစ်”

“မလုပ်ရဘူး”

“ရှင်”

“မင်းကို ကိုယ်အလုပ်ခန့်မယ် ပုလဲဖြူဖြူ”

“အို... မဟုတ်တာ”

“ဘာ ... မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒီလကုန် GM ရာထူးယူရမှာ မင်းကို ကိုယ့် Secretary ခန့်မယ် ပုလဲဖြူဖြူ”

“ဟင် ... Secretary ဟုတ်လား၊ ပုလဲက ဘာမှ မကျွမ်းကျင်တာ”

“မကျွမ်းကျင်လည်း ကိုယ်သင်ပေးမှာပေါ့၊ မင်းခေါင်းထဲမှတ်ထားဖို့က ကိုယ့် Secretary လုပ်ရမယ်ဆိုတာပဲ၊ ဒီနေ့ပဲ ထွက်”

ဆင်ခဲ ... ဖုန်းပေး”

မျက်လုံးကလယ်ကလယ်ဖြင့် ဖုန်းထုတ်ပေးတော့ သူက သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ကာထည့်ပေးလိုက်သလို သူမနံပါတ်သိရန် call ခလုတ်ကိုပါ နှိပ်လိုက်မိလေ၏။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပုံစံများ ဖြစ်လေမလား။ တောတ်နိုင်ပါ။ မင်းနဲ့အစာမကျေ ဖြစ်ရတော့မှာပါလား မြစ်မင်းရယ်။

စစ်နေစဉ် ဝင်လာသည်က အငယ်လေးဖြစ်နေတာမို့ စိတ်ကပျက်သွားပြီး file ကို စားပွဲထက်ပစ်ချလိုက်မိတော့၏။

“ဘာကိုစွ”

ဘာမှမပြောဘဲ စာအိတ်ရည်တစ်ခုကိုသာ မှန်စားပွဲထက်တင်ပေးလေ၏။ ဘာလဲ Resign တင်တာများလား။ အံ့သြသွားမိပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်ဟန်ဖြင့် မေးဆတ်လိုက်ပါသည်။ နင်လှမ်းတဲ့ ခြေလှမ်းကို ကြိုမမြင်နိုင်ဘူးလို့များ ထင်နေသလား ပုလဲဖြူဖြူ။

“ဘာလဲ”

“နတ်ထွက်စာလာတင်တာပါ မမကြီး”

“ငါပြောတာကို စိတ်ခုလိုပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ ထွက်ခိုင်းလို့ပါ”

“အလုပ်ကို ကလေးကစားကွင်းလို့များ ထင်နေသလား။

မြို့မလုပ်ချင်ရင် ဘာလို့ လာလုပ်နေသေးလဲ”

“နတ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ မမကြီး၊ ပုလဲ ဘာပြောစရာမှ မရှိဘူး”

“ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ဝင် လွယ်လွယ်နဲ့ထွက်လို့ရအောင် နင်တက်နေကျ သင်တန်းမျိုး ထင်နေလား”

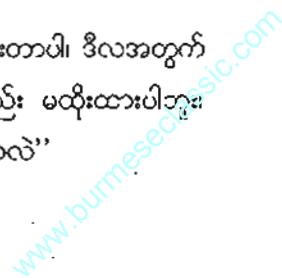
“ပုလဲ အစမ်းခန့် (၃) လပဲ လုပ်ရသေးတာပါ။ ဒီလအတွက် လခလည်း မထုတ်ရသေးသလို Bond လည်း မထိုးထားပါဘူး။ ဒါကို မမကြီးက ဘာလို့ကန့်ကွက်ချင်ပြန်တာလဲ”

အခန်း (၁၄)

ရုံးခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေသပ်စေရန် မှန်ကြည့်ပြင်နေတာကို ရပ်လိုက်ပါ၏။ ရုံးဆင်းချိန်ကြီး ဘယ်လောက်တာပါလိမ့်။ ဒီည Dinner စားဖြစ်မှာမို့ သူများဖြစ်နေမလား မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူဟု တွေးမိရုံနဲ့ မြ ရင်တွေတစ်ခုစီတစ်ခုခန့်လာတော့တာ မဟုတ်ပါလား။

“Come in”

အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပျောစေကာ အသံလှမ်းပေးလျက် အလုပ်များဟန်ဆောင်လိုက်ပါ၏။ ခုချက်ချင်းထလိုက်သွားမိရင် ကိုယ့်ကို ပေါသည်ဟု ထင်သွားမှာစိုးသောကြောင့်ပါပဲ။ File ဖွင့်ပြီး တစ်

“ပုလဲဖြူ... အလုပ်ထဲမှာ ငါကရာထူးကြီးဟဲ့ နင် မေ့နေလား”

“မမေ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း နတ်ထွက်စာကို ပုလဲကိုယ်တိုင် လာတင်တာပါ”

ကြည့်စမ်း... စကားကို အကွက်ကျကျ ပြောတတ်လိုက်တာ။ လေးပဲ စကားတတ်တယ်ထင်တာ အငယ်မလည်း မပေါပါလား။ အကြီးကို အကြီးလို့မမြင်ဘဲ ခြေရာတိုင်းသလို ပြောနေပုံက မြစ်စိတ်ကို ပို၍ ဆွနေသည့်နှယ် ဖြစ်နေတာပါလေ။ အလွယ်တကူ အလုပ်ထွက်သွားစေချင်ပေမယ့် ခွင့်ပြုထားသည့်မြက သိက္ခာကျသလို ဖြစ်မှာကိုး

မြစိမ်းစိမ်းဆိုတာ စိတ်ကြီးပြီး လူရှေ့သူရှေ့မှာ ဒေါသထွက်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ အငယ်လေးကြောင့် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တာပါလေ။ အလုပ်စတင်ကတည်းက စိတ်ထင်ရသလို နှုတ်ကလည်း နာကျင်တဲ့စကားတွေချည်း ပြောမိမှန်း မြကိုယ်မြ သိနေပါ၏။ သို့သော် မြရင်တွင်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုဖြင့် လက်မလွှတ်ချင်လို့ပါပဲ။ ရင်မေ့ရပါလား ကိုမင်းရယ်။

“ထွက်ချင်ရင် လကုန်မှ ခွင့်ပြုနိုင်မယ်”

“မမကြီး”

“နင့်လိုနေရာကို ဘယ်သူမဆို အလွယ်တကူ ခန့်လိုက်စေရတယ် အငယ်လေး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီဆိုပြီး မာန်မတတ်

ခုန်ခဲ့ အလုပ်ကိုတန်းဖိုးထားတတ်အောင် အစ်မကပြောပြနေတာ သိရဲ့လား”

စိတ်ပျက်ဟန်ပြပါရောလား။ အဲဒါတွေ မြမကြိုက်တာပေါ့။ ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်နဲ့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးတော့ ရှိသင့်တာပါလေ။ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့်ညီမက ကလေးဆိုပြီးပြောစရာရှိတာကို မချင့်မချိန် ပြောတာကို ရိုးသားပွင့်လင်းသည်ဟု အမျိုးတွေက အဘယ်ကြောင့် မြင်ကြပါသနည်း။

တကယ်တမ်း ညီအစ်မဝမ်းကွဲသုံးယောက်ထဲမှာ မြက ပညာထူးချွန်သလို ရုပ်ရည်ကအစ ပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံသည့်သူပါ။ လူတောထဲဝင်ဆန့်ကာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲ တင့်တယ်ပေါ်လွင်သည့်သူက မြတစ်ဦးသာရှိပါလျက် အငယ်နှစ်ယောက်လို မြနာမည်က မကြီးရပါသလဲ။

ကလေးဘဝ ကစားကြတိုင်း မြက အကြီးဖြစ်နေပြီး သူတို့နှစ်ယောက်က ရွယ်တူနီးပါးမို့ အတူဆော့ကာ ဖယ်ကျဉ်ခံရသည့်ဒဏ်ကို ရခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ ကလေးသဘာဝ မနာလိုစိတ်နဲ့ အတူမဆော့ဖြစ်တာ အရုပ်တွေပေးမဆော့တာကို စိတ်ပုပ်သည်ဟု အပြောခံရပြန်တာပါလေ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဥတစ်လုံးစိတ်နဲ့ဟု ဝေဖန်ခံရတာမို့ သူတို့အပေါ် မကြည်ဖြူနိုင်ဘဲ သံယောဇဉ်နည်းပါးမှု ရှိခဲ့တာ မြအကြီးတဲ့လား။ လောကကြီး မတရားပါလေ။

“ပုလဲကို မမကြီး အလုပ်ပေးလည်း တခြားမှာရှာလို့ရတယ်”

“ဘာ”

“အခုလို အလုပ်ပေးခဲ့လို့ မမကြီးကို ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရတာကိုလည်း ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

“ဪ... ဒါဖြင့် ငါ့ဆုတာကိုမကြိုက်လို့ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် ဟုတ်တယ်”

“မိပုလဲ”

“အပြစ်ရှိလို့ ဆူရုံမက ရိုက်ရင်လည်း ပုလဲ ငြိမ်ခံမှာပဲ။ အခုက အပြစ်ရှာဆူနေတာ မဟုတ်လား။ ပုလဲ ကျောပူပဲခိုင်မင်းနားပူမခိုင်ဘူး မမကြီး။ အိမ်မှာတောင် ပုလဲကို ဒီလို ငေါက်ခင်းဆူပူတာမျိုး တစ်ကြိမ်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ ပုလဲစိတ်ဆင်းရဲနေတာကိုမကြည့်ရက်လို့ဆိုပြီး ဖေဖေက ထွက်ဆိုလို့ ထွက်ရတာပါ”

“နင် နင် ... နင်ကို ငါက ညီမမို့ ဆုံးမရတာ ပုလဲရဲ့”

“သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မမကြီးရဲ့မျက်လုံးကိုကြည့်ရင် စိတ်ထဲ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မြင်နေရတော့ ခက်တယ် မမကြီးရဲ့”

“ဘာရယ်”

“ပုလဲနေရာမှာ သူစိမ်းဆိုရင်တောင် ဒီလောက်ပြောမှာ မဟုတ်မှန်း ပုလဲသိနေတယ်။ ပုလဲကို အလုပ်စခန့်ကတည်းက မမကြီး အကြည့်၊ မမကြီးရဲ့အပြောက အသိသာကြီးပဲ။ ပုလဲကို ညီမအဖြစ် အသိမခံရအောင် ပုလဲက အနုတ်စုတ် ကုပ်စုတ် နှုတ်နေတာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲလို့ မပြောလည်း မမကြီးသိနေမှာပါ”

“မိပုလဲ”

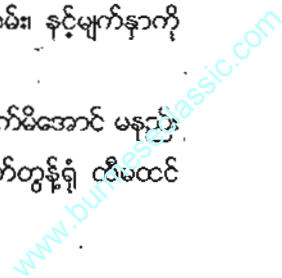
“မလိုလားရင်လည်း မရနိုင်ဘူးဆိုပြီး အပြတ်ပြောရင် ခံသာမလို့မယ်။ အခုလို မချစ်သော်လည်း အောင့်ခါနမ်းပုံစံမျိုးပြတာတော့ အဆိတ်လွန်တယ်လို့ ပုလဲယူဆပါတယ်”

“တောက် ... သိပ်မှန်းတာပဲ။ အဲဒါတွေကြောင့် နင်တို့ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ငါ ကြည့်မရတာ”

“ကျေးဇူးပါ။ အခုလို စောစောစီးစီးသိရလို့လေ။ မမကြီး အထူးစိုးရိမ် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဘယ်သူမှ အပြည့်အဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာပဲ။ အမျိုးဆိုတာ မခေါ်ချင်လို့ပဲရမယ် မတော်ချင်လို့မရတာကို မမကြီး နားလည်မှာပါ”

“ထွက်သွား ... မချက်ချင်းထွက်သွားစမ်း။ နင့်မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ ငါမမြင်ချင်ဘူး။ မှတ်ထား”

စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေနှင့် ကောက်မပေါက်မိအောင် မနည်းနည်းနဲ့ စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရပါ၏။ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တွန့်ရုံ ငါ့မထင်

အပြုံးက မြဲကို ဒေါသမီးတောက်လောင်စေတာလေ။ ဘယ်လောက်
တောင် အလိုလိုက်ခံထားရလို့ အကြီးကိုအာခံရဲရတာပါလိမ့်။ ပူးခဲ
တစ်ချက်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားစဉ် ရုံးခန်းတံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်
လာလေ၏။ ဘုရား... သူ့ရောက်လာပါရောလား။ အချိန်
မပြင်ရသေးသည့် ဒေါသမျက်နှာနီနီကို ဘယ်လိုပြင်ရပါ။

“ဟော... အငယ်လေး၊ Resign လာတင်တာလား”

“ဟုတ်”

အလို ဤကလေးမ အလုပ်ထွက်စာလာတင်တာကို သူ
ဘယ်လိုသိနေတာပါလဲ။ ဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာကိုရော ဘုရားခေ
ဒီလောက်မဆုံနိုင်အောင် plan ချထားပါလျက် သူတို့နှစ်ယောက်
ဘယ်နေရာမှာဆိုပြီး ဘာတွေပြောလို့ ဘယ်အဆင့်အထိများ ရောက်
ကုန်တာပါလိမ့်နော်။

“ကိုမင်းက... ကိုမင်းက သူထွက်မှာကို ဘယ်လိုသိတာ
လဲ”

“ကိုယ် ထွက်ခိုင်းလိုက်တာလေ”

“ဘယ်လို”

“မြစ်မီးရဲညီမကို ဒီလောက်ပင်ပန်းတဲ့နေရာမှာ ခန့်စား
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လောလောဆယ် ခဏလုပ်ခိုင်းပြီး နောက်

ခွဲ staff ခန့်ဖို့”

“မလိုတော့ပါဘူး၊ ကိုယ် GM ရာထူးနဲ့ ရုံးချုပ်သွားရတော့
မှာပဲ၊ သူ့ကို ကိုယ်ပဲ ခန့်လိုက်မှာပါ”

“ဟင်”

“ပုလဲ မလုပ်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ အငယ်လေးရဲ့”

“မလုပ်ချင်လို့ပါ”

“ဘာလို့ မလုပ်ချင်ရတာလဲ”

“မမကြီး မကြိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

“ပုလဲ”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ပုလဲ ခေါ်ပြောပတ်သက်မှာကို မမကြီး မနှစ်
သက်တာမို့ ဒီအလုပ်နဲ့ဝေးအောင် သွားတော့မှာမို့ပါ။ ပုလဲကို နောက်
လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် မနှုတ်ဆက်ပါနဲ့လို့ ကိုကိုကြီးကို ပုလဲ မေတ္တာ
ရပ်ခံပါတယ်။ ပုလဲကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟာ... အငယ်လေး”

အခြေအနေက ထင်မထားသလိုဖြစ်ကုန်တော့တာပါလေ။
ပုလဲဖြူဖြူ၊ နှင်က တံကယ့်မီးစပါပဲလား။ စကားကို ပြောသင့် မပြော
သင့် မချင့်ချိန်ဘဲ လူရှေ့ ပေါ်တင်ကြီးပြောချလိုက်ရတယ်လို့။ ရုံးခန်း
ထဲမှာ သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပေမယ့် မြဲပါ ဘာစကားမှ

၁၇၆ မမသဒ္ဓါမောင်

မပြောဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတော့လေ၏။

“ကိုယ်က”

“ကိုမင်း အထင်မလွဲပါနဲ့၊ သူက ဒီလိုပဲ ရှေ့နောက်မကြည့် ပြောတတ်ကျင့်ရှိလို့ပါ”

“အင်းပါ... ညီအစ်မတွေပဲ စကားကတောက်ကဆဖြစ်တာ တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ခဏပဲဟာ”

“Dinner စားဖို့ လာခေါ်တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်... သွားစို့လေ”

မနက်ကတည်းက ကြိုစီစဉ်ထားတာမို့ ကားယူလာခဲ့ပါချေ။ သူကားဖြင့် အတူထွက်ခဲ့စဉ် ကားဂိတ်မှာ ကားရပ်စောင့်နေသည့် အထောက်အကူပေးလေးကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ ရင်ထိတ်သွားမိပေမယ့် သူက မမြင်ဘဲ ကားကို အာရုံစိုက်မောင်းနေတာမို့ သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အချစ်ဆိုတာ ရင်ကို ပူလောင်ဆူပွက်စေတဲ့မီးများဖြစ်နေမလားကွယ်။

Restaurant ကိုရောက်တော့ နှစ်ဖက်လူကြီးတွေက ကြိုရောက်နေပြီး မြတို့နှစ်ယောက်သာ နောက်ကျတာ ဖြစ်နေပါ၏။ လူကြီးတွေကို အားနာစွာဖြင့် တောင်းပန်စကားပြောကာ ခုံတွေမှာ ကိုယ်စီဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ စားသောက်ရာတို့က အသီးသီးရောက်လာ

တော့၏။ အိမ်ဖိတ်ပြီးစားရမည့် Dinner ပွဲက အဘယ်ကြောင့် စားသောက်ဆိုင်မှာ လုပ်ဖြစ်ရပါသလဲ။

“ပထမ အိမ်မှာဖိတ်ကျွေးမယ့်အစီအစဉ်ပါ။ အဆင်မပြေတာ ဒီမှာကျွေးဖြစ်တာ စိတ်မရှိပါနဲ့ ကိုအောင်ကြည်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်မှာစားစား မိသားစုစုံဖွဲ့ပဲလိုတာပါ ကိုအောင်ရယ်”

အစပျိုးသည့်စကားက ပြေပြေလည်လည်ပဲမို့ ကျေနပ်စွာ လိုက်မိပါ၏။ မြဘဝလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပန်းခင်းထားသည့် လမ်းကြီးကိုသာ လျှောက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ သူနှင့်အတူ အနာဂတ်ကို ဆက်လျှောက်ဖို့ အခွင့်အရေးက မြလက်ထဲမှာ အပြည့်ရှိပြီ ဟင်ပါရဲ့။ အငယ်လေးပြောတာကို အလွယ်နဲ့မယုံတဲ့အတွက် ကျေးဇူးကိုမင်းရယ်။

“ဒါနဲ့ သားက ရုံးချုပ်မှာပဲ GM ရာထူးယူတော့မှာဆို”

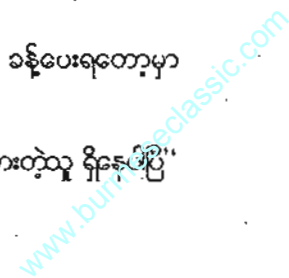
“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“လုပ်ငန်းအကြောင်း ကျွမ်းကျင်နားလည်ပြီပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့်... အတွင်းရေးမှူးတို့ PA တို့ ခန့်ပေးရတော့မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် လျာထားတဲ့သူ ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်ဋ္ဌာနကလဲ”

အားလုံး၏အကြည့်က သူ့ထံ ပြိုကုသွားလေ၏။ သူ့ထံက သိထားပုံဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးမို့ မြ အံ့ဩသွားရပါသည်။ ဘာလဲ အိမ်မှာပြောထားပြီးမှ အခုလို မြတို့ကို အသိပေးတာများလား။ အလို မြလောက် ရေငုံနှုတ်ပိတ် လျှို့ဝှက်သည့်လူမရှိဘူးဟု ထင်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ နှုတ်လုံသည့်လူဖြစ်နေပါရောလား။ ထူးလေစွာ။

“အသစ်ခန့်မှာပါ အန်ကယ်”

“ဘယ်လို”

မြမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရပါ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းလား။ ဒီလိုတွေကြုံမြင်နေလို့ ဒီလောက်ကြီးတားဆီးထားပါလား။ ဖြစ်ကိုဖြစ်လာရတယ်လို့၊ အံ့ကိုတင်းတင်းကိုက်လျက် ဒေါသကို ခံလိုက်ရပါ၏။ မြရဲ့ရန်သူက အငယ်လေးမှ ဖြစ်လာရတယ်လို့။

“ဒါဆို အစစ သင်ပေးရမှာပေါ့ သားရဲ့၊ ပင်ပန်းတော့မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်ပဲ တွဲခေါ်သင်ပေးမှာပါ အန်ကယ်၊ မသိမထင်သေးတဲ့ လူကို သင်ရတာလွယ်မှာပါ။ သိပြီး တတ်ပြီးသားလူက ဆရာလုပ်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ”

“ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ ဒါနဲ့ ကလေးတွေကိုစွဲကိုရော မေ့ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

“ဪ... အဲဒါလည်း ပြောချင်လို့ အခုလိုဆုံရတာပါ။ မြတို့ လူကြီးတွေသဘောထက် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေဆန္ဒက ပိုပြီး အရေးကြီးလို့ပါ မဖြူ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သားသဘောကရော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ ရှိနေပြီမို့ မြစိမ်းနဲ့ကိစ္စကို ရှေ့မဆက်ဖို့ ဖေဖေတို့ကို တောင်းပန်ထားပါတယ်။ အန်ကယ်၊ အန်တီတို့ကိုလည်း အနားအညွတ် တောင်းပန်ပါရစေမိချင်တယ်။ မှားတယ်ဆိုရင်တောင် လူငယ်ဖြစ်တဲ့ကျွန်တော်က လွန်လို့ပဲ ဆူဆူဆူဆူချင်ပါတယ်”

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားမိပါ၏။ မျက်မှလွင်းသွားသည့် မျက်နှာကို ဘယ်လိုမှ ပြင်၍မရတော့ပါလေ။ ရစ်ဝဲလာသည့်မျက်ရည် တို့ထဲမှာ ရှက်ခြင်းနှင့်ဒေါသက အပြည့်အသိပ်ပါပဲ။ သိက္ခာတရားကို ဆက်ကားခြင်းခံရတာထက် နှလုံးသားကို မျက်နှာပူမိသည်က မြစိမ်းစိမ်းပဲ။

လူဆိုတာ လွယ်လင့်တကူရနိုင်တဲ့အရာမှန်သမျှကို
 ဘယ်တော့မှ အလေးမထားတတ်ကြပါဘူး။ အထူး
 သဖြင့် သူ့အနီးဝန်းကျင်မှာ ရှိနေပါသည် ရောင်စုံ
 ပန်းပွင့်လေးတွေကြောင့် သူက ထိုပန်းလေးတွေကို
 အလေးအနက်မထားတတ်တာပါ။ ထည်လဲတဲ့ခဲ
 သည့် မိန်းကလေးတွေကို ကျောခိုင်းဖို့ဆိုတာ သူ
 အဖို့ ခပ်ပါးပါးခဲစားမှုသေးသေးလေးပါပဲ။ သို့သော်
 သူ့စွန့်ပစ်ခဲ့မိသည့် ပန်းပွင့်လေးကို သူတစ်ပါးလက်
 ထဲမှာ အမြတ်တနိုးတနိုးဖိုးထားပြီး ရှိနေတာကို
 တော့ မနာလို မဂ္ဂစိမ့်နိုင်ခဲ့။ ဆုံးရှုံးရတော့မည်
 ဟူသည့် ချစ်ခြင်းအိမ်ပြစ်အထိက သူထံကို နောင်တ
 တရားအဖြစ် အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့် ရောက်လာ
 ဟော့တာပါလေ။

မိုးသောက်ကြယ်

အချစ်ဆိုတာ နာကျင်စရာပါ။
 သို့သော်... အဲဒီနာကျင်စရာက အချစ်ကို ရပ်
 တန့်ပစ်လို့မရပါဘူး။
 အဆုံးစွန်အထိ ဆက်သွားရမယ့် ခရီးလမ်းပါပဲ။

အလုပ်ဝင်နေတာနှင့် ဒီကောင် ဤမျှအထိ ကြီးနေတာတောင် မသိပါဘူးနော်။

“အံ့မယ်... အံ့မယ်၊ သဘောကျနေလိုက်တာ တယ်အမျိုးအစားတွေ ကောင်ပဲ”

“နာမည်အတည်ဖြစ်သွားပြီလား”

“အေး... တခြားနာမည်တွေက နင်တို့ပေးတဲ့နာမည်အောက်မှ မလှတာကိုး”

“ပုလဲ ပေးတာပါနော်”

“သူကလည်း အလျှော့ပေးပါတယ်ရှင်၊ နင်ချည်း အနိုင်မရနိုင်ပါနဲ့၊ တကယ်ပါပဲ”

“သူ့လာသေးလို့လား”

“လာပါ... လာပါ၊ အားတာနဲ့ သူ့ညီဆီ အပြေးပေါက်လာတော့တာပါပဲ၊ မတွေ့ချင်မှအဆုံး၊ ညီအစ်ကိုက ရှားတာကိုး”

သူမ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ အမြင်ကတ်လိုက်တာနော်။

သူမ မအားတာနဲ့ သားသားကို သူ့က ပိုရင်းနီးခွင့်ရပြီး ပိုချစ်နေတာကိုး။ အထက်ကလည်း အဒေါ်မြူတာထက် သူ့ အော်ဟစ်ဖျော်ညှစ် စနောက်တာကို ပိုသဘောကျတော့ ခက်သားလား။

“ကိုလေးရော”

“ပြန်လာတော့မယ်၊ သူပြန်လာရင် အဲဒီအပြီးက ကပ်ပါ”

အခန်း (၁၅)

“ဒါနဲ့ပဲ အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီဆိုပါတော့”

“အင်းလေ... ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒီလောက်စိတ်ရှုပ်စရာကြီးကို”

“အေးလေ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ငယ်လေးအသက်အရွယ်မှာ တခြားမှာ ရှာလို့ရတာပါပဲ”

မလေးက သားသားအဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ထားတာကို အတိုင်း သပ်သပ်၊ ဘောင်းဘီသပ်သပ် စသဖြင့် ခွဲနေပြီး ဗီဂိုထဲထည့်သိမ်းပေးပါ၏။ ပက်လက်လေးဖြစ်နေပြီး ခြေကားယား လက်ကားယား မေးနေသည့် သားသားကို သူမက ဂျောက်ဂျက်လှုပ်ကာ မြှူနေမိပါသည်။

လာရော၊ နင်တွေ့ချင်ပါ့မလား”

“အနေသာကြီးပါ မလေးရာ ... အေးဆေး”

“ဟဲ့ ... ဟို model girl နဲ့ ဘာလိုလိုဆိုတဲ့သတင်း မဟုတ်ဘူးဆို၊ သူ Video ရိုက်တော့ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်ဖို့ ဝန်ခံတယ်ဆိုလား”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“အေးပါ ... ပြတ်နိုင်ရင် ကောင်းတာပေါ့၊ ငါတော့ ဒီကို ဝင်ထွက်နေတာ မရိုးသားဘူးထင်တာပဲ၊ နင်တို့ ဆက်ရန်နဲ့ သည် ဟုတ်လားလို့”

“ပုလဲက ကျောပေးပြီးရင် ပြန်လှည့်မကြည့်တတ်ဘူး၊ ဖြတ်ချင်လို့ ပြတ်ခဲ့တာမို့ ရင်ထဲ ပိုနာရတယ်”

“ဒဏ်ရာမပျောက်သေးဘူး ဆိုပါတော့”

“ပျောက်လုနီးပါး ဖြစ်နေပါပြီနော်၊ ဒင်းနဲ့မတွေ့ချင်တာ ရှိတယ်၊ စကားပြောရလည်း သူငယ်ချင်းပေါ့၊ မျက်နှာပူစရာမှ တော၊ ပုလဲဘက်က လွန်ခဲ့တာမှဟုတ်ဘဲ”

စကားပြတ်သွားပါတယ်။ သာသားရှူးပေါက်လိုက်ပြီမို့ မလေး သန့်စင်ကာ ပေါင်ဒါဖြူးပေးလျက် ဘောင်းဘီလဲပေးလေသည်။ သူ က ကလေးသေးစိုဘောင်းဘီကို ယူကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လျှင် ရေဆောင့်ဆေးလျက် ဆင်ပြာမှုန့်ဖြင့် အနံ့ပျောက်အောင် လျှော်လိုက်

ပါသည်။ မလေးက သားသားအညစ်အကြေးအဝတ်တို့ကို အကြာကြီး စိမ်ထားတာကို မနှစ်ခြိုက်တာကိုး။ သူမ အခုလိုလုပ်ပေးတာမျိုး သူကလုပ်ပေးနိုင်လို့လား။ ဝေးလေစွာ။ ကလေးကိုချစ်တော့ ချစ်ဝတ် ပြီး ညစ်ပတ်လျှင် အော်ပြေးတော့တာပါလေ။

“အသစ်ရှာတွေ့ပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ရင်ခုန်ဘက်လေ”

နာခေါင်းရှုံ့ပြကာ Hanger ဖြင့်ချိတ်လျက် ဝရန်တာမှာ သွားလှမ်းလိုက်ပါ၏။ ခြံထဲ ကားဝင်လာသည်က နှစ်စီးမို့ ကိုလေးနှင့် အတူ သူပါလာပြီမုန်း သိလိုက်ပါသည်။ မမြင်ချင်ပါဘဲ မြင်ရဦးမှာပါ လား။ အင်းပေါ့လေ၊ ဟိုဘက်ဒီဘက် အမျိုးအဖြစ်နေမှတော့ မတွေ့ချင် ပါပဲ တွေ့နေရဦးမှာကိုး။

“ကိုလေးက နင့်ကို အိမ်ကယောက်ျားပေးစားတော့မယ် ဆိုပြီး ပြောထားတာ”

“ယူမှာပါ ... စိတ်ချ၊ မေမေလည်း ပြောတာပဲ၊ ပုလဲက ငယ်သေးလို့ဆိုပြီး တားထားလို့”

“တကယ်ခေါင်းညိတ်မှာလား”

“ညိတ်မှာပေါ့၊ တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးဘဝမျိုးနဲ့တော့ အနီး မထုတ်နိုင်ချင်ပေါင်၊ ပျင်းစရာကြီး”

“မကြီးကြားရင် နာကပ်နေဦးမယ်”

“ကပ်ပါစေ ... အမြင်ကပ်လွန်းလို့ သူ့ထက်ကို ပုလဲအရင် ယောက်ျားယူပြဦးမယ်၊ အလကား စိတ်ပုပ်အူပုပ်ကြီး”

“ကိုယ့်အစ်မကို ဒီလိုပြောရလား”

“မလေးကရော ချစ်လို့လား၊ ပုလဲကိုများ မုန်းတယ်တဲ့၊ ပုလဲက ဆယ်ဆမက ပိုတောင်မုန်းသေး၊ စိတ်တိုတယ်၊ လက်ထဲ မရောက်သေးတဲ့အရာကို ငါ့ဟာဆိုပြီး ဥစ္စာခြောက်ပြနေတာ”

“သူတို့အစ်မအစဉ် ပျက်သွားတယ်ဆိုလားပဲ”

“မသိဘူးလေ”

“နင့်ကို အဲဒီ ကိုနေမင်းရှိန် တကယ်ပဲ သဘောကျနေတာ များလား အငယ်လေး”

“ဘယ်ကသာ”

“ဟဲ့ ... မဟုတ်ဘဲနဲ့ နင့်ကို Secretary ခန့်မယ် ပြောမလား၊ မကြီး ထွန်းထွန်းလူးတာလည်း မပြောနဲ့”

“ဟုတ်ပါ ... အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ကိုကိုကြီးဆီ ကပ်ပြီး လုပ်ပြရင် လဲသေသွားမလားပဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရယ်လိုက်စဉ် အရပ်တွေပိုက်လျှော် အခန်းထဲသို့ သူဝင်လာလေ၏။ သူမက မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ သားသား အနီးခြောက်တာတို့ကို မီးပူတိုက်ရန် အသာခေါက်ပေးကာ

ဘာင်းထဲထည့်ပေးနေမိပါသည်။ ရင်ခွန်သံတွေ အေးနေပါရောလား။

“အဲဒါ ... တကယ်ပြောတာလား”

“ဟဲ့ ... ဒီအရပ်တွေ ဝယ်လာပြန်ပါပြီ၊ ထားစရာနေရာ ချို့ပါကူးလို့ဆိုနေ၊ အဲဒီမိုးသောက်ကတော့လေ၊ ပြောလည်း မရဘူး”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေဦးလေ ပုလဲ”

“ဘာကိုစွဲဖြေရမှာလဲ၊ အနေသာကြီး”

“မဖြေလို့ရမလား၊ ရှာစရာရှားလို့ မကြီးလူကို လှစရာလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟဲ့ တိုးတိုး ... နင်တို့နှစ်ယောက်ကလေ မြင်တာနဲ့ကိုက်ကြ

“အန်တီလေးညီမကို ကြည့်ဆုံးမထားမှပေါ့”

“အဲဒါ ငါ့ကိုစွဲပါ။ နင့်အပူတစ်ပြားမှ မပါဘူး အနေသာကြီး”

“မနေသာလို့ပြောနေရတာပေါ့၊ ကိုယ့်လို super ထက် မင်းနာမည်က ပိုသတင်းမွှေးနေစရာလား၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင် ပြီး”

သူမ နှုတ်ခမ်းကို နာနာကိုက်ထားလိုက်မိပါ၏။ မပတ်သက် ဆောင်နေပါလျက် ဘာကြောင့်များ ဒီသတင်းက ပေါက်ကြားရပါ သလဲ။ မေမေ့ကိုလာပြောသွားသည့် အန်တီကြီး။ သူမကို ဖုန်းထဲမှာ နားမခံသာအောင်ပြောဆိုလိုက်သည့် မမကြီး။ အခုတစ်ခါ သူ့စိမ်း

ဖြစ်နေပါသည့် သူကပါ လက်ညှိုးညွှန်နေပြန်တာလေ။

ကောင်းပြီမိုးသောက်ကြယ်။ မြေဆိုတာ အနင်းခံမှ ပိုပြီး ကျစ်လျစ်တယ်။ လူဆိုတာ ဖိနှိပ်မှ ပိုပြီးရုန်းကန်ထကြွတတ်တာ သဘာဝပဲ။ ဒီတော့ လူတွေပြောနေတဲ့ ကောလာဟလအတိုင်း အလိုက်သင့်စီးမျောလိုက်တော့မယ်။ ဒါပဲ။

“နင်ပြောစရာ ဘာမှမလိုပါဘူး။ ပုလဲဘာသာ ဘယ်သူ့ကြိုက်ကြိုက်”

“မကြိုက်ရဘူး”

“ဘာ”

“ဟဲ့... ဒီလောက်ပြောနေတာကို”

“မကြိုက်ရဘူးလို့ ပြောနေတာလေ”

“ကြိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကြိုက်ကိုပြန်ကြိုက်ဦးမှာ။ ငါဘက်က ဒီလောက်ဂရုစိုက်ပြီ။ အရိပ်ကြည့်ပြနေမှတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရုံပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ လာမပြောနဲ့”

“ပုလဲ”

“ဟာ... ပြေပြေလည်လည်ပြောကြလေ။ ငါ့သားတွေလန်တော့မှာပဲ။ ဝန်တံဘာမှာထွက်ပြောကြ။ အငယ်လေးကလည်း နီးလျော့မှပေါ့”

“လေးလေးညီမက အရွဲတိုက်ပြီး ဟိုလူကို ပြန်ကြိုက်မယ်”

ပြောနေပြီဗျ”

“အဲဒါ... သူ့ကိုစွဲလေ မိုးသောက်ရာ”

“မရဘူး။ ကျွန်တော်တောင် နှင်းပွင့်နဲ့ကိစ္စ ပြီးပြတ်အောင် ချုပ်ထားတာ။ သူက ဇာတ်လမ်းထပ်ရှုပ်စရာလား”

“ပုလဲပြန်တော့မယ်”

“မပြန်နဲ့ဦး။ ပြောစရာကျန်သေးတယ်”

“နင်နော်”

သူက သူမလက်မောင်းမှဆွဲခေါ်လာတာမို့ ဝရန်တာကို ဆက်ခွဲပြန်လေ၏။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ လူကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်က ခုထိ မပျောက်သေးပါလား။ လက်ကိုဆောင်ရုန်းလိုက်သော်ငြား ယောက်ျားအားကို မယှဉ်သာပါလား။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။

“ပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

“အိမ်ကပေးစားတော့မယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ခုနပြောတဲ့လူနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ ကိုကိုကြီးနဲ့ ပေးစားတော့မှာ”

“စဉ်းစားရင်းမူနေတာ သိပြီလား”

“ပုလဲ”

ဟုတ်တယ်၊ ဟိုမှာတော့ ကိုကိုကြီး ခလုတ်တိုက် လျှောက်ပြီး မိနေပြီလားမသိ။ ဒီမှာတော့ သူမက စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြောချင်နေလျှောက်ပြောနေမိတော့တာလေ။ အခုမှ လူရှေ့လာပြီး မျောက်ကြီးကို ကိုင်သလို လုပ်ပြမနေနဲ့။ ပုလဲတို့က အနေသာကြီး။

“အဲဒီလူကို မချစ်ဘဲ ခေါင်းညိတ်စရာလား။ မင်းဘဝ ထင်သက်တာအတွက် စဉ်းစားရမှာကွ”

“ဘာဖြစ်လဲ ... နင့်ထက်အများကြီး အပုံကြီးသာနေလို့ မနာလို ဖြစ်နေတာလား။ ပုလဲဘာသာ ဘယ်သူ့ကြိုက်ကြိုက် ဘယ်သူ့ယူယူ နှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“မယူရဘူး”

“ဘာ”

“မင်းအသက် အခုမှ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ ယူလေ့လား။ ကိုယ့်ကို ရွဲမပြနဲ့ ပုလဲဖြူဖြူ”

“အဲမာ ... လာလာသေး”

ကြည့်စမ်း၊ လူကို သူ့အဆက်ဟောင်းဆိုပြီး ပစ်ချင်သလိုပစ် ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ရအောင် အထင်သေးလှချည်လား။ ပုလဲဖြူဆိုတာ မိုးသောက်ကြယ်ဆိုတဲ့ အချစ်ဦးကို မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်ခုတစ်ပိုက်နဲ့ လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေမယ့်သူလို့များ ထင်နေလေသလား။ ပုလဲက နှင် ထည်လဲတဲ့နေတဲ့မိန်းမတွေထဲ မပါဝင်ဘူး။

မိုးသောက်ကြယ်။ ငါ့အကြောင်း နှင် ကောင်းကောင်းကြီး သိစေရမယ်မှတ်။

“ဘာမှ ရွဲပြစ်ရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဒါ ... အရွဲတိုက်တာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ”

“ဒီမှာ မိုးသောက်ကြယ်”

“_____”

“ပုလဲဖြူဖြူကို အထင်တသေးနဲ့ လျှောက်တိုက်နေတာလား”

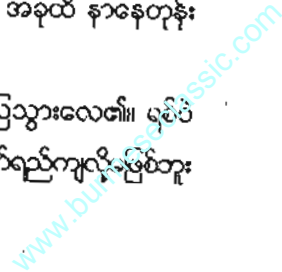
“ပုလဲ ... မင်း”

“ငါ့အားပစ်ခွဲတဲ့ကောင်မလေး ... ငါပြန်ခေါ်တာနဲ့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲ အပြေးပြန်ဝင်လာမယ်ဆိုပြီးတော့လေ”

“ဟာ ... ပုလဲ”

“ပုလဲက အရှူးမှမဟုတ်တာ၊ အချစ်ကြောင့် ပုလဲဖြူဖြူ ချွေးသွပ်သေးဘူး မိုးသောက်ကြယ်၊ နှင် သွန်လိုသွန် မျောက်ချင်သလို မျောက်လို့ရတဲ့အရပ် မဟုတ်ဘူး။ သက်ရှိလူသားပါ။ နှလုံးသားက နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တတ်သလို ရင်ခုန်ခြင်းတွေ အများကြီးဖြစ်စေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ နှင်ကြောင့် ဒီနေရာမှာ အခုထိ နာနေတုန်းပဲ”

ရင်ဘတ်ကို ထုပြုလိုက်တာမို့ သူ အံ့သြသွားလေ၏။ မုခ်ပီလာသည့် မျက်ရည်ကို ထိန်းလိုက်ရပါသည်။ မျက်ရည်ကျလို့မဖြစ်ဘူး။

နော်။ ကျောပေးပြီးမှတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းကိုသာ သူမ ရွေးချယ် နိုင်ရမှာလေ။ အနာခံရပြီးရင် အသာခံရမယ့်အခွင့်ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ရမှာ မဟုတ်လား။

ရင်ကို ဒဏ်ရာဖြစ်စေခဲ့သည့်သူ၊ နှလုံးသားကို မွန်းစေခဲ့သည့် ပမကြီး။ မေမေတို့ညီအစ်မချင်း မခေါ်မပြောဖြစ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားစေ တဲ့ အန်တီကြီး စသည့် စသည်တို့ကို အနိုင်ရစေမည့်နည်းလမ်းက ဤတစ်ခုတည်းသာရှိတာ မဟုတ်ပါလား။ ငြိမ်နေသည့်လူကို နောက် က တွန်းနေမှတော့ ရှေ့ကို ခြေလှမ်းစရတော့မှာပါလေ။

“ထားပါတော့၊ ရှေ့ဘဝဆုတောင်းမှားခဲ့မိလို့ ခံရတယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ့မယ်။ နင်သိထားဖို့က နင့်သုံးနေကျ Tissue paper လို ပုလဲကို သုံးချင်တဲ့အချိန်သုံးပြီး လွှင့်ပစ်ချင်သလို ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ နို့ လောက်ကြယ်။ ပုလဲတို့ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပြီ၊ ပြီးတာမှ တိခနဲပြတ် သွားတာရှင်”

“ကိုယ့်ဘက်က ပြီးမှမပြီးသေးတာ၊ ကိုယ် ပုလဲကိုချစ်နေမိ တုန်းပဲ”

“ဘာ”

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်မိလေ၏။ ချစ်နေတုန်း ပဲတဲ့လား။ သူ သရုပ်ဆောင်တိုင်းပြောနေကျ Dialogue တွေ လာ ရွတ်ပြရအောင် သူမက မသိနားမလည်သေးတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်

သူမမှ မဟုတ်တော့တာလေ။ ပုံပြောကောင်းတဲ့ကောင်လေးရဲ့စကား ဆွေထဲ ပျော်ဝင်ခဲ့တဲ့အိမ်မက် နိုးထခဲ့ပါပြီ မိုးသောက်ကြယ်။

“ချစ်နေတုန်း ဟုတ်လား။ ယုံအောင်ပြောစမ်းပါ မိုးသောက် ကြယ်ရယ်။ ပုလဲကို အလွယ်တကူ ယုံကြည်ပြီးပါလာမယ်လို့ ထင် ထားခဲ့။ လျှော့မတွက်လိုက်နဲ့ မိုးသောက်ကြယ်။ နင်သင်ပေးခဲ့လို့ ယုံကြည်မှုက အချစ်ပစ္စည်းတွေကို ကောင်းကောင်းမြေရှင်းနိုင်နေပြီရှင်”

“ပုလဲရယ်... ကိုယ်”

သူမ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်၍ခေါ်လိုက်ပါ၏။ ဝိန်ခေါ်ရင် သွားမခတ်ကြေးမဟုတ်ပါလား။ မိုက်သည်ဟု ဆိုချင်ဆို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဆွတ်တိုးလိုက်တော့မှာပါလေ။ ရှေ့လမ်းမကြီးမှာ ဆူးတွေအပြည့်ရှိနေရင် ဆောင် ရဲရဲကြီး နင်းပြရဲရမှာပေါ့။

“ဟယ်လို ကိုကြီး... ပုလဲ မနက်ဖြန်အလုပ်စတင်တော့မယ် ဆို့ပြောတာပါ။ ဟုတ်ကဲ့... (၉) နာနီမထိုင်ဆင် အရောက်လာခဲ့ပါမယ်။ စိတ်ချပါ... ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကြီး”

သူ့ထံမှ တက်ခေါက်သံထွက်လာလေ၏။ ကဲ မှတ်ပြီလား။ နန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့တော့၏။ နင်ချန်ခဲ့တဲ့ ဆရာမှာ ပုလဲကျန်ခဲ့တာ ကြာပါပြီကော မိုးသောက်ကြယ်ရယ်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၆)

ကုမ္ပဏီဆိုင်ဘုတ်ကိုမော့ကြည့်ရင်း ပြီးလိုက်မိပါ၏။ နောက်ဆုံးတော့လည်း တားမြစ်တဲ့သံဆူးကြိုးစည်းကို နင်းဖြတ်ပြီး ဒီဇင်ဘာရောက်လာပြီမဟုတ်ပါလား။ မုန်းတယ်တဲ့လား မမကြီး။ ပုလဲကိုကိုယ့်ကိုမုန်းရင် အသက်ဆုံးတိုင် မုန်းအောင်လို့ ပြန်လုပ်ပြတတ်တယ်လို့ကတည်းက အကျင့်ရှိခဲ့တာ မသိဘူးတဲ့လား။

ရေမစီးအောင် မြောင်းကိုပိတ်လည်း ရေဆိုတာ အပေါက်ထွက်တတ်သလို ဘောင်ကျော်ပြီးလည်း လျှံတက်တာပါ။ ဒီထောပုလဲလည်း ရေအလျဉ်နဲ့အတူ စီးမြောလိုက်ပါရုံ ရှိတော့ပေမယ့် လူဆိုတာ မလုပ်နဲ့လို့တားရင် အဲဒီအရာကို လုပ်ကိုလုပ်

ကျေနပ်နိုင်တာပါလေ။

Jest do it, White Pearl!

“GM ဦးနေမင်းရှိန်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”

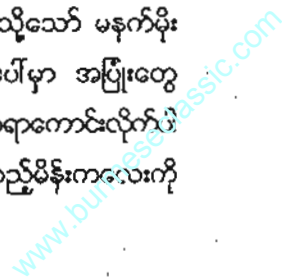
“ဪ ဟုတ်ကဲ့... GM က ခဏနေဖို့ကိုရောက်မှာပါ။ အုလဲဖြူဖြူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခဏလောက်ထိုင်စောင့်ပေးပါနော်၊ သိပ်မကြာခင် ရောက်တော့မှာပါ။ GM မှာထားပါတယ်”

စာရေးမလေး ညွှန်ပြလိုက်သည့် ဧည့်ဆောင်ခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ခြေဖမိုးနှစ်ခုကို ယှက်ထားထွက် လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မနက် (၈) နာရီ (၄၅) ရောက်နေတာတောင် GM က မရောက်သေးပါလား။ အင်းပေါ့လေ၊ လူကြီးဆိုတော့ နောက်ကျမှရောက်ပေမပေါ့။ စောင့်ဆိုသည်း စောင့်ရုံပဲလေ။

Door man ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည့် မှန်တံခါးမှ သူ ဝင်လိုက်မိ၏။ ညက ကောင်းကောင်းပင် အိပ်မပျော်ခဲ့။ သို့သော် မနက်မိုးအလင်းမှာဖြင့် ခေါင်းကကြည့်လင်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတွေ အပြည့်ဖြင့် နိုးထခဲ့တာပါ။ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်သနည်း။ သူ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိစေချင်သည့်မိန်းကလေးကို

နေ့စဉ်မြင်တွေ့ခွင့်ရတော့မှာလေ။

မင်းက ကိုယ့်အတွက် နှလုံးဆေးလီးလေးပါပဲလား ဝု

ဖြူဖြူ။

“စောင့်ရတာ ပျင်းနေပြီလား”

“ဪ... ကိုကိုကြီးရောက်လာပြီ”

“ရောက်တာစောသားပဲ၊ လာလေ အပေါ်တက်ကြစို့”

သူ ဦးဆောင်ခေါ်လာသည့် lift ထဲသို့ သူမ လိုက်ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဝန်ထမ်း lift မဟုတ်တာမို့ အတွင်းမှာ သူနှင့်သူမ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိနေလေသည်။ ရင်တွေ့ခန့်လိုက်တာနော်။ အဘယ်ကြည့်နူးစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အပြုံးဖြင့် ငဲ့ကြည့်စဉ် ဖျတ်ခေါ်မော့ကြည့်လိုက်သည့် မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေနှင့် ဆုံတွေ့ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည့်ချေပြီ။

“ဘာတွေသဘောကျလာလို့လဲဟင်”

“ကိုယ်လား”

“အင်းပေါ့”

“ပျော်လို့ပေါ့ ပုလဲရဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ Secret... လှလှလေးရှိတာလောက် ကြည့်နူးစရာဘာရှိတော့မှာလဲ၊ ကိုယ်ခေါ်တော့

အတိုင်း လိုက်လာပေးတဲ့အတွက် Thanks”

သူမ မျက်လုံးလေးပိုင်းသွားရပါ၏။ အလို သူမကို တကယ် နှုတ်နေပုံပါလား။ ဝန်ထမ်းအသစ်လေးကဖြင့် ဘာဆို ဘာမှ မတတ်ပါလေ။ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် အမှားတွေလုပ်မိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အအော်ခံ အဆူခံထိဖို့က (80%) လောက်ရှိမှာမဟုတ်ပါလား။

“မမကြီးက”

“ကိုယ် မြစ်မ်းအကြောင်းမသိချင်ဘူး”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ့်အကြောင်းရယ်၊ မင်းအကြောင်းရယ် နှုတ်တော့ အလုပ်အကြောင်းရယ်ကလွဲပြီး ဘာမှမပြောကြေး ဟုတ်ပြီလား”

ဘုရားရေ၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ မမကြီးထင်သလိုတွေ ဖြစ်လာတာမှာလား။ အိုလေ လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှသာ မြည်နိုင်တာ သူမဘက်က အနေမှန်ရင် ဒီလို ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိတာလေ။ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် လူနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ အနေတည့်အပြောချိုသာသည့် လူကြီးက သူမလို ချာတိတ်မလေးကို စိတ်ဝင်စားလေလား။ စိုးရိမ်တတ်ရန်ကော ပုလဲဖြူဖြူ။

“လာ... ဒါ ကိုယ့်ရုံးခန်းပဲ”

အခန်းတစ်ခုထဲသို့ တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ်... အပျိုသမီး

ဝန်ထမ်းက မတ်တတ်ရပ်လျက် အရှိအသေပြုလေ၏။ ဘာလဲ သူ့အတွင်းရေးမှူးရှိနေပါလျက် သူမကို တမင်တကာ အလုပ်ထပ်နေတာများလား။ အတွင်းရုံးခန်းထဲဝင်စဉ် GM အလုပ်စားပွဲနှင့် မှုစောင်းထိုး ခပ်နီးနီးနေရာမှာ (သူမအတွက်ထင်) စားပွဲ computer နှင့် ခုံရှိနေလေသည်။

ပြဿနာပဲ၊ ဒီလိုကြီး တစ်နေ့ကုန် အဲ အလုပ်ချိန် (နာရီကျော် နှစ်ယောက်တည်း အတူတူရှိနေရမှာလား။ စိတ်ရှုပ်စရာကြီးပါလား။ ကြိုမပြင်နိုင်တဲ့အရာတွေကို ကြိုတွေးစဉ်းစားတတ်ရမယ်ဆိုတာ မှန်နေပါရောလေ။ သူက သူမထိုင်ရန် ခုံကို လက်ဖြင့်ပြုလုပ်လေ၏။

“ဒီမှာ မင်းထိုင်ရမှာ”

“ပုလဲ ပြောထားတယ်နော်၊ ပုလဲ ဘာမှ ဟုတ်တိပက်စီ မတတ်ဘူးလို့”

“ကိုယ်သင်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ ထိုင်ပါ computer ရော ရိုက်တတ်ရဲ့လား”

“နည်းနည်းပါးပါး”

“စာရင်းဇယားတွေရော”

“အဲဒါလည်း နည်းနည်းပါးပါး”

“ဒါဖြင့် ... များများစားစားလုပ်တတ်တာ ဘာများရှိသလဲ”

“အိပ်တာ၊ စားတာနဲ့ သဝေထိုးတာ”

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မိလေတော့၏။ ကြည့်ပါဦး။ အဘယ်မျှ ပွင့်လင်းရိုးသားသည့် ကောင်မလေးပါလိမ့်။ မျက်နှာထက်မှာ ဘာမှ ဖုံးကွယ်သိပ္ပံကထားတာမျိုး လုံးဝမရှိတဲ့ ကြည့်လင်ရှင်းလင်းနေတာပါလေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ စကားကို ထိန်းပြောတတ်ပြီး သနေ အခေါ်အဝေါ်ပဲ ခပ်များများနှင့် ဟန်လုပ်တတ်တာမျိုးသာ ရှိတတ်ကြတာပါ။

အခုလို စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးက လက်ချိုးရေတွက်နိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလို ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့ ကောင်မလေးကိုမှ ဟိုချာတိတ်က ဘာအကြောင်းကြောင့် ဖြတ်ခဲ့တာ ဝါလိမ့်။ ထားလိုက်ပါ။ တွေ့စတုန်းကလို ဝေဝေငေးမော ညှိုးငယ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး သူမမှာ ယခုမရှိတော့တာဘဲ တော်သေးသည်လေ။

“လောလောဆယ် မကျွမ်းကျင်သေးလို့ တာဝန်တွေ အများကြီး မပေးသေးပါဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်း သင်ပေးမှာပါ”

“ကိုကိုကြီး”

“ဗျာ”

“ခေါ်လို့မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်၊ GM လို့ ပြောင်းခေါ်ရမလားဟင်”

သူ ပြုံးမိပြန်၏။ မနေ့က ဖုန်းထဲကနေ ရုတ်တရက်

ခေါ်လိုက်သည် ကိုကြီးဟူသည့်အသံလေးက အဘယ်မျှ သူ့ရင်ထဲ
ခုန်စေခဲ့ပါသလဲ။ အလုပ်လုပ်နေရင်း ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတာ
လူက ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်
ကုန်တော့တာပါ။ ကိုကြီး ... ကိုကြီးတဲ့။ ဘေးနားကနေ ကပ်ပြီး
ခေါ်လိုက်သည်နယ် ရင်ကို ဒိန်းခနဲဆောင်ခုန်စေခဲ့တာလေ။ အဲ
ခေါ်သံလေးကို တစ်သက်လုံး ကြားချင်တယ်ဆိုရင် ပိုတယ်ထင်ကြပေ
မလား။

“ဟင်လို့ ပြန်မဖြေဘဲ ဘာလို့ ပြုံးနေတာလဲ”

“သဘော”

“အာ ... အဲဒီလို ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ပုလဲကို သတ်သတ်မှတ်
မှတ် ခေါ်ခွင့်ပေးရမှာလေ”

“ကိုကြီးလို့ခေါ်ရအောင် ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲ”

“အဲ”

သူက လက်ပိုက်လျှက် မေးလိုက်သဖြင့် သူမ တွေ့သွားရ
သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ မမကြီးနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး အစ်ကိုကြီးတော်ရမှာ
မစဉ်းစားမိဘဲ လွှတ်ခနဲခေါ်ခဲ့မိတာပါ။ ဒါကို မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေတာ
တဲ့လား။ ထူးဆန်းလေစွ။ မမကြီးနှင့်ဆုံရင် ဟန်ပန်အမှုအရာတည်ပြီး
စကားများများ မပြောသည့်လူက သူမနှင့်တော့ စကားတွေ ချိုသာစွာ
ပြောပြီး မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ ဝေဆာနေလို့ပါလေ။

“အဲဒါက မမကြီးနဲ့ Engage လုပ်မယ့်သူလို့ ပြောလို့ပါ။
လေးရဲ့အမျိုးသားကို ပုလဲက ကိုလေးလို့ ခေါ်တာလေ”

“ဒါဖြင့် ... ကိုယ်က ကိုကြီးဖြစ်ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

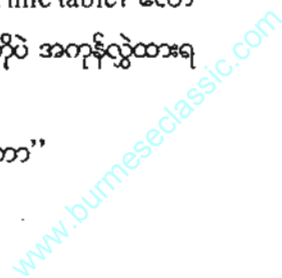
“ဟင် ... မဟုတ်ဘူးလေ။ မမကြီးဆိုမှတော့ ကိုကြီး
ပေါ့။ အာ ... ပုလဲကို နောက်နေတာမဟုတ်လား”

“ဟင်း ဟင်း ... ကြိုက်သလိုခေါ်ပါဗျာ။ နာမည်က အရေး
မကြီးပါဘူး။ တစ်ခုပဲ သိထားပါ။ မြိမ်းနဲ့ကိုယ်က လုပ်ငန်းကိစ္စကလွဲပြီး
ဘာပတ်သက်မှုမှမရှိဘူးဆိုတာပါပဲ”

အလို အခုပဲ ဆင်ဖမ်းမယ်။ ကျားဖမ်းမယ်ဆိုပြီး ဟန်ရေးပြခဲ့
သည် မမကြီးက နောက်ဆုံးတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။ ဒါ
ကြောင့် ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး သူမတို့အိမ်ကို လာပြောသွားတာပေါ့လေ။
အနေအထိုင် မတတ်လို့တဲ့။ အဘယ်မျှ အထင်တသေးနဲ့ ပြောတဲ့
စကားလုံးပါလဲ။ တကယ်ဆို ရေစက်ဆုံဖို့အကြောင်းပါလာရင် တမင်
အကာ ဖန်တီးယူစရာမလိုအပ်ပါဘဲ ကံကြမ္မာက သူ့အလိုလို ဖန်တီး
ပေးလာမှာပါလေ။

“ဒါက အလုပ်ဆင်းတက်လုပ်ရမယ့် Time table၊ လော
အာဆယ် မင်းမကျွမ်းကျင်သေးတာမို့ သင်းရနဲ့ကိုပဲ အကုန်လွှဲထားရ
မယ်”

“သင်းရနဲ့ နာမည်လေးက လှလိုက်တာ”

“ကဲ ... လေများမနေနဲ့၊ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ပါ”
သူက သူမကို computer ဖွင့်ပိုင်ပြီး စာစီစာနိုက် ကျွမ်းကျင်မှု ရှိမရှိ စမ်းသပ်လေ၏။ Intercon မှဝင်လာသည့် အသံကြောင့် ဖုန်း တစ်စွဲစွဲလာတာကို ဖြေရလေတော့၏။ သူမရိုက်ရန် ပေးထားသည့်စာရွက်တို့ကို တစ်ရွက်ချင်း ခပ်မှန်မှန်စီကာ အလုပ်ထဲ ဈာန်ထဲ သွားရလေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒီခလုတ်နှိပ်ရင် ကြာမှာပေါ့၊ Short Cut နည်း ကိုယ်သင်ပေးမယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

ကိုယ်ကိုင်ရှင် mouse ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တာမို့ သူ့အသက်ကိုအောင်ထားလိုက်မိပါ၏။ တခြားလက်တစ်ဖက်က သူ့ထိုင်နေသည့် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ခုံ ကျောမိုကို ကိုင်ထားရာ Keyboard ထဲ ရွှေ့လာတာမို့ စိတ်ကျွမ်းကျင်သွားရလေသည်။ နှုတ်လည်း ရှင်းပြနေတာက သူမနားထဲ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ပင်။ နားသယ်စပ်ကို ပင့်သက်လေနှေးနှေးလာထိတာမို့ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ဖြင့် ခုန်ပေါက်လာတော့တာပါပဲ။

ဘုရားရေ ... ပုလဲတော့ ဒုက္ခအကြီးကြီးရောက်ပါလော့လား။

“နားလည်လား”
“-----”

“ဒါလေးတောင် မတတ်ဘူးလား၊ ပြောတော့ သိတယ်ဆိုနဲ့”

“ပုလဲ ပြောတယ်လေ ... နည်းနည်းပါးပါးလို့”

“ဒါကြောင့် များများစားစားတတ်အောင် သင်ပေးနေတာပဲ။ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်လုပ်ရတာ မသက်သာဘူးလား၊ ဘာလဲ အလေးအပင်တွေ သယ်ပိုးပြီး လျှောက်သွားချင်လို့လား”

ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိလိုက်တာမို့ သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ ခေါင်းကိုင်လျှင် မကျေမနပ်ဖြစ်တတ်သည့် သူမကိုမှ ဤသို့ပြုမှာပဲလား။ စတွေ့စဉ်ကတည်းက ဟိုတုန်းကတည်းကလို ခင်းနီးနေသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြသည့်အပြုံးနှေးနှေးကြောင့် သူမရင်ထဲ အစ်မျိုးကြီးဆိုမှ တကယ့်ကို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။ အခုလို ခင်းနီးမှုရှိလာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ။

“မှားနေပြီလေ၊ ရော် ... ဒီချာတိတ်မကတော့ တစ်ခါပြန်နဲ့ မတတ်ပါလားနော်၊ တုံးလိုက်တာ”

“အဲမယ် ... ပုလဲက မတုံးပါဘူးနော်”

“မတုံးရင် ချွန်လို့လား၊ ဘယ်နေရာမှာချွန်လဲ ပြောပါဦး”
နားထင်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖိလိုက်တာမို့ သူမ နှုတ်ခမ်းလေး ဆူသွားရပါသည်။ လူကို နှိမ်သလိုပြောတာကိုတော့ မကြိုက်ပါဘူး။ ဆို့သော် သူပုံစံက ပုလဲကို အထင်တသေးနှင့် နှိမ်ချဆက်ဆံတာမျိုး

မဟုတ်ဘဲ ခပ်ဆိုးဆိုးညီမလေးကို အလိုလိုက်သည့် အစ်ကိုကြီး
ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

“သိရင်လည်း ဘာလို့အလုပ်ခန့်သေးလဲ”

“ဟောကြည့်... အလုပ်ခန့်တဲ့ကိုယ်ကပဲ အပြစ်ပြန်ဖြစ်
တယ်လို့ ဒီမှာချာတိတ်မရဲ့... လူဆိုတာ မွေးလာကတည်းက ဘယ်
သူမှ တတ်လာတဲ့သူရယ်လို့ မရှိဘူး။ လေ့လာသင်ယူမှသာ တတ်
မြောက်ကြရတာ”

“ပုလဲကို ချာတိတ်... ချာတိတ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နားထဲမှာ နှိပ်သလိုကြီးဖြစ်နေလို့”

“ဒါဖြင့်... ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်စဉ် စိုက်ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်း
အစုံကြောင့် အကြည့်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်ရပါသည်။ အောင်မယ်လေး
နော်၊ ဒီလိုသာဆက်သွားရရင် ပုလဲတော့ ကြာလာတာနဲ့အမျှ နှလုံး
ရောဂါ ဖြစ်ကိန်းဆိုက်တော့မှာပဲ။ လူကို တစ်စုံစီမိမိကြည့်နေတဲ့ အဖြစ်
မျိုးကို သူမချစ်သူထံမှ တစ်ခါတလေတောင် မရခဲ့တာပါလေ။ လူချစ်
ခပ်ခွာခွာရှိနေတာတောင် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းတိမ်းတိမ်း၊ ဖိန်းတိမ်းတိမ်း
ခံစားမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်စေတာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

“ဖြူလို့ ခေါ်မယ်ဆိုရင်ကော”

“ရှင်”

“အဲဒီနာမည်က မင်းနဲ့ပိုပြီးလိုက်ဖက်တယ် ပုလဲဖြူဖြူ၊
စိတ်နှလုံး ဖြူစင်တဲ့အရိပ်တွေက မင်းရဲ့မျက်ဝန်းမှာ အထိတ်သား
ဆီလွင်နေတာပဲ။ ကိုယ် သိပ်သဘောကျတယ် ဖြူ”

“ကို... ကိုကိုကြီး”

“ဘာလဲ... မျက်လုံးလေးကို သဘောကျတာပဲ မရဘူး
သား”

သူက တီးတိုးရယ်မောနိုင်ပေမယ့် သူမ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက
ဖြင့် တူပူရှက်အမ်းနေတော့တာပါလေ။ ဦးနေမင်းရှိန်ရယ်၊ ပုလဲဖြူဖြူ
ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို အရည်ပျော်ကျအောင်တော့ မကျီစယ်ချင်ပါနဲ့
သား။ နှလုံးသားက နုနယ်နေသေးလို့ပါရှင်ရယ်။

မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲလာတာမို့ စကားကိုရပ်လိုက်ရပါ၏။
အစောစီးစီး မင်္ဂလာမရှိသလိုဖြစ်ပါရောလား။ အိမ်မှာ သူနှင့်
ဆက်သက်ပြီး ပြောဆိုဆွေးနွေးသည့်ကိစ္စက ခုတလော မရှိတော့ပါ
လေ။ မိဘတွေကအစ မြကို ငဲ့ညှာပြီး မပြောဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်
ဆုံး ရှောင်ပုံပါပဲ။ မြမှာသာ မြမှာသာ သူ့အကြောင်းတွေကို နေ့စဉ်နှင့်
အမျှ သတင်းစုံစမ်းနေမိတာ မဟုတ်ပါလား။

“သမီးဆိုလိုတာက”

“အငယ်လေးက မြကို တမင်အရွဲ့တိုက်ပြနေတာပါ မေမေ
မြကို ချီးပြနေချင်နေတာ”

“အဲဒီလိုတော့ ဖေဖေလည်း မထင်ပါဘူး။ သမီးရယ်၊ ပုလဲက
တလေးလို့ပဲ နေတတ်တာမျိုးပါ။ အစ်မဖြစ်သူကို အာယာတထားပါ
လား။”

“ဖေဖေ မသိနိုင်ပါဘူး။ မြတို့က မိန်းမချင်းမို့ ကြိုမြင်တာ
လေဖေရဲ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဖြူလည်း သမီးနဲ့အတူတူပဲ”

မေမေနှင့်မြ အကြည့်ဆုံသွားရပါ၏။ အတိတ်ဆိုတာ အရိပ်
သဖွယ် လိုက်တတ်တယ်ဆိုတာများ မှန်နေပြီလား။ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက
ဤသို့ပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးတာပါလေ။ အိမ်ကိုဝင်ထွက်ရင်း ညီအစ်မသုံး
ဆာနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါသည့် ဦးအောင်ကြည် (တိုစဉ်ကဖြင့် ကိုအောင်

အခန်း (၁၇)

“တောက်”

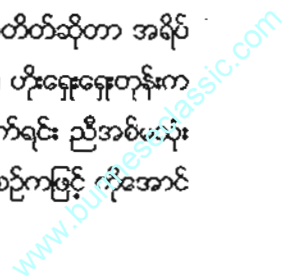
ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ခပ်ပြင်းပြင်းတက်ခေါက်လိုက်မိပါ၏။
ဘယ်လောက်ခံပြင်းစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒီလောက်ပြောထား
လျက် မြစကားကို ထိမထင်ဟန်ဖြင့် သူမလုပ်ပြသွားတာလေ။ ပုလဲ
ဖြူဖြူ ငါ့ကို လာယှဉ်ရအောင် နင့်အဆင့်ကို နင်မေ့နေတာများလား။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သမီး”

“သူ... သူက အငယ်လေးကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ မေမေ”

“ဘယ်လို”

“အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ အတန်တန်တားခဲ့ပါရဲ့နဲ့”

ကြည့်ပေါ့လေ) ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဣန္ဒြေအပြည့်ဖြင့် တင့်တယ်ချောမော လွန်းပါသည် မရွှေဖြူအပေါ်မှာ စိတ်မပါဖြစ်ဘဲ သွက်လက်သော ဖော်ရွေသော မြူးကြွသော မသန္တာအပေါ်မှာ မေတ္တာတွေ ပိုခဲ့သတဲ့

လူကြီးတွေ၏သဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်၍သာ မရွှေဖြူနှင့် အကြောင်းပါခဲ့သော်ငြား ကိုအောင်ကြည်၏ ရင်ထဲမှာ ယခုတိုင် ဖြစ်သူ့ကို နေရာပေးထားမှန်း ဘယ်သူက မြင်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဤဤ ဤနယ် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ရှိခဲ့တာမို့ မေမေရင်ထဲမှာ ယခုတိုင် စူးဝင်နေသည့် ဆူးတစ်ချောင်းရှိခဲ့ရတာပင်။

ယခုတစ်ခါ မြအလှည့်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် ဖြစ်လာရသလဲ လား။ ကံကြမ္မာရယ်၊ မေမေကို တစ်ကြိမ်အနိုင်ပေးခဲ့ရင် မြကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ပေးလှည့်ပါ။ နေဦး တကယ်ပဲ မေမေနိုင်ခဲ့ပါသလား။ ကလေးတွေအကြောင်းပြောကြတိုင်း လူကြီးတွေနာမည်ပါလာတတ်ရင် ဖေဖေမျက်နှာတစ်မျိုးပြောင်းသွားတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ ဟုံတံတယ်၊ တကယ်တမ်း အနိုင်ရခဲ့တာက ဒေါ်ရွှေဖြူမဟုတ်ပါချေ။

“ကလေးတွေကိစ္စ ကာယကံရှင်တွေပဲ ဖြေရှင်းပါစေလား ဖြူ၊ လူကြီးတွေ မပါတာ ကောင်းလိမ့်မယ်၊ တဆိတ်ရှိ မသန္တာလို့ သွားမယ့်ချင်ပါနဲ့”

“အစ်ကိုနှုတ်က ဒီနာမည်ရွတ်စရာမလိုပါဘူး”

“ဖြူတောင်မှမကြိုက်ရင် ဟိုက ပိုပြီးတောင် မနှစ်မြို့မှာပေါ့”

ဖြူ သမီးကိုမှ သူ မနှစ်သက်တာ ဘယ်လိုအတင်းအကျပ် လုပ်ချင်နေ ခုတာလဲ၊ ကိုယ်တို့ဘက်က သိက္ခာတောင်ကျစရာ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

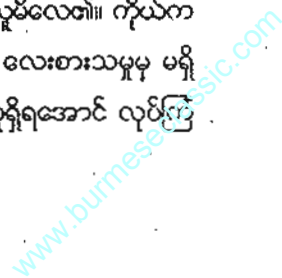
“အစ်ကိုက အငယ်မဘက်က နာနေတာလား”

“ကျစ် . . . မဆိုင်လိုက်တာ”

“ဆိုင်ပါသော်ကော အစ်ကို၊ မအေတုန်းကလည်း ဒီအချိုးပဲ၊ သမီးလည်း ဒီလမ်းအတိုင်းလိုက်လာတာ၊ ဘယ်လောက်ခဲပြင်းစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ၊ ဖြူတို့ ဒီလောက် အတန်တန်ပြောထားပါလျက်နဲ့ အမင်လုပ်ပြနေတာ”

“ခက်တာပဲ၊ မေတ္တာဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့ရတဲ့အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး ဖြူ၊ သူ့အလိုလို သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်တည်တာကို ကိုယ် တို့ တားဆီးပိတ်ပင်လို့ရမယ်လို့များ မထင်လေနဲ့၊ ရေစက်ပါလာရင် ဘယ်သူမှ ဖြတ်လို့မရဘူး၊ ဒါကို သမီးလည်း နားလည်သင့်တယ်”

မြရော မေမေပါ ငြိမ်သွားရပါ၏။ ရေစက်တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင် တာ။ မြရှေ့မှာ မြအတွက် အသင့်ပြင်ပေးထားပါသည့် ထမင်းပွဲကို သူမက အဆင်သင့်ဝင်စားသွားတာဟုသာ မှတ်ယူမိလေ၏။ ကိုယ်က အငယ်မို့ ငဲ့ညှာပါလျက် ကိုယ့်ကို အကြီးဆိုပြီး လေးစားသမှုမှ မရှိ တာကို။ ဒါကြောင့်လည်း ရုံးခန်းထဲမှာ အတူတူရှိရအောင် လုပ်ကြံ ခန့်တီးယူသွားတာ ဖြစ်မှာလေ။

ပြောတော့ဖြင့် အချစ်ကိုဖန်တီးယူလို့မရဘူးဆို။ အခု
ဖြင့် ထိုမိန်းကလေးက သူနှင့်အတူတူ တရင်းတန်း နီးနီးကပ်
ရင်တဖိုဖိုနဲ့ အပြုံးတွေဖလှယ်ခွင့်ရအောင် ဖန်တီးပြသွားတာ မျက်
လေး။ ပုလဲဖြူဖြူ နှင်ခဲ့ငါ ဆုံဖို့အကြောင်းတွေ ရှိနေပါသေးတာ
စောင့်သာကြည့်နေပေတော့။

“မြသွားတော့မယ်”

မြမှာ အကြံအစည်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဦးနှောက်
အရမ်းကောင်းခဲ့လို့လည်း ညီအစ်မတွေထဲမှာ ပညာအတော်ဆုံး ဖြစ်
ရတာပါ။ ဘယ်တော့မဆို Plan အရင်ချပြီးမှ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာ။
ဘယ်အလုပ်မဆို မအောင်မြင်တာမျိုး မရှိခဲ့တာလေ။ ကားမောင်းရင်
ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို နှိပ်ခေါ်လိုက်မိလေ၏။ မုန်တိုင်းမလာခင် လေ့ငြိမ်
တာကို အကောင်းမထင်လေနဲ့ အငယ်လေးရေး။

“ဟယ်လို”

“မိုးသောက်ကြယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“တို့ မြစိမ်းစိမ်းပါ၊ ပုလဲဖြူဖြူရဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး၊ ပြောပါခင်ဗျာ”

“တိုင်ပင်စရာရှိလို့ တို့ကို အချိန်ပေးနိုင်မလား”

“ဗျာ”

“အငယ်လေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စပါ မိုးသောက်ကြယ်”

အသံခဏမျှ တိတ်သွားပါ၏။ တွေဝေနေပြီလား။ အချစ်မှာ
အရေးတာမရှိဘူး မိုးသောက်ကြယ်။ အဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှ အချစ်လို့
ခေါ်တာပါ။ ဒီတော့ တို့နဲ့မင်းလည်း ရန်သူနှစ်ဖက်တိုင်ပင်ကောင်း
နိုင်ပင်ပြီး ဒီတိုက်ပွဲကို ဝင်သင့်သလို ဝင်ရမှာလေ။

“ကျွန်တော်”

“သိပ်မကြာပါဘူး။ နာရီပက်လောက်ဆိုဖြစ်တယ် မိုးသောက်
ကြယ်”

“ဖိုကေလေ ... ကျွန်တော် ဒီညနေ (၆) နာရီဆို Photo
နက်တာ ပြီးပါပြီ”

“ခါဖြင့် Dream မှာ (၆) ခွဲလောက်ဆိုကြစို့ မိုးသောက်
ကြယ်။ See you ”

မြ နားကျပ်ကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး ကားကို ဆိုင်ရှေ့ရပ်ကာ ပြုံး
ဆိုက်မိပါ၏။ အခြေအနေက ဒီလိုလူကြမ်းပဲလုပ်ရတော့မှာကိုး။ နင်
နိုင်စေရဘူး ပုလဲဖြူဖြူ။ မြဘဝမှာ ဘာမဆို ရခဲ့တာချည်းပဲ။ ပညာနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ပထမဆုံး အားကစားနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ ထူးချွန်ဆု စတာ
ဆွဲကို ရခဲ့ဖူးတာမဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို လွယ်လင့်တကူ
အကျတ်ဖြတ်ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့မှတော့ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ရမှာမလွဲပါလေ။
နိုင်ခေါ်မှတော့ ဘွားမခတ်စတမ်းပေါ့နော်။

ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာကို
ပါလေ။ တကယ့်ကိုပဲ သူနှင့်ပုလဲအဖြစ်က ဆေးမခြောက်သေး
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါပဲလား။ လေးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်တီ
စကားကြောင့် လန့်ခဲ့ရပေမယ့် အခုတော့ သူ့ဘက်မှာ ပုလဲရဲ့မကြီး
ပါလာတော့မှာလေ။ တစ်တပ်တအားပါပဲလား။

ကိုယ်တို့ဆုံဖို့ ရှိပါသေးတယ် ပုလဲရယ်။

“ကျွန်တော် ညနေ (၆) နာရီပြန်မှာနော်”

“ဘာလဲ ... date ထားလို့လား”

မန်နေဂျာမေးတာကို ပြန်မဖြေဘဲ ပြီးရုံသာ ပြီးလိုက်မိသလို
ရင်ဆုန်တယ်ဆိုတာကို အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပွားခဲ့ပေမယ့် အချစ်ကို ဘာမှ

သိခဲ့ပါ။ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့်ဆုံချိန် တင်းတင်းစေ့စောင်းပါသည်
အရမ်းများမှ အေးစက်စက် စကားလုံးတို့က နှလုံးသားကို တစ်စစီ
နှိပ်သလိုနယ် ခံရခက်ခဲ့တာလေ။

ပုလဲ၊ ကျောပေးပြီးမှ နောင်တဆိုတာက ကိုယ့်ဆီကို ဘယ်
အောက်လာတာပါ။ ကိုယ် မဟုတ်တဲ့လူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေနဲ့
အတူတူ ရယ်မောပြောဆိုနေတာကို မရှုစိမ့်နိုင်တာ ဘာကြောင့်လို့
လဲဆိုသလဲ။ ကိုယ့်ရင်ခွင်မဟုတ်တဲ့ တခြားလူရဲ့ရင်ခွင်ထဲ မင်းဝင်သွား
အဖြစ်ကို မလိုလားတာ အမှန်ပါ။

ဪ... ပုလဲရယ်။

ညနေမှာဖြင့် အလုပ်ပြီးသည်နှင့် ချိန်းထားသည့်ကော်ဖီဆိုင်
ဆီ သူ ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ညမီးရောင်က အင်အားဖျော့နေ
ည့်နယ်ပါ။ စွန့်ပစ်ပြီးပြန်ကောက်ဖို့ ရွယ်မိတာတဲ့လား။ ဟင့်အင်။
ယ့်မှာခဲ့တာပါ။ ဘဝလက်တွဲဖော်ကို လမ်းကြောင်းတူတဲ့သူကို
အယ်ဆိုပြီး လူများရွေးမိခဲ့တာ ကိုယ့်အမှားပါပဲ။ တကယ်တမ်း
နိုင်ရသည်က မလွယ်ကူသည့် အခက်အခဲတွေကို မြောက်မြားစွာ
တွေ့ခဲ့ရတာပါလေ။

ဝန်တိုတာ၊ ခနဲ့တာ၊ စောင်းမြောင်းပြောဆိုတာ၊ ရန်စတာ

နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့ရစဉ် သူ့အပေါ်မှာ နားလည်စွာဖြင့်
ညှိမိပေးခဲ့သည့် သူ့မျက်နှာလေးကိုသာ အထပ်ထပ် မြင်ဖောင်

နေမိခဲ့တာလေ။ မှားခဲ့သမျှ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်ပါရစေ။ သခင်
အပြေးပြန်လာမည့် အချစ်၏ကျေးကျွန်လေးဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကို
ကမ်း ကြိုလှည့်ပါကွယ်။

“တို့ ဒီမှာ”

လက်ထောင်ပြလိုက်သည်နေရာသို့ လျှောက်ခဲ့ပါ
မျက်လုံးကိုကြည့်ရုံနှင့် အဘယ်မျှ Proud ဖြစ်သည့်အမျိုးသမီး
သိသာစေနေလေသည်။ ဒါ ပုလဲရဲ့မမကြီးတဲ့လား။ Smart ကု
ဝတ်ဆင်ထားပါလျက် မျက်နှာထားက တင်းနေတာမို့ မာန်ကြီးသ
သူမှန်း သိစေတာပါလေ။ ပုလဲရဲ့မျက်နှာက အစဉ်အမြဲ ကြည်လင်
အပြုံးတို့ဖြင့် သန့်စင်နေတာမဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော် မိုးသောက်ကြယ်ပါ”

“ထိုင်လေ ... တို့သိပါတယ်”

ကော်ဖီနစ်ခွက်မှာထားပြီး ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်
တစ်ဖက်ပြောလာမည့်စကားကို နားထောင်ပြီးမှသာ သူပြောသင့်တာ
ပြောရမှာလေ။ အခု ကိုယ် ဘယ်သူနဲ့ရှိနေလဲဆိုတာ သိပါရဲ့လေ
ပုလဲဖြူဖြူ။

“အချစ်ဦးဆိုတာ မြေးဦးရတောင် မမေ့နိုင်တဲ့သူလို ပြော
တယ် ... မိုးသောက်ကြယ်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးတယ်”

ပြီးလေ၏။ အပြုံးကို သူမကြိုက်လှပါ။ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်
ပြည်နေသည့်နယ် ကောက်ကျစ်ဟန်ပေါ်လွင်နေတာပါလေ။ မလေး
ပုလဲမှာ ပွင့်လင်းရိုးသားဟန်အပြည့်ရှိပါသော်ငြား အစ်မကြီးဖြစ်သည့်
သူမမှာ ထိုသို့အပြုံးမျိုးရှိနေတာ အံ့သြစရာပါပဲလား။

“ဒါဖြင့် ... ပုလဲကို မင်း ခုထိ မမေ့နိုင်သေးဘူးပေါ့လေ
ဇာတ်လား”

“ဗျာ”

“ပုလဲက ငယ်သေးတယ် မိုးသောက်ကြယ်၊ ငယ်တော့
ငယ်တဲ့အတွေးနဲ့ပဲ သူတွေးတယ်၊ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ သင့်တော်၏
တော်၏ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ အဲဒါကို အရွဲ့တိုက်တာလို့ ယူဆနိုင်
တယ်၊ တို့ပြောတာကို လက်ခံလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ ကောင်လေးက မြ အလိုက်သင့်
ဦးပေးလိုက်သည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း စမ်းတမ်းဝါးဝါးနှင့်လျှောက်လာ
တော့တာပါလေ။ အလှည့်ဆိုတာရှိတယ် ပုလဲဖြူဖြူ။ ငါက ရှေ့ကနေ
ဆွဲလူပါ။ ငါ့ကိုကျော်ပြီး ငါ့နေရာကို နှင် ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထား
ဆဲနဲ့။

“အခု ... သူ ဘာလုပ်နေတယ်ထင်သလဲ”

“ပုလဲလား”

“အင်း”

“အလုပ်ဝင်နေတာဆို”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ဆီမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိုးသောက်ကြယ် တို့နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့လူဆီမှာပါ”

“ဗျာ”

“သူနဲ့ခန်းထဲမှာ တစ်နေ့ (၈) နာရီလုံးလုံး နှစ်ယောက်တည်း အတူရှိမယ့်အလုပ်မျိုး ဘာကြောင့်ရွေးခဲ့တယ် ထင်သလဲ”

“ပုလဲ... ပုလဲက”

“ဟုတ်တယ်... မင်းနဲ့တို့ကို အရွဲတိုက်တာပဲ မိုးသောက်ကြယ်”

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“တို့ ရှင်းပြမှာပါ၊ ကိုမင်း... အင်း တို့လူရဲ့နာမည်က ကိုနေမင်းရှိပါတယ်၊ သူနဲ့တို့ကို လူကြီးချင်းလည်း သဘောတူထားသလို လူငယ်ချင်းလည်း သဘောတူကြပါတယ်၊ အဲဒါကို မင်းနဲ့အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပုလဲက ကြားဝင်ရှုပ်နေတာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ပုလဲဝင်ရှုပ်လို့ တို့ကိစ္စပျက်မသွားဘူး၊ မိုးသောက်ကြယ် နောက်ဆုံး နာကျင်ခံစားရမယ့်သူက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ဒီလို မတည်ငြိမ် မရင့်ကျက်သေးတဲ့ ကောင်မလေးထံ”

“ကိုမင်းက အတည်လို့ သတ်မှတ်မှာတဲ့လား”

“တော်ပါတော့ဗျာ”

“ကိုမင်းကို သူ တကယ်မချစ်ဘူး၊ မိုးသောက်ကြယ်၊ မင်း သိနေမှာပါ၊ ဒီတော့... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီထက်ပိုပြီး”

သူနားထဲ ဘာမှမကြားတော့ပါလေ။

လူဆိုတာ လွယ်လင့်တကူရနိုင်တဲ့ အရာမှန်သမျှကို ဘယ် ဆော့မှ အလေးမထားတတ်ကြပါဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ့အနီးဝန်းကျင် နာ ရှိနေပါသည့် ရောင်စုံပန်းပွင့်လေးတွေကြောင့် သူက ထိုပန်းလေး တွေကို အလေးအနက် မထားတတ်တာပါ။ ထည်လဲတွဲခဲ့သည့် မိန်း ကလေးတွေကို ကျောခိုင်းဖို့ဆိုတာ သူ့အဖို့ ခပ်ပါးပါးခံစားမှု သေးသေး လေးပါပဲ။

သို့သော် သူ့စွန့်ပစ်ခဲ့မိသည့် ပန်းပွင့်လေးကို သူတစ်ပါး ထက်ထဲမှာ အမြတ်တနိုးတန်ဖိုးထားပြီး ရှိနေတာကိုတော့ မနာလို မရှုပ်နိုင်ခဲ့။ ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟူသည့် ချစ်ခြင်းအပြစ်ဒဏ်က သူထံကို နောင်တတရားအဖြစ် အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့် ရောက်လာတော့တာ ပါလေ။ ခြောက် ကိုယ့်အချစ် ပုလဲရယ်။

www.burmeseclassic.com

တိုင် ပေါင်းသင်းလက်ဆက်ဖို့က နှလုံးသားထဲ နှစ်နှစ်ကာကာ စွဲမက် ချစ်မြတ်နိုးသည့်သူသာ ဖြစ်သင့်တာပါလေ။

“သားကို ဒီလောက် အတွေးတိမ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

“ကျွန်တော် ဘာများ လုပ်မိလို့ပါလဲ ... ဖေဖေ”

“မြစိမ်းရဲ့ညီမလေးကို သား အလုပ်ခန့်လိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ Secretary ခန့်ရလောက်တဲ့အထိ သူ့မှာ အရည်အချင်းမှမရှိတာ နေမင်းရှိန်၊ ဘယ်လိုအတွေးမျိုးနဲ့ အနားမှာ ခေါ်ထားတဲ့အဆင့်အထိ နေရာပေးထားရတာလဲ”

“ဖေဖေ ... ကျွန်တော်”

“မြစိမ်းကို ဘာကြောင့်သဘောမကျရတာလဲ၊ ထားပါတော့ ... ဖေဖေတို့က သားနဲ့အဆင့်တူ ဂုဏ်တူတဲ့လူကို ရွေးပြခဲ့တာပါ။ ဒါကို သားက မနှစ်သက်ဘူးဆိုပြီး ပယ်ခဲ့တယ်၊ ဒါဖြင့်ရင်လည်း မြစိမ်း မဟုတ်တဲ့ တခြားလူကို ရွေးချင်ရွေးပါစေဆိုပြီး ခွင့်ပြုပေးခဲ့တာ”

“-----”

“ပုလဲဖြူဖြူနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး နေမင်းရှိန်”

သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရပါ၏။ မဖြစ်ဘူးတဲ့လား။

အခန်း (၁၈)

ဘွားဘွားခေါ်သည်ဆို၍ အောက်ထပ်ရှိ ဘွားဘွားအိမ်ခန်းဆီ သို့ သူ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ဒီညနေမှာ မိဘတွေမေးသမျှ သူဖြေခဲ့ရတာမို့ ရင်မောနေရတာ အမှန်ပါ။ သတင်းကယုံတာမြန်လှသည်လား။ ဘာမှမကြာသေးပါဘဲ အလုပ်ခန့်ပေးလိုက်တဲ့ ဂယက်က သူ့ကို ဤမြန်မြန်ရိုက်ခတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိပါချေ။

မျက်နှာပျက်စရာတဲ့လား။ ပုလဲက မြစိမ်းရဲ့ညီမဖြစ်နေတာကြောင့် သူ့ကို ရှေ့မဆက်စေလိုတဲ့အကြောင်းပြချက်အဖြစ် ပေးခဲ့ကြတာလေ။ ဘာကြောင့်ပါလဲ၊ ချစ်ချင်တဲ့သူ့ကို ရွေးချယ်ပြီး ချစ်ခွင့်မရှိဘူးလား။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် တစ်သက်တာ လက်တွဲသွားဖို့ သက်ဆုံး

ဘာကြောင့်လဲ ကလေးရယ်။ နှစ်ယောက်ချစ်ကြိုက်ဖို့ကိစ္စတစ်
ဒီလောက်အထိ ခက်ခဲရပါသလား။ ခုတွေ့၊ ခုကြိုက်၊ ခုချစ်၊ ခုပစ်၊
ခုမုန်း၊ ခုမေ့ကြတဲ့ စုံတွဲတွေလို ဘာကြောင့်မလွယ်ကူရတာပါလိမ့်။
ရင်မောရပါလား။

“ဘာဖြစ်... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဖေဖေ”

“သားမှာ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ကဲ့ဦးနှောက်ရှိတာပဲ တွေး
ကြည့်ပေါ့ နေမင်းရှိန်၊ ပုလဲဖြူဖြူဆိုတာ မြစ်စိမ်းစိမ်းနဲ့ ညီအစ်မ တော်
တယ်။ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေ၊ အမေချင်းက ညီအစ်မအရင်းကြီး၊ ဒီလူ
တွေနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရမှာ ဘယ်လောက်မျက်နှာပူရမလဲ၊ တွေး
ကြည့်”

ဘုရားရေ၊ ရင်ခုန်သံမြန်ဖို့ အခုမှ တာစုရုံရှိသေးပါလျက်
အဖျက်ကစဉ်တဲလား။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို သူများတွေလို လွယ်
လင့်တကူ ပြောမထွက်တဲ့လူအတွက် ခက်ခဲနေကာမှ အခုလိုတာဖြစ်
ချက်တွေပေါ်လာတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်
ရင်း စကားပြော ရယ်မောရင်း ဝေဒနာတွေလျော့ပါးအောင်ကြိုးစား
ပေးနေတာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်သာ နားလည်တာပါလေ။ နှလုံးသားနုနု
လေး အဘယ်မျှ နာကျင်ခဲ့ရပါသလဲ။

ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုတွေနဲ့ မြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အတိတ်ကို မေ့
ပျောက်နိုင်အောင် သူ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေသမျှ အလဟဿ

ခြစ်ကုန်တော့မှာလား။ ဘာမှမကြာသေးတာလေ။ အခုမှ အသား
စာ့လာသည့် ဒဏ်ရာနှင့်မိန်းကလေး။ အလုပ်မှာ ပျော်ရွှင်ပြီး လန်း
ဆန်းတက်ကြွဟန်တွေ အပြည့်ဖြစ်တည်လာတာ မဟုတ်လား။ သူမ
အပြုံးတွေက သူ့ထံကိုပါ ကူးစက်လာပြီး အမြဲတည်တင်းနေသည့်
သူ့မျက်နှာ ပျော့ပျောင်းလာတာကို ဘွားပင်သိနေပြီလေ။

ဪ... ဖြူရယ်။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ဖြူကိုချစ်တယ် ဖေဖေ”

ဖေဖေအသံ တိတ်သွားလေ၏။ အရဲကိုး၍ ပြောထွက်လာ
သည့်စကားက တိုလွန်းပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နှင်ခနဲခံစားရတာပါလေ။
နှုတ်ဖျားက ချစ်တာမဟုတ်ရပါဘူး ဖြူ။ ရင်ထဲမှာ တနင့်တပိုးကြီးနဲ့
ချစ်မိတာပါ။ တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပါပဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ဖြစ်လာရတဲ့
ချစ်ခြင်းဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဒါကို မချစ်နဲ့ဆိုပြီး တားဆီးကြမည်
လား။ အချစ်ဆိုတာ တားဆီးလို့မရတဲ့ ရေရဲ့အလျင်နဲ့ တူတယ်ဆို။

“ဖေဖေသားကို ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ့်သူလို မှတ်ယူ
ထားတာ မှားပါရောလား”

“ဖေဖေ”

“အချစ်နဲ့လက်ထပ်ခြင်းက တစ်ကဏ္ဍစီပါ နေမင်းရှိန်”
အလို ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါသလဲ။ ကမ္ဘာဦးဇာတ်လမ်းမှာ
တောင် အာခံနဲ့ဒေဝက ချစ်ခြင်းကြောင့် လူကမ္ဘာကြီးဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်

ပါလား။ ဒါကို ဖေဖေက ဘာကြောင့် ဆန့်ကျင်စကား ပြောရပါသလဲ။ အချစ်ကို အချစ်လို့ ရိုးရိုးပဲတွေးလို့မရဘူးလား ဖေဖေရယ်။ ပိုင်ဆိုင်တာတွေ၊ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတာတွေ မရောယှက်စေဘဲ သီးသန့်အဖြစ်သာ မြင်ပေးလှည့်ပါလား။

“မြစ်မ်းနဲ့ ကျွန်တော်က ရင်းနှီးရုံထက် အဆင့်မပိုခဲ့ပါဘူး”

“အဲဒါ ဖေဖေတို့သိတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း သားတွေ ချယ်တဲ့သူကို ရွေးဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တာပေါ့”

“ဖြူက”

“မဖြစ်ဘူး နေမင်းရှိန်၊ အဲဒီဆွေမျိုးထဲက မဟုတ်တဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မဆို သား ရွေးလို့ရတယ်။ ပုလဲဖြူဖြူတော့ မရဘူး ဒုက္ခပါပဲ။ လုံးဝကြီးကိုကန့်ကွက်နေတာပါလား။ လူကြီးချစ်မျက်နှာပူရတာနဲ့ပဲ သူတို့လူငယ်တွေ ဝေးရတော့မှာလား။ မဖြစ်နိုင်တာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လူဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့အသက်ရှင်နေရမှန်းမှန်ရင် အဲဒီနှလုံးသားက ဖြစ်တည်လာရတဲ့ချစ်ခြင်းကို လက်သင့်ခံပေးရမှာလေ။

ချစ်မိတာ အပြစ်လားဖေဖေ။ နာရီ မိနစ် စက္ကန့်မလပ် တွေ့ချင်နေတာ။ အချိန်ပြည့် အတူတူရှိနေစေချင်တာ။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင်ကို ဖြစ်မိတာ။ အနီးကပ်လှနီးပါးဖြစ်တိုင်း ရင်ခုန်သံတွေ ဆောင့်တိုးခုန်လှုပ်လာတဲ့ ခံစားချက်ကို ဘယ်လို

လည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မျက်စောင်းလေးတွေကို ဖမ်းဆုပ်ထားချင်စိတ်၊ အပြုံးတွေကို သိမ်းထားချင်စိတ်တို့က ရင်ထဲ တစ်မုံစိမ့်မုံ ခြစ်တည်လာစေတာ အချစ်မဟုတ်လို့ ဘာများဖြစ်မှာတဲ့လဲ။

“ဖြူမဟုတ်ရင် ဒီတစ်သက် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုဘူး ခေဖေ”

“ကျစ် ... ရူးပျိုကွာ၊ ငါ့သား ဒီလောက်အရူးထမယ်လို့ ထင်မထားဘူး။ နေမင်းရှိန် ... မင်ဦးနောက်တွေ ကောင်းသေးရဲ့ ဘား”

ရူးတယ်လို့ပြောလည်း ရပါတယ် ဖေဖေ။ ဆယ်ကျော်သက် တွေ အရူးအမူးချစ်ကြတာကို မြင်တိုင်း လှောင်ပြုံးပြုံးခဲ့မိလို့ အခုလို ဆန့်လည်ရတာပါ။ ကိုယ့်ခန္ဓာနဲ့ ကိုယ့်စိတ် မတည့်ပါဘဲ သူ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာဖြစ်နေတာကို အချစ်လို့ခေါ်တာများလား။ အချစ်ကြောင့် သူ့ကို ရူးသွပ်စေရင် ဦးနောက်လည်းပျက်။ သည်းခြေလည်းပျက်တဲ့ အရူးဖြစ်ရုံပေါ့ဗျာ။

“စကားကို ပြင်ပြောပါ နေမင်းရှိန်”

“အတည်ပြောနေတာပါ ဖေဖေ ဖြူကိုပဲ ကျွန်တော်ချစ်တာ။ ဖြူကိုပဲ လက်ထပ်မှာ။ ဖြူနဲ့ပဲ တစ်သက်တာ လက်တွဲသွားမှာလို့ ခဲခဲ့ကြီး ပြောရဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လိုပြောမှ နားဝင်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကိုလည်း ငဲ့ကြည့်ပေးပါ ဖေဖေရယ်”

“ခက်တာပဲ၊ လူဆိုတာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ရပ်တည်နေတာပဲ။ ဖေဖေတို့သိက္ခာတွေကို ထည့်တွက်စဉ်းစားဖို့ အစီအစဉ် သာမန်မရှိဘူးလား၊ နေမင်းရှိန်”

သူ ငြိမ်သွားရပါ၏။ ရင်ထဲမှာမွန်းကြပ်လိုက်ပါသား။ နားထဲမှာလေတွေ တိုးဝေ့ထွက်နေသည့်နယ် ခံစားလိုက်ပါသည်။ ဤမျှအထိ ရှုပ်ထွေးစေသတဲ့လား။ လူနစ်ယောက်ချစ်ဖို့ကိစ္စမှာ တစ်ဦးက ယုံတာနဲ့ နောက်တစ်ယောက်က Ok ရင်ပွဲသိမ်းပါလေ။ အခုတော့ဖြူနဲ့သူကြား ကာဆီးထားသည့်တံတိုင်းကြီး ရှိနေတာကို မမြင်ခဲ့ပါဘူးပဲ။

ခက်ချေပြီကော နေမင်းရှိန်။

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော့်တစ်သက် ဖြူကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပဲ ဖေဖေ”

“ဒါကို ဖေဖေ မတားပါဘူးသား။ ချစ်တာ ချစ်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွဲခွင့်တော့မရဘူး။ ကိုယ်လက်ထပ်ခွင့်မရှိတဲ့ နေ့ကလေးကို စိတ်အလိုလိုက်ပြီးချစ်တာမျိုး ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။ အခုကြောင့် မိုက်မဲကြတာ၊ အချစ်ကြောင့် နစ်နာရတာတွေက နောက်ဆက်တွဲဖြစ်တတ်လေ့ရှိတာတွေဆိုတာကို သားသိမှာပါ”

“လက်ထပ်ခွင့်” တဲ့။ ဖြူကို လက်မထပ်နိုင်ဘဲ သူ မည်သို့

ချစ်ခွင့်ပန်းပဲ့ရပါမလဲ။ အချစ်မှာ အနည်းနဲ့အများတော့ အတ္တကဏ္ဍ ဖက်ပါဝင်နေတာလေ။ ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုခြင်းကို လောဘဟု အမည်ပေးနိုင်ရင် ချစ်ခြင်းကြောင့် မိုက်မဲခြင်းတွေဖြစ်လာတာလား။ ဟင့်အင်းအိုသ် ကလေးလေးကို နစ်နာနာနာတွေ မဖြစ်စေချင်ပါလေ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ဘွားအခန်းကို တံခါးခေါက်လျက် ဝင်လိုက်ပါ၏။ ဘွားက ဆီးစိပ်ပြီးပြီးမှ ပုတီးကို ခေါင်းအုံးတေးမှာ အသာထားကာ မွေ့ရာကို ဆက်ဖြင့်ပုတ်လျက် သူ့ကိုခေါ်လိုက်လေသည်။ ဘွားနားကိုရောက်သွားပေမယ့် ခုတင်ထက်မထိုင်ဖြစ်ဘဲ ကြမ်းပေါ် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ မျက်ရည်မကျမီအောင် ဣန္ဒြေဆည်ရတာ အခက်ခဲဆုံးအလုပ်ပါလား ဖြူရယ်။

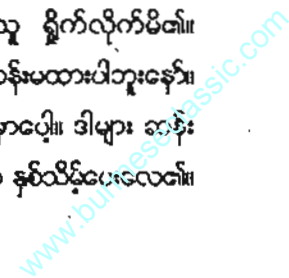
“မြေးကိုစွကို ဘွား ခပ်သဲ့သဲ့ကြားပါတယ်”

“-----”

“ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မြေး”

“ဘွား”

ဘွားဘွားဒူးထက် နဖူးတင်လျက် သူ ရှိုက်လိုက်မိ၏။ သောက်ဖူးတွေ မျက်ရည်မကျရဘူးလို့ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းမထားပါဘူးနော်။ ဘုန်းဖြစ်မှတော့ လူသဘာဝအတိုင်း မျက်ရည်ကျမှာပေါ့။ ဒါများ စားနပ်ရိက္ခာပေးလား။ ဘွားက သူ့ဆံပင်တွေကို အသာဖွဲ့လျက် နှစ်သိမ့်ပေးလေ၏။

ရင်ထဲ ကြေကွဲနာကျင်နေရတာကို ဘယ်သူက လာကုပေးနိုင်မှာလဲ။

“မြေး နေမင်းရှိန်”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ဖြူကိုပဲချစ်တယ် ဘွား၊ ဖြူက ပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... မှ”

“မြေးဖေဖေက တားတယ်ဆိုပါတော့”

သူ ခေါင်းကိုအနိုင်နိုင်ညှိတ်လိုက်မိပါ၏။ ကုကယ်ရာနဲ့ ငြိလား။ ရင်ဖွင့်ဖော်ရယ်လို့ တစ်ယောက်မှမရှိခဲ့တာပါ။ အခုလို ရင် ရှိသမျှ ဘွားကို ဖွင့်ချင်ပြောပြရတာ ပေါ့ပါးသွားရင်ကောင်းမှာ နည်းနည်းပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။

“သူကရော”

“ဗျာ... ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“မြေးပြောတဲ့ ဖြူကိုပြောတာလေ”

သူ ဘွားကို မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဘွားမျက်နှာက ဒီလို ထက် ဝိုတည်နေလေသလား။ သူ့စိတ်ထင် ဘွားမျက်ဝန်းထဲမှာလည်း မျက်ရည် ပြည့်နေသည့်နှယ်ပါလေ။ အလို သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘွား မြင်နေရလို့များလား။ ထူးဆန်းလေစွ။

“ဖြူက... ဖြူက”

“မြေးကို အဖြေပြန်ပေးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်... ကျွန်တော် သူ့ကို ဖွင့်တောင် ပြောရသေးဘူး ဘွားရဲ့”

“ညံ့ပါ နေမင်းရှိန်၊ ကိုယ့်ဘက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ တစ် ယောက်တည်း တိုက်ပွဲဝင်နေမှတော့ ဘယ်မှာအားရှိပါ့မလဲ”

“ဘွား”

“အေး... ဘွားပြောတာများလို့လား။ မြေးဖေဖေက ဘာပဲတွေးလွန်တာပါကွယ်၊ ကိုယ့်သားသမီး စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်ကိစ္စ သူ့ လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့် ချင့်ချိန်ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဖြူက... ဖြူက... မြစိမ်းနဲ့ ညီအစ်မတော်တယ် ဘွား”

“သိတယ်လေ၊ ပုလဲဖြူဖြူပဲဖြစ်ဖြစ် မြစိမ်းစိမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ် သူ့ကိုရွေးရွေး အိမ်စည်မြေးတွေပါပဲ မြေးရယ်”

အလို ဘွားတွေ့တော့လည်း အရှင်းသားပါလား။ သူ့ရင်ထဲ နှစ်ထွေးနေသမျှ ဘွားစကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် ရှင်းသွားစေတာလေ။ ဘွားဒေါ်ရွှေအိမ်စည်ရဲ့ မြေးတွေတဲ့။ ဟုတ်သားပဲ။

အမေတွေ ညီအစ်မအရင်းဖြစ်တာ သူမတို့ ဝမ်းကွဲညီအစ်မ တော်စပ်တာတွေကို ဖယ်ပြီး ရိုးရိုးလေးတွေ့တတ်ရင် အလွယ်လေးပါ

“ဘွားက... ဘွားက”

၂၂၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘွား သဘောတူပါတယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်မြေး... ပုလဲလေးနဲ့ မြေးကို ဘွားကိုယ်တိုင် သဘောတူတာပါ။ ကိုယ့်မှာပြည့်စုံနေတာ ဘာထပ်ဖို့စရာလိုပါ့မလား။ အဲဒီပုလဲလေးကို မြင်မြင်ချင်း ဘွားလည်း ချစ်ခဲ့တာ မြေးရဲ့”

“ဟာဗျာ”

အခုမှပဲ သူ ပြုံးမိတော့၏။ နောက်ခါလာ နောက်ခါလေး ပေါ့။

လောလောဆယ်တော့ သူ့ဝေဒနာကို လျော့ပါးစေသည့်အတွက် ကြောင့် စိတ်အတော်လေး ကြည်လင်သွားရတာအမှန်ပါ။

တစ်ယောက်တည်း တိုက်ပွဲဝင်နေတာတဲ့။ ကိုယ်အား ရှိအောင်လို့ မင်းပါ အတူတူ တိုက်ပွဲဝင်ပေးမှာလား ပုလဲဖြူဖြူ

“ဖေဖေတို့သိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ကလေးမဟုတ်ပါဘဲ ကြောက်နေပြန်ပါပြီ မြေးရယ်၊ သင့်ရဲ့ စိတ်ကွယ်”

“ကျွန်တော့်ဘက်က ဘွားပါပေးမှာပါနော်”

“ဒါပေါ့... အုတ်နံနံကြီးလည်း မာပါတယ်ဆိုတောင် တိုက်စားရင် ပြိုကျပါတယ်ကွယ်၊ မောင်နေရောင် သဘောပေါက် သွားမှာပါ”

သူ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဘွားခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးလေးကို ပွေ့ဖက် ခိုက်ပါ၏။ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနဲ့တွေ့ မွှေးလိုက်တာနော်။ မြေး အဘွားနှစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ တီးတိုးရယ်ခဲ့တာ ဘယ်သူကြားပါ သလဲ။ မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်ကြရိုးမှန်ရင် ကိုယ့်မှာလည်း မျှော်လင့်ခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား ဖြူ။ ကမ်းလင့်မယ့်လက်တစ်စုံကို မြင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဥပေက္ခာပြုဖို့ မရွယ်လိုက်ပါနဲ့။ Please။

ဘက်တော့မယ့်ပုံပါပဲ။ ရုတ်တရက် သူမလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ခြင်း
ဆိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အလို စောစောစီးစီး အနှောင့်
အယှက်ပါပဲလားနော်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ ပုလဲ”

“အို... ဘာကိုစွဲလိုက်ရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ပုလဲ ဘာမှမပတ်သက်
ဘာဘူးနော်၊ လက်ရဲဇက်ရဲ မလုပ်ချင်နဲ့”

“ခဏလေးပါ”

“ဘာခဏလဲ... မရဘူး၊ ပုလဲ အလုပ်သွားရမှာ”

“ကိုယ်ပို့ပေးမယ်လေ ပုလဲရယ်၊ ပြောစရာရှိလို့ ခဏလေးပါ၊
(၁၅) မိနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်”

“(၁၅) မိနစ်လည်း အချိန်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်... (၁၀) မိနစ်ကွာ”

ကြည့်စမ်း လူကို ရှေးသည်လို မရမက ရှေးဆစ်နေတာပါ
ဇာ။ လက်ကို အတင်းကြီးဆွဲထားတာမို့ bus ပေါ် မတက်လိုက်ရ
ဘဲ ကားကထွက်သွားချေပြီ။ ဘယ်လိုလဲမိုးသောက်ကြမ်း၊ ပုလဲကို
အတော်လေးကို နှောင့်ယှက်နေတာပါလား။ ပြီးပြတ်ပြီထင်ပြီး မေ့
ခလျာလှလှဖြစ်ခဲ့သမျှ အချည်းနှီးပါလေ။

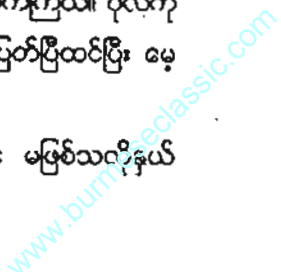
သူပုံစံက ဒီနေ့မှ ပုလဲနှင့် မပြောရရင် မဖြစ်သလိုနယ်

အခန်း (၁၉)

Bus စီးရမှာမို့ လမ်းထိပ်ကို ခြေလှမ်းသွက်သွက် လျှောက်
လာခဲ့ပါ၏။ လက်မှနာရီက စောနေသေးတာမို့ အချိန်ရပါသေးသည့်
Company Uniform က သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်
သေသပ်စွာကြည့်ကောင်းနေတာပါလေ။ စောစောစီးစီး မျက်ခုံးတွေ
လှုပ်နေပါရောလား။

“ဟော”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာလာနေသည့် bus ကို လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့
ဝမ်းသာသွားရပါ၏။ ကားက သူမ ရှေ့အတော်လှမ်းလှမ်းမှာ
ရပ်သွားတာမို့ ဂိတ်မှလူတွေ တိုးထွေတက်ကုန်ကြလေသည်။ လူကုန်မှာ

ဆုံးဖြတ်ထားပုံပါ။ လက်မောင်းကို အားကြီးနှင့် အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားတာက နူးကရှင်လာရပါ၏။ စိတ်ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ပဲခွဲ ကိုယ့်စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် တခြားလူတွေ ဘယ်လိုပဲတားတား လိုက်ပြောင်းစရာမလိုအပ်တာလေ။ ပုလဲကိုယ်ပုလဲ ငယ်သည်ထင်မှတ်နေတာ၊ သူတပိုပြီး စိတ်နုသည်လူဖြစ်နေပါရောလား။

“ပြောချင်ရင် ဒီမှာပြော ... (၁၀) မိနစ်ပေးမယ်”

“ဒီမှာ”

လက်မှန်းရိုကို တစ်ချက်ကြည့်ကာပြောစဉ် သူ အံ့ဩသွားလေ၏။ စိတ်မလှုပ်ရှားမိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူခြေဆည်ထားလျက် ရင်ထဲမှ စိုးထိတ်မှုက တစ်စစ ပိုလာပါသည်။ ဘုရား! ဒီအချိန်ဆို ကိုကိုကြီးလည်း ဒီလမ်းကနေဖြတ်ပြီး ကုမ္ပဏီကို ထွက်လာတာမှာလေ။ သူမကို သူနဲ့ ဒီနေရာမှာ ဒီပုံနဲ့ တွဲမြင်တော့မှာပဲ။ အလှူသွားချိန်ကြီး ဒီလို date နေရလားလို့ အပြစ်မြင်သွားရင်ဖြင့်။

“ပုလဲ”

“ဘာလဲ”

“ကော်ဖီဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ်”

“အဲဒီလောက် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး မိုးသောက်ကြယ်လောကမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှိတယ် ထင်မနေနဲ့။ သူတစ်ပါးအလုပ်ချိန်ကိုလည်း လေးစားမှုရှိပါ”

“ဒါဖြင့် ... ပုလဲ အလုပ်ဆင်းမယ့်အချိန်မှပဲ”

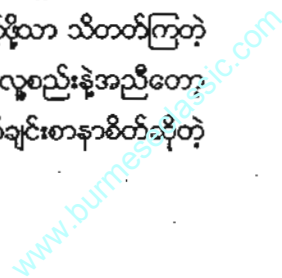
“မပေးနိုင်ဘူး”

“ဟာ ... ဘာလဲပုလဲရာ၊ ကိုယ့်ဘက်က ပြောစရာရှိလို့ ဒီလောက်တောင်းဆိုနေတာကို နည်းနည်းတော့ ငဲ့ညွှာမှပေါ့။ အပြင်မှာ မတွေ့ရင် ကိုယ် အိမ်အထိလာရမှာလား။ မလာဘူးမထင်နဲ့”

ငဲ့ညွှာမှုတဲ့လား။ အခုတော့ ဒီစကားပြောပါရောလား။ သူမ အလှည့်တုန်းကဖြင့် ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ။ ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းဝင်မွေ့သွားတာ။ နားထဲမှာ ဗုံးပေါက်ကွဲသွားရတာ။ နှလုံးသား ဖျတ်ခနဲ အက်ကွဲသွားသံတွေကို သူ ငဲ့ညွှာခဲ့ပေးပါသလား။

နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိခဲ့တဲ့ မနက်ခင်းတွေကို အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးစေခဲ့တဲ့ တစ်ညနေလေးပါလေ။ ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ သစ္စာဆိုတာတွေကို ထည့်တွက်စဉ်းစားတာမျိုး မရှိပါဘဲ “လမ်းခွဲကြရအောင်” ဆိုတဲ့စကားကို ထမင်းစားရေသောက် စကားလို့ပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောထွက်ခဲ့တာပါ။

ထိုသို့သောသူက အခုချိန်မှာ သူမရှေ့လာပြီး ငဲ့ညွှာပေးပါလို့ ပြောခဲ့ရတယ်လို့။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်ဖိုလာ သိတတ်ကြတဲ့ အတ္တသမားတွေဆိုတာ မှန်ပေမယ့် လူ့ဘောင်လူစည်းနဲ့အညီတော့ နေထိုင်တတ်ရမှာပါလေ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဆိုတဲ့

အရာမျိုးသာ ရှိမနေရင် သူမတို့ကမ္ဘာကြီးဘယ်လိုငြိမ်းချမ်းအေးချမ်းနိုင်မလဲ။

အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ သူမ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ရှင်ရှင်ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့်ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာသာ တွေ့ခဲ့ဖူးတာပါ။ လက်တွေ့ဘဝမှာ ရုတ်တရက် ကြုံရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားမိချေ။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သည့်အပြုံးတွေကနေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမျက်ရည်တွေအဖြစ် သူမ ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါ၏။

ဆိုနှင့်နာကျင်နေသည့်ရင်တွင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဖြေသာဖိုကာထက ရှည်ကြာလွန်းတာအမှန်ပါ။ ရင်ကို ဒဏ်ရာပေးခဲ့သည့် သူ့အပေါ် နာကြည်းမှန်းတီးရမည့်အစား သူမကိုယ်သူမသာ ပြန်စိတ်နာနေတာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ကို ... ကို ထားရစ်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ပုလဲဖြူဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နှလုံးသား ပြုတ်ကျကွဲအက်ခဲ့ရတာကို သိပါရဲ့လား။

“ငဲ့ညွှာမှုတဲ့လား။ နှင့်အလှည့်တုန်းကရော ပုလဲကို ငဲ့ညွှာခဲ့လို့လား မိုးသောက်ကြယ်၊ ပြောပါဦး”

“ပုလဲ”

“နင် အစိမ်းလိုက်ခွဲခဲ့တဲ့ ပုလဲရဲ့နှလုံးသားက ခုထိ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်နေတုန်းပါ။ ဒဏ်ရာမကျက်သေးတာ အမှန်ပဲ မိုးသောက်ကြယ် ... အဲဒီအနာကို ဆေးမထည့်ပေးဘဲ ဆားဖြူပေးဦးမလို့လား။

“ငဲ့ညွှာ စာနာစိတ်နည်းနည်းမှ မရှိတာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုယ်”

“နင်ထားရာနေ စေရာသွားခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးက အတိတ်က ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ မိုးသောက်ကြယ်”

“ဟာ ... ပုလဲ”

“သည်းခံပေးခဲ့တာ၊ နားလည်ပေးခဲ့တာ၊ မျှဝေပေးခဲ့တာတွေ နှုတ်သမျှ မြောင်းထဲရောက်သွားပြီ သိရဲ့လား”

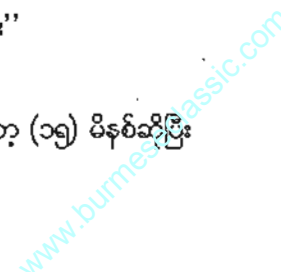
“အဲဒီအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ပုလဲရယ်၊ ကိုယ် မှားခဲ့တာပါ။ လက်ရှိရပ်တည်နေရတဲ့အခြေအနေကြောင့် ကိုယ့်ဆုံးခြွတ်ချက်မှားယွင်းခဲ့မိတာကို ဝန်ခံပါတယ်။ စိတ်ရင်းနှီးတောင်းပန်တာပါ ပုလဲ”

သူမ ငြိမ်နေမိပါ၏။ နှုတ်ဖျားက စကားတို့က လေထဲမှာပဲ ထွင့်ပါသွားတတ်ပါသလား။ ရင်တွင်းတိုင် တိုးဝင်လာတတ်သည့် မြားတံလို စူးရှလွန်းတာပါလေ။ မနူးမနပ်အရွယ်လေးလို အထင်တသေးနဲ့ လာဖြားယောင်းနေပြန်တာများလား။ သတိ ပုလဲဖြူဖြူ။ အလိမ်ခံရတယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ဖြစ်သင့်တာပါလေ။

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ရှိသေးတယ်”

ရော် ... မပြီးသေးဘူးလား။ ပြောတော့ (၁၅) မိနစ်ဆိုပြီး

အချိန်တော်တော်များများစွန်းနေပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ သူ့ထံမှ ခုနစ်နှစ်
စာနာတဲ့ညွှာစိတ်မရှိသေးတာပါလား။ ကိုယ်ကြောင့်နဲ့ သူ့များအလုပ်
ကို ထိခိုက်စေနေတာကို မသိသေးပါလားနော်။ ခက်ပါရဲ့ မိုးသောက်
ကြယ်။

“အဲဒီတော့”

“ကိုယ်... ကိုယ် ပုလဲနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဘာ”

သူ့ကို အံ့သြစွာကြည့်နေမိ၏။ နောက်တစ်မျိုး လာပြန်ပါလေ
လား။ လက်ဖြုတ်စဉ်က ဖြုတ်ခဲ့ပြီး အခုမှပြန်တွဲဖို့ လက်ကမ်းပေး
အောင် သူမက မူကြိုကလေးအရွယ်မှ မဟုတ်တာလေ။ သူ့ပုံစံက
သူမကို အခုပဲ ဆွဲခေါ်သွားမယ့်နှယ်ပါ။ ဘယ်သူကမြှောက်ပေးလိုက်
တာပါလိမ့်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲက တွန်းအားမပေးဘဲနဲ့တော့ သူမ
ကို ရောက်လာရုံမှာ မဟုတ်တာလေ။ ကိုလေးလား ဒါမှမဟုတ်
မလေးပဲလားမသိပါ။

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ် ပုလဲနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ
လာခဲ့တာ”

“ဘယ်လို... လက်ထပ်ဖို့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နင် ဦးနှောက်တော့ ကောင်းပါသေးတယ်နော်”

“ဟာကွာ... ပုလဲကလည်း”

“အူကြောင်ကြောင်လုပ်ရင်တွေ ဘာလို့လာလုပ်ပြနေရာတာ
သိ”

“ပုလဲကို... ပုလဲကို အိမ်ကလက်ထပ်ပေးတော့မှာဆို၊
အဲဒီလို ကိုယ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ဗုဒ္ဓေါ့ လက်တလောက်ကွဲကြောင့် အဆူခံထားရတာ ဘာများ
ကြာသေးလို့လဲ။ စိတ်တည်ငြိမ်အောင်ဆိုပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်နေတာမှ
သုံးလခန့်သာ ရှိသေးတာပါ။ ဒီသတင်းက ဘယ်ကဘယ်လိုပေါ်လာ
တာပါလိမ့်။ သူမမိဘတွေကဖြင့် ခုထိ သူမကို အိမ်ထောင်ပြုရန်
တစ်ခွန်းမှ မပြောသေးတာအမှန်ပါ။

ကိုလေးတို့ပြောတာနဲ့ ကမူးရှူးထိုး ပေါက်ချလာတာများ
လား။ နာမည်ရလာကာစ model သရုပ်ဆောင်လေးတော့ အူကြောင်
ကြောင်လုပ်ရင်တွေလုပ်မှန်းမသိလုပ်နေတာပါလေ။ မျက်လုံးတွေကို
ကြည့်ရုံဖြင့် သူ့အတည်ပြောနေတာမှန်း သိသာစေပါ၏။ သူမဖြင့်
နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ။

“ဘယ်သူပြောလို့လဲ... ကိုလေးလား”

သူ ခေါင်းခါပြလေ၏။ မဟုတ်ဘူးလား။ ကိုလေးနှင့်မလေးတို့
မဟုတ်ရင် ဘယ်သူများလဲ။ သူ့နှင့်သူမကို ကြားက ဆက်နွယ်ပေးတဲ့
လူက ဒီနှစ်ဦးသာရှိတာလေ။ ဒါဖြင့်... ဘယ်ကနေသတင်းကြားခဲ့

လို့ပါလဲ။ စောစောစီးစီး ဦးနှောက်ခြောက်ရအောင် လာလုပ်နေပါလားနော်။

“မမကြီးပြောတာ”

“ဘာရယ်”

ဘုရားရေ... မမကြီးတဲ့။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မမကြီးက ပါလာတာပါလိမ့်။ အလုပ်ထွက်ပြီးသည့်နောက် ဆုံစရာမရှိတော့ဟု ထင်ထားကာမှ အခုထပ်ပြီးပေါ်လာပါရောလား။ ဘာသဘောလဲ မမကြီးရယ်။ ပုလဲကို အေးအေးနေတာ မမြင်ချင်ဘူးလား။ ဘယ်အချိန်ထိ အခုလို နှောင့်ယှက်မှုပြုနေဦးမှာလဲ။

“အိမ်ကပေးစားမှာထက် အခု ပုလဲလုပ်နေတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို မလုပ်စေချင်လို့ပါ။ ကိုယ်တောင်းဆိုပါတယ် ပုလဲ။ အခု အလုပ်က ထွက်ပါ”

“ကျစ်... လုပ်ပြန်ပြီ”

“ပုလဲမှာ မာနမရှိဘူးလား။ ကိုယ်နဲ့တုန်းကတောင် လွယ်လွယ်နဲ့ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ သူများအလွယ်တကူ လှည့်စားလို့ရတဲ့ အရုပ်လေးလို မနေပါနဲ့ ပုလဲရယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“အဲဒီလူက မင်းကိုအတည်လို့ သတ်မှတ်တယ်များထင်နေလား။ သူ့လိုအဆင့်၊ သူ့လိုလူအတွက် အချိန်တန်လက်ထပ်မယ့်သူက

အဆင်သင့်ရှိထားပြီးသားပါ။ မင်းက... မင်းက အဖျော်ဖြေခံ စိတ်အာသာပြေအဆင့်မျိုးနဲ့ နေနေတာကိုတော့ ကိုယ်လက်သင့်မခံနိုင်ဘူး”

“ဖိုးသောက်ကြယ်”

လက်တစ်ဖက်ခြောက်တက်သွားသော်ငြား မရှိက်ဖြစ်ပါလေ။ သူက သူ့မလက်ကို အမြန်ဖမ်းလိုက်တာကြောင့်ပါပဲ။ ကြည့်စမ်း။ စော်ကားလိုက်တာ။ သူမကို အဖျော်ဖြေခံတဲ့လား။ စိတ်အာသာပြေရုံ တဲ့လား ပြောရက်ပါပေ။ ဒီလောက်အနေအထိုင် တည်ကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့မှ သူမကို အဘယ့်ကြောင့် တွဲမြင်နေရတာပါလဲ။ အထင်သေးတဲ့လိုက်တာနော်။

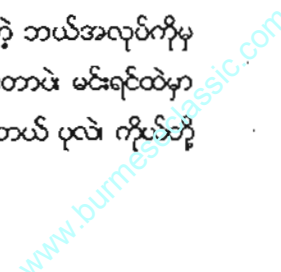
“စေတာနဲ့ပြောတာကိုလက်ခံပါ”

“မလိုပါဘူး... နင်”

“ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ပြန်တွဲတာထက် သူများ အဖျော်တွဲခံ ဖြစ်ရတာ ဘယ်ဟာက ပိုသင့်တော်မလဲ။ မင်း စဉ်းစားတတ်မှာပါပုလဲ”

“နင်... နင်”

“သူများပြောလို့ထက် ကိုယ်စိတ်မပါတဲ့ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ ဆလုပ်တတ်တာ မင်းသိပါတယ်။ ကိုယ်တို့ ချစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ မင်းရင်ထဲမှာ အချစ်အကြွင်းအကျန် နည်းနည်းလေးရှိနေ ဖြစ်ပါတယ် ပုလဲ။ ကိုယ်တို့ ပြန်တွဲကြရအောင်၊ တစ်ဘဝစာအတွက်ပေါ့”

သူမ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာဖိကိုက်ထားလိုက်ပါ။ ရစ်ပိုင်းလာသည့်မျက်ရည်ကို ထိန်းချုပ်ထားရတာ ပင်ပန်းလေစွာ သူများကိုအပြစ်ပုံချပြီး ကိုယ်လိုရာဆွဲပြောသွားပုံကသင်ပါ။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ကြည့်တတ်ပါလား။

“စဉ်းစားပေးမယ် မဟုတ်လားဟင်”

ညှို့ဝင်သည့်အကြည့်တို့နှင့်ဆုံစဉ် သူမမျက်လုံးအပုံကို ငိုက်ရလိုက်မိ၏။ ပါးပြင်ထက် စီးကျသွားပါသည့်မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့ထက် သူ သုတ်ပေးစဉ် ခေါင်းခွဲရှောင်လိုက်မိတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေမှုက စိတ်ကိုလေးလံစေလေ၏။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။ သူမနားမလည်တော့။

မကြီးက ဘယ်လိုတွေပြောလိုက်လို့ သူ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ရောက်လာတာပါလိမ့်။ ပြန်တွဲမလို့တဲ့။ အထင်သေးလွန်းလှချည်လား။ သူမက လိုတဲ့အချိန်ဆွဲယူသုံးစွဲလို့ ရနိုင်တဲ့ သက်ဆွဲပစ္စည်းမှမဟုတ်တာလေ။ စိတ်ထဲမှာ အဆုံးစွန်အထိ သိနားလည်လိုက်သည်က မကြီး၏ တိုက်ကွက်ကို ခံလိုက်ရပြီဆိုတာပါပဲ။

ကားကို အရှိန်လျှော့မောင်းနေတာမို့ Platform ပေါ်မှ အပြစ်အပျက်ကို အရှင်းသားမြင်နေရပါ၏။ ကြည့်နူးစရာမြင်ကွင်းလေး။ တွန်းဖယ်ရှန်းကန်နေတာကို ချောမော့တောင်းပန်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ ပါးပြင်ထက်ကျလာသည့် မျက်ရည်တို့ကို တယုတယနဲ့ သုတ်ပေးနေတာပါလေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် သတိမထားမိပုံပါလား ဖြူ။ မင်းချစ်သူနဲ့ဇာတ်လမ်းပြီးပြတ်သွားပြီလို့ ထင်ပြီး မျှော်လင့်မိတဲ့ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရိုက်ချိုးပြလိုက်တာများလား။ အလွမ်းတွေပြည့်နှက်နေခဲ့တဲ့အထိ ကျွန်နေရက်တွေအတွက် မင်းမျက်နှာမှာ အပြီးတွေနှင့်လန်းလာအောင် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ကိုယ့်ကို ဥပေက္ခာပြုတော့မယ်ပေါ့လေ။

ကိုယ် နာကျင်ရပါတယ် ဖြူ။ တစ်မိန့်စိမ့်ချစ်လာမိတဲ့ရင်ကို အနင့်နင့်ခံစားရလေအောင် ပြုစားရက်ရတယ်လို့။ ကိုယ်က ကိုယ်က မင်းလိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ အဖြည့်ခံလို ဘဝမျိုးဖြစ်နေပါရောလား ပုလဲဖြူဖြူ။

www.burmeseclassic.com

ဈားလား။ တကယ်ဆို အဲဒီအလုပ်တွေကို သူမကသာ လုပ်ပေးရမှာလေ။

“ကိုကိုကြီး ပုလဲနောက်ကျသွားလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အဲဒါပြောမှာထက် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါတော့လား အချိန်တို ဖြုန်းတီးနေတယ်”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောပေးလျက် ပြောလိုက်ခြင်းပါပဲ။ စိတ်ဆိုးတာလား။ မကြာခဏ နောက်ကျဖူးတာမျိုး ရှိခဲ့ပေမယ့် နားလည်ခွင့်လွတ်ပြီးဖြင့်သာ တုံ့ပြန်ခဲ့တာပါလေ။ အခုတော့ သူမကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်သလို ပြုမူနေပါရောလား။ အခုလေးတင် သူပြောသွားသည့် စကားအခွံကြောင့် လူက စိတ်အားငယ်နေရသည့်ကြားထဲ ကိုကိုကြီးလုပ်ရပ်က သူမရင်ကို နာကျင်စေတာပါလေ။

အခန်း (၂၀)

ရုံးခန်းတံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်လျက် တွန်းဖွင့်ဝင်လိုပါ၏။ နောက်ကျနေပြီမို့ အဆူခံရတော့မှာပါပဲ။ ဒေါသမျက်နှာကြည့်မည်ထင်သော်ငြား ကိုကိုကြီးက သူမဝင်လာတာကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ ဖုန်းပြောမပျက်ပါလေ။ လူကြီးကို တောင်းပန်ရမှာမို့ စားပွဲတွေရပ်လျက် စောင့်နေမိလေသည်။

“Ok, Dinner မှ ဆုံမယ်လေ ဒါပဲနော်”

ဖျတ်ခနဲကြည့်လေ၏။ မျက်နှာငယ်ဖြင့် တောင်းပန်ရန် အယူလိုက်မိစဉ် ထိုင်ခုံမှထရပ်ကာ နံရံဘေးကပ်ထားသည့် Aluminium ဝီရိုတွေရှိရာ လျှောက်သွားလေသည်။ ဘာလဲ ... အလုပ်ရှုပ်ပြင်

အံ့ဆွဲထဲမှ ဘာရှာမှန်းမသိဘဲ စာရွက်စာတမ်းတွေ မနိုင်မနင်း ထုတ်ယူလိုက်သဖြင့် သံမံတလင်းထက် လျော့ကျ ဖျံ့ကျကုန်၏။ သူ့နှုတ်မှ တက်ခေါက်သံထွက်လာလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူမ စနစ်တကျ နှင့် ခွဲထားသမျှ အကုန်ရောကုန်ပါပြီ။ ဘာယူမလဲဆိုတာ ပြောရုံနှင့် အဆင်သင့်ယူပေးမယ့်သူ ရှိနေပါလျက် ကိုယ်တိုင်ထလုပ်သမျှ ရှုပ်ကုန်တော့မှာလေ။

“ပုလဲ လုပ်ပေးမယ်”

“နေပါစေ ... ရတယ်”

“ကိုကိုကြီး ဘာရှာတာလဲဟင်၊ မန္တလေး၊ နေပြည်တော်၊ ရန်ကုန်ဆိုပြီးတော့ ပုလဲခွဲထားပေးတာ မြို့နယ်ကို ဗျည်းအလိုက်ပေးထားတာလေ၊ ရောကုန်ပြီ ထင်တယ်”

“ရောရင် ပြန်ရှင်းပေါ့၊ မင်းအလုပ်ပဲကို”

စိမ်းသက်သည့်စကားကြောင့် အံ့သြစွာ မော့ကြည့်လိုက်ရင် သူမက စာရွက်စာတမ်းတွေ ကောက်နေရင်း မတ်တတ်ရပ်နေသည့် သူ့ကိုကြည့်စဉ် ခြေထောက်ရွှေကာ လှည့်ထွက်သွားပြန်လေသည်။ ဘာသဘောလဲ၊ တမင်ရှောင်နေတာများလား၊ ရုံးခန်းတစ်ခန်းတည်း အတူရှိနေသည့်လူနစ်ယောက်က ဒီလိုစကားမပြောဘဲ ကျောပေးလို့ ရမှာတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။

ဘာသဘောမကျလို့ပါလိမ့်။ လုပ်ငန်းကို အတော်အသင့် နားလည်ကျွမ်းကျင်လာပြီး “ဘာလိုချင်တယ်” ဆိုတာနှင့် အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးကို မလိုအပ်တော့သည့်နှယ် လုပ်နေပါရောလား။ အပြစ်ရှိရင်ပြောသင့်တာပေါ့။ နောက်ကျတာကို စိတ်ဆိုးရင်လည်း ဆူပူပါတော့လား။

အခုလို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံခံရတာ တစ်ဖက်သားကို အရှက်ရနာကျင်စေတာ ကိုကိုကြီးမသိဘူးလားဟင်။ မတန်မရာအဆင့် မျိုး မမှန်းရဲပါဘူး။ တကယ့်ကို စိတ်အရင်းခံနဲ့ ကိုကိုကြီးပေးတဲ့နေရာ ကို တာဝန်ယူခဲ့မိတာပါ။ အလုပ်လာလုပ်ရုံပါပဲ။ ဘာ လူမှုရေးအဖွဲ့

အဖွဲ့မျိုးမှ သူမ မလုပ်ဝံ့ပါလေ။

“ပုလဲ ဘာရှာပေးရမှာလဲ”

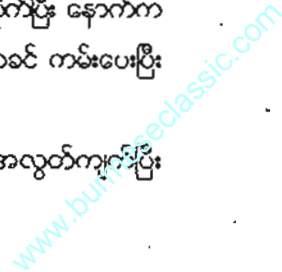
“မလိုတော့ဘူး”

ဟောကြည့်၊ ခုနကတော့ အံ့ဆွဲဖွင့်မွှေးနေပြီး ခုတစ်မျိုး ပြောပြန်ပါပြီ။ သူမကို တမင်တကာ ပြဿနာရှာနေတာများလား။ မလိုအပ်တော့ဘူးလားဟင်။ ဒါဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပါ။ သူမက ဒီနေရာကို မရမကတောင်းပြီး တွယ်ကပ်နေမှာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။

ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ လူတွေရဲ့စိတ်ကို ဖတ်တတ်ဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲ နန်း သူမသိပါ၏။ သို့သော် သူ့လိုအပ်ချက်တွေကိုဖြင့် အဆိုပြုကြည့်ပြီး ပြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပါလေ။ မနက်စောစောဆို ကော်ဖီ၊ နေ့ခင်းဆို အအေး၊ အရမ်းအေးလွန်းသည်ရက်မျိုးမှာ လက်ဖက်ခြောက်မွှေးမွှေး ဆေးခတ်ထားပါသည့် ရေနွေးပူပူကို အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာပါ လေ။

Meeting သွားမယ်ဆို ဘာအတွက် ဘာအစည်းအဝေး ဆိုတာနှင့် ယူသွားရမည့်စာရွက်စာတမ်းတို့နှင့်အတူ ပိုက်ပြီး နောက်က ဆိုက်ပေးခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ Pen ဆိုလည်းမပြောခင် ကမ်းပေးပြီး ဆား။

ဘယ်သူ့ဖုန်းလေဆိုရုံနဲ့ နံပါတ်တွေကို အလွတ်ကျွမ်းပြီး

လွှတ်ခနဲပြောပေးတတ်တဲ့အကျင့်မျိုး ရခဲ့ပါလျက် ခုတော့ အထူး
မဝင်တော့ပြီလား။

ဘာသဘောပါလဲ ကိုကိုကြီးရယ်။

“ကျစ်... ဒီနားထားထားတာ ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ
ရှာနေပုံရသဖြင့် ခုံမှထကာ သူ့စားပွဲရှိရာဆီ လာခဲ့ပါ။
စကားမပြောချင်လည်းမပြောရုံပေါ့။ ပုလဲက နေတတ်ပါတယ်။ အိမ်ထဲ
တစ်ခုခုဖြစ်လာလို့ စိတ်ရှုပ်နေတာဟု ယူဆပြီး နားလည်ပေးလိုက်
မယ်။ File တွေထဲ ညပ်နေသည့်စာရွက်လေးကို ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်
၏။ သူက Handphone ခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ ဖုန်းခေါ်လိုက်လေသည်။
မရ၍ထင် စိတ်တိုကာ တက်ခေါက်ပြန်လေ၏။ စာရွက်မှန်ပါတဲ့
တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူမ ရုံးဖုန်းဖြင့် ခလုတ်တတောက်တောက်နှိပ်ကာ
ခေါ်တော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ခေါ်လို့ရလေသည်။

“ပြောလို့ရပါပြီ”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ သူမလက်ထဲဖုန်းကို ဆတ်ခနဲယူကာ
ပြောနေလေ၏။ သူ့များနဲ့ပြောတော့ ပြေပြေပြစ်ပြစ်ပါပဲလား။ မျက်နှာ
ကဖြင့် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ ပိုတည်နေပြီး မျက်မှောင်ကျုံ့နေသည့်နှု
ပါ။ နေ့လယ်ရောက်ချိန်အထိ သူမကို တစ်ချက်လေးမှ မကြည့်
ခိုင်းလည်းမခိုင်း ပြောလည်းမပြောတာမို့ အံ့ဩမဆုံးတော့ပါချေ။
အဖျော်ပြေခံ၊ စိတ်အာသာပြေအဆင့်တဲ့။ ကျစ် မဟုတ်ဘူး။

အတွေးတွေကို ခေါင်းခါကာ ဖယ်ထုတ်လိုက်မိ၏။ ရောက်စက သူမ
အပေါ် ကြည့်ခဲ့သည့်အကြည့်နွေးနွေးတွေ၊ စိတ်ရှည်သည်းခံပေးသည့်
အပြုံးတွေ၊ ငတုံးဟုဆိုကာ ခေါင်းကို အသာဖိအုပ်လိုက်ပါသည့်
အနွေးအထွေးရင်းနှီးမှုများ။

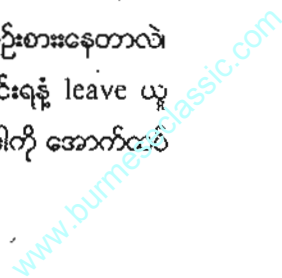
ဘုရားရေ တကယ်ပဲဟုတ်နေလို့လား။ သူ စိတ်ကြည်နေချိန်
အလိုက်သင့်ရောက်လာသည့်သူမကို ယခုလို ပြုမူဆက်ဆံလိုက်တာ
များလား။ သူမ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ရစ်ဝဲလျက် စိတ်လောတော့လေ
၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလို အဖြည့်ခံနေရာမျိုး နောက်တစ်ကြိမ်
ချောက်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိတာလေ။

ပုလဲဖြူဖြူ၊ နှင့်ဘဝအနာဂတ်က ခုချိန်ထိ မရေမရာကြီးပါပဲ
ထား။ ကိုယ့်တက်လမ်းကိုယ်ရှာဖို့ ရည်ရွယ်ထားပေမယ့် ခရီးက ကြမ်း
တမ်းလွန်းတာပါလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မာနလေးတင်းပြီး မတ်မတ်
ရပ်ဖို့ အားယူနေပါလျက် စိတ်ဓာတ်ပျော့ရွှေ့သိမ်းယိုင်နေသလို ဖြစ်နေ
တော့တာပါလေ။

“ပုလဲဖြူဖြူ”

“ရှင်... ဟင် ကိုကိုကြီး”

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ဘာတွေစဉ်းစားမနေတာလဲ
အလုပ်လာပြီး အလုပ်ထဲစိတ်ကမရိုဘူး။ ဒီနေ့ သင်းရနဲ့ leave ယူ
ထားလို့ အလုပ်တွေပုံနေတာ နားမလည်ဘူးလား။ ဒါကို အောက်ထပ်

သွားပို့ပေး မြန်မြန်သွား၊ မြန်မြန်လာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးမျိုးမြင့်မြတ်ဆီကိုနော်”

ကမ်းပေးလိုက်သည့် file ကို တစ်ခါတစ်ရံ လူများ နှုတ်ခွာမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ Corridor မှခပ်သွက်သွက်လျှောက်ကာ lift အောက်ထပ်သို့ရောက်စဉ် မန်နေဂျာကိုရှာတော့ မတွေ့ပါချေ။ Toilet ဝင်နေ၍ထင် တအောင့်ကြာမှ ရောက်လာတာမို့ လက်ထဲထည်ပေးစဉ် စားပွဲထက် ဖုန်းမှ ထမြည်လာလေသည်။

“ဟိုကောင်မလေး ခုထိပြန်မလာသေးဘူးလား”

“ခေါ်နေပြီ သမီးရေ၊ မြန်မြန်သွား”

မန်နေဂျာအပြောကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ အမြန်ပြေးတက်တော့၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လောနေပါလိမ့်နော်။ သင်းရနံ့ကိုဖြင့် ယခုတိုအော်ဟစ်ပြောဆိုတာမျိုး (သူမရှေ့မှာ) တစ်ကြိမ်မှ မရှိခဲ့ပါ။ အခုတော့လူကို စက်ရုပ်လို ခုသွားခုလာဆိုပြီး ချက်ချင်းခိုင်းတာလေ။ စိတ်တိုရမှာထက် ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုကသာ ပို၍ကြီးစိုးလာလေသည်။

“ဒါလေးခိုင်းလိုက်တာ ကြာလိုက်တာ၊ ဘယ်သူနဲ့စကားဖောင်ဖွဲ့နေလို့လဲ၊ အလုပ်ကိုလေးလေးစားစားလုပ်မှပေါ့၊ ဟိုတစ်ပတ်က သိမ်းထားခိုင်းတဲ့ file ယူလာပေး”

တွေ့လား ဘယ်ဆိုင်က ဘာပစ္စည်းစာရင်းမှန်း အစဉ်အကျ

ပြောဘဲ လူကို ခိုင်းပြန်ချေပြီ။ သူမစားပွဲပေါ်ရှိ File အထပ်မှ အစ်ပတ်စာစုထားသည့် file (၅) ခုကိုယူကာ သူထံသွားပေးလိုက်ပါ။ သူမှန်စားပွဲထက်တင်ပေးစဉ် တွန်းဖယ်ချလိုက်သည့် file တို့က သူမခြေဖမိုးထက် အရှိန်ပြင်းပြင်း ပြုတ်ကျတော့တာပါလေ။

“အ”

“ငါ့ကို ရွဲတာလား”

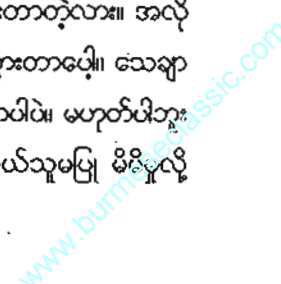
“မဟုတ်”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုကြီးပဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ဆိုင်ခွဲ (၃) က”

မကြီးဆိုင်ကဆို၍ အဝါရောင် file ကိုရွေးကာပေးလိုက်ရလေ၏။ အောက်ကိုကျသွားသည့် file-တို့ကိုကောက်လိုက်စဉ် plastic file ထောင့်စွန်းခိုက်သွားသည့် ဘယ်ဘက်ခြေဖမိုး ပေါက်သွားမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ခြေထောက်နာတာထက် အပြောအဆိုခံရတာက ပို၍နာကျင်စေတာပါလေ။

“ဒီနေ့ မလုပ်မပြီးမချင်း ပြန်ရမယ်မထင်နဲ့၊ ကြိုချိန်းထားတာနဲ့ရင် စောစောစီးစီးဖျက်ထား”

ဘုရား၊ ဘာစကားကြီးလဲ။ ကြိုချိန်းထားတာတဲ့လား။ အလိုအမြင့် မနက်က သူမတို့ကို သူမြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွားတာပေါ့။ သေချာပြီ အထင်လွှဲစရာကဖြစ်အောင်ကို ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား ဖြေရှင်းချင်ပါသော်လည်း မတတ်နိုင်ပြီ။ ဘယ်သူမပြု မိခိပူလို့

ဆိုထားတာမဟုတ်လား။

ခိုင်းသာခိုင်းပါ ကိုကိုကြီးရေ ဝဋ်ရှိသရွေ့ ခံပါမယ်။ ဒီတစ်ခု ရတဲ့အလုပ်ကပါ ထွက်ပြေးရင် ပုလဲကို ဖေဖေ အပြစ်မြင်တော့မှာ လေ။ ဟိုရွှေ ဒီခုန်နဲ့ မတည်ငြိမ်ဘူးလို့ ထပ်ပြီးအပြောမခံပါရအောင် လား။ အိမ်မှာ အငယ်ဖြစ်ပြီး အလိုလိုက်ခံခဲ့ရသမျှ အခုတော့ အပြော ချည်းခံနေရတော့တာလေ။ တကယ်ပဲ အလုပ်တွေအများကြီးပို့ စကား ပင် မပြောနိုင်ဘဲ တစ်နေ့ကုန်လုပ်နေရလေ၏။

သူ lunch ထွက်စားပေမယ့် သူမ ထမင်းဘူးကအရာမယွင်း ပါ။ အဆာလွန်သွားလို့ထင်ပါရဲ့။ ရေတစ်ဘူးကိုသာ ခိုက်ပြည့်အောင် သောက်ပြီး အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်လိုက်ရပါသည်။ သူ ပြန်ရောက်ပါက မမြင်လျှင် ထပ်ဆူဦးမှာမို့ အပြင်ခဏတောင်မှ မထွက်ရဲ့။ Plaster မကပ်ဖြစ်သည့် ခြေဖမ်းက အတော်လေးယောင်နေလေပြီ။ အိမ်ပြန်မှ ဆေးထည့်ရတော့မှာလေ။

နာရီမှ ည (၆) နာရီထိုးသံတတိတိမြည်လာလေ၏။ အပြင် မှာ မှောင်ရိပ်ျိုးနေလေပြီ။ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်ဆင်းကြသံ ကြားနေရ ပေမယ့် သူတောင်မလှုပ်တာမို့ သူမလည်း ငြိမ်နေရပါသည်။ စာနဲ့ ထက်တင်ထားသည့် Handphone မှ အသံခပ်တိုးတိုးက ဆက်တိုက် မြည်လာလေ၏။ ဘယ်သူများ ဆက်နေတာပါလိမ့်။

“ဖုန်းကိုင်လေ ... ဒီလောက်ခေါ်နေတာကို”

ဟော ပြောပြန်ပါပြီ။ ဆင်ခြင်နေပါလျက် အပြောကမလွတ် ပါလားနော်။ ဖုန်းကို အပြန်ကိုင်လိုက်စဉ် အိမ်မှမဟုတ်သဖြင့် မျက်လုံး ပြူးသွားရလေ၏။ ဘယ်လိုလူလဲ၊ မနက်ကတွေ့ပြီးတာတောင် အခု အောက်မှာ စောင့်နေသတဲ့လား။ တိုမီး ရှိမီးပါပဲလား မိုးသောက်ကြယ်။
“နင်ကို ဘယ်သူစောင့်ခိုင်းလို့လဲ၊ မစောင့်နဲ့ OT ရှိတယ်။ ဘယ်အချိန်ပြန်ပြန် ... ဒါပဲ”

စိတ်တိုတိုဖြင့် ဖုန်းချလိုက်စဉ် ထပ်ခေါ်လာတာမို့ Power ပါ ပိတ်လိုက်မိတော့၏။ ငါနော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ကိုင်ပေါက်မိတော့မယ်။ ဒင်းနှောင့်ယှက်တာနှင့် computer စီလက်စစာရွက်နေရာ ပျောက် သွားတာမို့ ပြန်ရှာရတော့သည်။ အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့လူပါပဲ။

“ပုလဲဖြူဖြူ”

“ရှင်”

“အလုပ်ကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မယူလာပါနဲ့၊ မကြိုက် ဘူး”

“ရှင်! ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်းအကောင် အောက်မှာလာစောင့်နေတာမျိုးကို ပြောတာ လေ၊ ရည်းစားကြောင့် အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာ ကောင်း သလား။ မနက်ကလည်း နောက်ကျတာ ဘယ်အချိန်မှရောက်သလဲ”

“နောက်ကို ... နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး”

“ကတိကို မတည်နိုင်ဘဲ လွယ်လွယ်နဲ့ မပေးပါနဲ့ ပုလဲဖြူ
အဲဒါစီလို့ပြီးရင် ပြန်နိုင်ပြီ”

သူမ computer ဘက် မျက်နှာပြန်မူလိုက်ပါတယ်။ ပါးပြိုင်
ထက် ကျလာသည့် မျက်ရည်ကို ကျိတ်ထုတ်လိုက်ရပါသည်။ နောက်
ဆုံးတော့ သူမအပြစ်ပါပဲလား။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ထားခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူ
က ယခုတိုင် မပြတ်မသားသဖွယ် ဒုက္ခပေးနေတာခံရတာကို။ အထင်
ကမှားလည်းမှားချင်စရာပါလေ။

“မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြန်မှာပါ”

ရော် ခုပြောခုပြန် လုပ်ပြန်ပါပြီ။ ကွန်ပျူတာ Download
ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး သိမ်းစရာရှိတာတို့ကို သိမ်းလိုက်ပါတယ်။ အံ့ဆွဲထဲ
ထည့်ထားသည့် ထမင်းချိုင့်နှင့်အိတ်ကိုယူကာ ထရပ်လိုက်စဉ် မျက်နှာ
ရှုံ့သွားရလေသည်။ တစ်နေ့ကုန်သွေးကျနေသည့်ခြေထောက်က
အတော်နာသွားလို့ပါပဲ။

“ဘာဖြစ် ... ဟာ ခြေထောက်က”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ရပါတယ်”

“ဘာရပါတယ်လဲ၊ ဒီလောက်ယောင်နေတာကို လုပ်လိုက်
ရင် နမော်နမဲ့နဲ့ တကယ်ပါပဲ ... လျှောက်လို့ရရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာလေ”

“ဟိုလေ ... နောက်မှပဲ ပုလဲ”

စကားမဆုံးခင် လက်မောင်းကို တွဲခေါ်လိုက်တာမို့ သူမ
လန့်သွားရပါတယ်။ တစ်နေ့ကုန်တော့ မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် ဆူငေါက်နေ
ပြီး အခုတော့ စိုးရိမ်နေပြန်တာလေး၊ ပုလဲ နားမလည်နိုင်ပါလား
နော်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၁)

“ဒါက ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကားပါကင်ရှိရာဆီ ခေါ်လာသည့် ရှေ့မှကားဆီးပိတ်ရပ်လိုက် သည့်လူကြောင့် သူ ဒေါသဖြစ်သွားရပါတာ။ တစ်နေ့လုံး ဖြစ်တည် စုထားသည့် ဒေါသကို မနည်းကြီးထိန်းထားရတာမဟုတ်ပါလား။ ပြောတော့ဖြင့် ဒီကောင်လေးနဲ့ ပြတ်ပါပြီဆိုပြီး အခုတော့ မျက်စိတွေ ရောက်လာတော့တာလေ။

“မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“အဲဒီစကားက ကျွန်တော်ပြောရမှာ”

“ဒါ ... ငါ့ကုမ္ပဏီနော်၊ ဝင်းထဲ အခုလိုဝင်လာရုံနဲ့ မင်း”

ပုဒ်မတပ်လို့ရနေပြီ”

“တော်စမ်းပါဗျာ ... ခင်ဗျားသိထားတာတွေနဲ့ ဖြစ်ခြောက် မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို အခု လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဘာ”

“မိုးသောက်ကြယ် ... နင်”

“ကိုယ်စောင့်နေမှန်းသိလျက်နဲ့ ... ဘာလဲ ပုလဲ”

“နင့်ကို မစောင့်နဲ့လို့ပြောထားပြီးသားလေ”

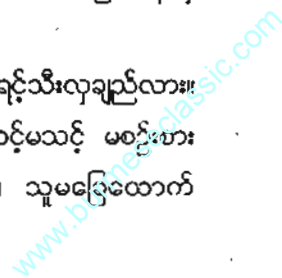
“ကိုယ်သာမစောင့်ရင် ပုလဲ ဒီထက်ဆိုးရွားတာတွေဖြစ်ကုန် ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ၊ ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်ပြန်လွှတ်ပြီး မင်းနဲ့သူ တစ်ခန်းတည်းအတူရှိနေသင့်သလား၊ အန္တရာယ်ကို တွေးတတ်မှပေါ့ ပုလဲရဲ့”

“ဟာ ... မင်း မင်း”

“နင် မစော်ကားနဲ့နော်”

“စော်ကားမှာက ကိုယ်မဟုတ်ဘူး ပုလဲရဲ့ ... ဒီလူပါ၊ ကိုယ်တို့ကို လူကြီးတွေ သဘောတူထားပြီးသား၊ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး”

ကြည့်စမ်း၊ ဒီချာတိတ် အတော့်ကို ရင်သီးလှချည်လား။ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသည့်လူကြီးကို ပြောသင့်မသင့် မစဉ်းစား မချင့်ချိန်ဘဲ ခပ်ရဲရဲပြောနေတော့တာပါလေ။ သူမခြေထောက်

နာနေတာမို့ အိမ်အမြန်ပြန်ပို့ပေးရမှာမဟုတ်လား။ လမ်းမှာ ဆေးခန်း
ဝင်ပြန်တာ ပိုပြီး အရေးကြီးနေချိန် ဒီကောင်လေးလာနေတဲ့ယုက်တာ
အချိန်နောင်နှေးရလေပြီ။

- “တော်ရုံပဲ နောင်ယုက်ပါ။ ငါတို့သွားစရာရှိတယ်”
- “ခင်ဗျား ခင်ဗျား ... ပုလဲကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”
- “ဟာ ... မင်း”
- “မလုပ်နဲ့နော် ... နင်အတော်လွန်နေပြီ သည်းမခံနိုင်တော့
ဘူး”

သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို လာခွဲလိုက်တာမို့ အံ့သြသွားရမိ၏။
သူမက ထိုချာတိတ်၏လက်ကို ဖြုတ်ချစဉ်ယိုင်သွားသဖြင့် သူ့ အမြန်
ထိန်းပေးလိုက်ရပါသည်။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး
ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို မစစ်ဆေးဘဲ သူ့ကိုရန်ရှာဖို့သာ အာရုံစိုက်
နေတာပါလား။ ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းတွေကြားထားပြီး ဒီကို
ရောက်လာတာလဲ။

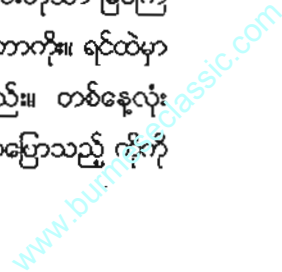
- “ပုလဲ”
- “နင့်ကို ပြောနေတယ်နော်၊ ကိုကြီးကို အခုလွှတ်လိုက်
မိုးသောက်ကြယ်”
- “ဘာ ... ကိုကြီး ဟုတ်လား၊ မင်းတို့က ဒီအဆင့်ထိအောင်
ရောက်နေပြီပေါ့လေ၊ ဒီလူ မင်းကို ဖြားယောင်းပြီးထားခဲ့မှာကို မင်း

စဉ်းစားဘူးလား ပုလဲရဲ့၊ အချိန်တန်ရင် မင်းအစ်မကိုပဲ သူ ယူမှာ၊
ငါက”

- “မြစ်မီးကို ကိုယ်ယူမယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ”
- “ခင်ဗျား”
- “မင်းမှားနေပြီ မိုးသောက်ကြယ်၊ ကိုယ်နဲ့မြစ်မီးက မိတ်ဆွေ
အဆင့်ပဲ၊ ဒီထက်ပိုစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ...
ကိုယ့် Personal ကိစ္စမှာ မင်း ဝင်ပတ်သက်စရာမလိုဘူးလို့ ထင်
တယ်”

“ဆိုင်တယ်၊ ပုလဲက ကျွန်တော့်ချစ်သူဗျ”
ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ဘယ်သူပြောလိုက်လို့ ကမူးရှူးထိုး
နဲ့ ဒင်း ဒီကိုရောက်လာတာလဲ။ သူမ မသိပါ။ အရပ်မြင့်မားသည့်
အမျိုးသားနှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မှာမို့ပြီး ဝင်တားနေရတာ
မဟုတ်လား။ ကိုကိုကြီးက လေပြည်နှင့်ပြောနေပေမယ့် သူက ရန်လို
နေပုံမလျော့သေးပါချေ။

စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်၊ အများမြင်ရင်ဖြင့် သူမကို ယောက်ျား
နှစ်ယောက်ကြား ရန်တိုက်ပေးနေသည့်မိန်းမရှုပ်လေးဟုသာ မြင်ကြ
တော့မှာပါ။ ပြဿနာက မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာတာကိုး။ ရင်ထဲမှာ
မိုးထိတ်မှုတွေအပြည့်နဲ့ပါပဲ။ အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း။ တစ်နေ့လုံး
သူမကို ဆူငေါက်ပြီး မျက်နှာအတည်နဲ့ လေသံမာမာပြောသည့် ကိုကို

ကြီးကြောင့် ဂိတ်ရှုပ်ပြီး ဝမ်းနည်းအားငယ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီတစ်နေ့လည်း ပုလဲဖြူဖြူရဲ့ ပြဿဒါးနေဖြစ်နေလို့များလား။

“နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားနော် ဒီထက် နင် ပိုပြီး ရှေ့ဆက်တိုးလာရင် ငါ မလေးကို တိုင်တော့မယ်”

“ပုလဲ”

“ငါ့ကို နင်ထားခဲ့ချင်တုန်းက ထားခဲ့ပြီပြီ မိုးသောက်ကြယ် ပြီးခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သိမ်းထားလိုက်ပါတော့၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ မိုးသောက် ကြယ်ဆိုတာ ရှိမနေတော့တာ အသေအချာပဲ၊ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံး အသိပေးတာပဲ”

“ပုလဲ၊ ကိုယ်”

“သူပြောတာကြားရင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါတော့ မိုးသောက် ကြယ်၊ ကာယကံရှင်ကို အားနာသင့်ပါတယ်”

ရန်ပွဲကတော့ အေးသွားပါရဲ့။ သို့သော် သူမတို့ရှေ့မှ မနှေးသေးသည့် သူကြောင့် အခက်တွေ့နေရတုန်းပါပဲ။ ဘာလဲ ပြောစရာ ကျန်သေးလို့လား။ ပုလဲကတော့ နင့်အပေါ် အတော်ကို စိတ်ကုန်နေတာအမှန်ပဲ မိုးသောက်ကြယ်။ အချစ်ဆိုတာ ရော့အင်္ဂုဆိုပြီး ပေးချင်သလိုလေး ပြန်ယူချင်သလို ယူလိုရတဲ့အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေး ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး အလေးလေးနက်နက် နှလုံးသား

ကြင်နာယုယာခဲ့မိပါတယ်။ ချစ်ခြင်းကြောင့် တွယ်တာခြင်းတွေနဲ့ပါ။ သည်းခံပေးခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာသမားမို့ နားလည်ခြင်းတွေနဲ့ပါ။ အကျင့်ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ကြေမ့အက်ကွဲခြင်းတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီးတော့ပါ သေး။

ဒီလို ဒဏ်ရာတွေသာပေးတဲ့ ချစ်ခဲ့ရသူကို နောက်ထပ်တစ် နှစ် ပြန်လက်ခံဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား။ အဲဒီလောက်ထိ ပုလဲ နားသေးပါဘူး။ မိုးသောက်ကြယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ်ပြုတဲ့အတိုင်း အညီတဲ့တန်ပြန်တုံ့ပြန်မှုကို လက်သင့်ခံနိုင်မှာ ဓမ္မာတာပါလေ။

“ဖြစ်ခဲ့ကိစ္စတွေမှာ ကိုယ်မှားတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ် ပုလဲ၊ မိပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ပုလဲအပေါ်မှာ ချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေက အစစ်အမှန်ပါ ပုလဲရယ်၊ မမျှော်လင့်တဲ့အခြေအနေ၊ မထင်ထားတဲ့ အချိန်အတန်းလေးမှာ လွဲမှားခဲ့ရတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ကိုယ် အစ်သက်လုံး နောင်တရသွားတော့မှာ အမှန်ပါ။ မိုးသောက်ကြယ်ရဲ့ ဆရာ ရင်အခုန်ဆုံး နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေခဲ့တဲ့ ချစ်သူဆိုတာ ပုလဲဖြူဖြူ တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ ကိုယ်သွားတော့မယ် ပုလဲ၊ ဒီ အိမ်ကြိမ်တော့ တကယ်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီပေါ့”

စကားတွေအရှည်ကြီးပြောနေသည့်သူ့ကို သူမ ငေးကြည့်နေ ခဲ့။ ထူးဆန်းလေစွာ ပုလဲကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာတဲ့လား။ ယိုင်နဲ့နဲ့ သူ့သားကို မနည်းကြီးနိုင်အောင်တင်းထားရတာလေ။ သူက သူမကို

ရီဝေသည်အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်နေရာမှ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ကာ မို့ လန့်သွားရပါ၏။

အဲဒီနောက် မထင်မှတ်သည့်အခြေအနေက ရုတ်ချည်း သွားတော့တာပါလေ။ သူမကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ခြင်းခံလိုက်ရပြီးနောက် ပါးပြင်ကို ခပ်ကြာကြာ နှမ်းရိုက်လိုက်ပါသည့်အနေအထား ရုတ်တရက်မို့ ရန်းဖယ်ရန် သတိမရဘဲ လူက ထူပူရက်အမ်းသွားတော့တာပါ။ ပြီးနောက် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ထားပြီး ဘာစကားမှ ထပ်မပြောဘဲ မိနစ်အတော်ကြာကြာစိုက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်က မိုးသောက်ကြယ်ရယ်ပါလေ။ ဘုရားရေ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်နော်။

မြင်ကွင်းကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်ငေးကြည့်နေမိပါစေ။ သူ့ရှေ့မှာ ပြုမူသွားပုံက ရဲတင်းလွန်းတာပါလေ။ ချာတိတ်မက ထဲချက်လေးမှ မငြင်းဆန်ပါဘဲ အံ့ဩရင်ထိတ်နေပုံပါ။ တစ်ခုခုပြောတော့လား။ ဒါမှမဟုတ် မျက်နှာကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ချင်လည် ရိုက်လိုက်ပါတော့လေ။ ဒါမှသာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ရှင်းလင်းပြတ်သားတော့ပေမပေါ့။

ခုတော့ ခုတော့ဖြင့် သူ့မိန်းကလေးက အဆက်ဟောင်းအပွေအပိုက် အနမ်းလက်ဆောင်ကို မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ခံပြီး ရင်စိတ်လှုပ်ရှားနေရတယ်လို့။ ချစ်ခဲမှန်သိခဲ့ပါတယ်။ ပစ်ပယ်ခဲခဲ့ရတုန်း

အဲဒီနည်းပက်လက် ဝိုကြွေးခဲ့တာကိုလည်း မျက်မြင်ပါပဲ။ သူမရင်ထဲမှာ အကျင့်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်း သူလည်း ထပ်တူခံစားခဲ့ရတာပါလေ။

ဘာမှမကျန်တော့ဘူးဆို။ အခုပုံစံက မင်းရင်ထဲမှာ လက်ကောက် နှုတ် သံယောဇဉ်တွေ ရှိနေတုန်းလိုပါပဲလား။ ဘယ်လိုလဲ ဖြူ။ ကိုယ်က ကိုယ်က နောက်လူနေရာမှာ တန်းစီဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာ မင်းက အူလူကို ပန်းကုံးစွပ်ပြီး ကြိုဆိုလိုက်တော့မှာများလား။ ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ချက်လောက်တော့ ငဲ့ကြည့်သင့်ပါတယ်လေ။ ဪ့၊ ဖြူရယ်။

“ပုလဲဖြူဖြူ”

“ရှင် ... ဟင်”

“ဆေးခန်းသွားရအောင်၊ ကိုယ် အိမ်ပြန်ဖို့ပေးမယ်”

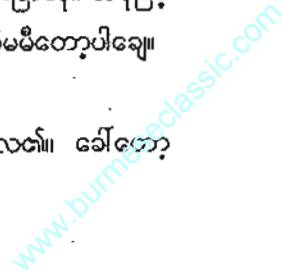
“ရပါတယ် ကိုလေးနဲ့ပဲ”

“မရပါနဲ့၊ ဒီတိုင်း တစ်ယောက်တည်း Taxi နဲ့ပြန်မှာ ဇီတ်မချဘူး”

ဗုဒ္ဓေါ့ စိတ်မချဘူးတဲ့။ ဘာကြီးလဲ။ မနက်တုန်းကဖြင့် ရှာကြံ ဆူပူနေပြီး အခုတော့ ပျက်ယွင်းသည့်မျက်နှာဖြင့် လေအေးစကားမျိုး ပြောပြန်ချေပြီ။ ပြောတော့ဖြင့် မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာဆို။ အခုဖြင့် ယောက်ျားတွေရဲ့ မူယာမာယာကိုဖြင့် သူမ လိုက်မမီတော့ပါချေ။

“သွားကြမယ်လေ”

လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ခေါ်တော့

လည်း လိုက်ရမှာပေါ့လေ။ ဆူလည်းခံ အမိန့်ပေးပြန်လျှင်
ဟုတ်ကဲ့ဟုသာ ခေါင်းညှတ်ရမှာမဟုတ်ပါလား။ သူ့မက သူ့ထက်
အောက် ဝန်ထမ်းမို့ပါပဲ။

“ပုလဲဖြူဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တံခါးဖွင့်ပေးသည့်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ရလေ၏။ ကား
ခပ်မှန်မှန်မောင်းကာ ဆေးခန်းကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်လေသည်။ ညထက်
လူနာရှင်းချိန်မို့ တော်ပါသေး၏။ လူသိပ်မစောင့်ရပါပဲ သူမအလှူ
ရောက်တော့တာပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခြေထောက်ထိသွားလို့ပါ ဒေါက်တာ”

“သံနဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ Plastic File ထောင့်စွန်းနဲ့ထိသွားတာ
ပါ”

“အလုပ်လုပ်ရင်း ဖြစ်တယ်ထင်တယ်၊ ကြီးပန်ဖြစ်ရတယ်လို့
ကျွတ်ကျွတ်... အကြောထိသွားတာပဲ”

“စိုးရိမ်ရလို့လား ဒေါက်တာ”

“အကြာပတ်ကလို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆေးထည့်ပေးလိုက်
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အရက်ပျံ့ဖြင့် အနာကိုဆေးတာမို့ သူမထံမှ ညည်းသံထွက်
တာလေ၏။ အတော်နာမှာပဲ။ သနားလိုက်တာနော်။ တစ်နေကုန်
ညွှာမတာဖြင့် ခိုင်းခဲ့မိတာ မှားပါရောလား နေမင်းရှိန်။ တစ်ဖက်သား
ကို မိန်းကလေးဆိုတာ မေ့ထားပြီး မစ္စရိယစိတ်တွေနဲ့ ပြီးသလို
ညည်းသွားတာမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်မှားပြီကော ပုလဲဖြူဖြူ။

မင်းရင်ထဲ ဘာတွေရှိနေမလဲဆိုတာ မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ
တစ်ဖက်သပ် ဝန်တိုစိတ်တို့ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ကာ လုပ်ချင်သလို လုပ်ခဲ့မိတာ
မဟုတ်ပါလား။ လူကြီးဖြစ်ပြီး လူကြီးစိတ်မမွေးမိတာ ရှက်စရာပဲလား
နေမင်းရှိန်။ ကိုယ်မှားရင် ကိုယ်ကစပြီး တောင်းပန်ဖို့ တာဝန်ကရှိပြီ
တာ။

ဆေးခန်းမှထွက်လာစဉ် ပတ်တီးစည်းထားသည့် ခြေ
ထောက်လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒီခြေထောက်ပဲ သူ့နဲ့တွေ့တိုင်း
ခြေသနာဖြစ်ရတာမဟုတ်လား။ အလို သူ့ကြောင့် ဒီလိုသာ သူမ
ကြာခဏ နာကျင်ရလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။ ခက်ချေပြီကော
နေမင်းရှိန်။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးအတွက်ပါ”

သူမ အံ့သြသွားရပါ၏။ ထင်မှထင်မထားဘဲကိုး။ လွန်...
ဟု စိတ်ထဲထင်ထားပေမယ့် အခုလို တောင်းပန်မည်ဟု မျှော်...
မထားမိပါလေ။ ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ကို သူမ မဖတ်တတ်သေး...
အမှန်ပါပဲ။ ငယ်ပါသေးတုန်းပဲလား ပုလဲဖြူဖြူရယ်။

“ပုလဲကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး။ အပြစ်ရှိလို့ ဆူပူ...
ဟား ပြီးတော့ ... ကိုကိုကြီး အဲ GM က အထက်လူကြီး...
ပုလဲကို ဆူခွင့်ရှိပါတယ်”

ကားက လမ်းထဲမဝင်ခင် တုံ့ခနဲရပ်သွားလေ၏။ ဘာကြောင့်...
မလိုပါလဲ။ အိမ်ပြန်နောက်ကျနေသည့် သူမကို မိဘတွေ မျှော်နေ...
မှာလေ။ ဒီကပဲ ဆင်းသွားရမှာလား။ အတွေးဖြင့် လှည့်ကြည့်...
သူမကို ကြည့်နေပါသည်။ မျက်ဝန်းတို့နှင့် ဆုံသွားရလေ၏။

အလို ... ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်များလဲ။ စကားမပြော...
မျက်ဝန်းတို့က အရည်တို့ လဲဖြာကာ မီးရောင်ကြောင့် ပိုလင်းလက်...
သည့်နှယ်ပါလေ။ ဘာလို့ သူမကို ဒီလိုကြီးကြည့်နေရတာပါလိ...
မျက်နှာပူလာတာမို့ အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်၊ မျက်နှာချလိုက်မိစဉ် သူ...
အေးစက်စက် လက်အုံကို လာအုပ်ကိုင်လိုက်သည်က လက်နှေ့...
ပါလေ။

အောင်မယ်လေးနော်၊ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်အောင် ဘာ...
များ လုပ်ရပါသလဲ။ သူမ အသာရုန်းဖယ်လိုက်ပေမယ့် သူ...

လွတ်မပေးတာမို့ ငြိမ်နေလိုက်ရတော့၏။ နှလုံးသားဆီမှ...
တခုတ်ခုတ်မြည်သံကို ကိုယ့်ဘာသာ အတိုင်းသား ကြားနေမိတော့...
တာပါလေ။

“ပုလဲဖြူဖြူ”

“ရှင်”

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေတော့တာ သေချာပြီလား”

“ရှင်”

“ဒါဆိုရင် ... အဲဒီနေရာမှာ ကိုယ့်ကို နေရာပေးဖို့ တောင်း...
ဆိုပါရစေ”

သူမ သူ့ကို အလန့်တကြားဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။
ဘာလဲ ... ဒါ ချစ်ရေးဆိုတာလား။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာပါလဲ...
ဦးနေမင်းရှိန်။

ဟိုနေ့ညက အိမ်ပြန်ပို့ပေးရင်း လပြာသွားသည့်စကားကို မကြာခဏ ကြားယောင်နေမိတာလေ။ ခက်တော့တာပါပဲ။ အလုပ်ပြန်တက်တဲ့နေ့ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ သူ့ကို ရင်ဆိုင်ရပါ့နော်။ နေရာပေးဖို့တဲ့။ ရည်းစား စကားက အဆန်းပါပဲ။

“ဘာလဲ... မကြီးတို့နဲ့ ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့လား”

“-----”

“သူတို့နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါဘူးလို့ မေမေ့ကိုပြောထားပြီး သားပါကွယ်၊ စိုးရိမ်ရန်ကော”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

“ဒါဖြင့်... ဘာကြောင့်လဲ”

“မျက်နှာပူလို့”

“ဘယ်လို”

“မေမေ မသိပါဘူး”

“သိအောင်ပြောမှ သိမှာပေါ့။ မအေ့ကို ထိန်ချန် လျှို့ဝှက်မှု တွေ လုပ်ပြန်ပြီလား။ ငါ မိလေးကို တိုင်လိုက်မယ်နော်”

ရော် ခက်တော့တာပဲ။ မလေးသိမှတော့ တစ်ဆွေလုံး တစ် မျိုးလုံး သိကုန်တော့မှာပေါ့။ နဂိုကမှ အဲဒီအစ်မကို နှုတ်ဖွာတဲ့သူလေ။ အခုတောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင်ခဲ့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျိုက် ခံစားနေရတာ ဘယ်လောက်နေရခက်ပါသလဲ။ ရှက်စရာကြီးနော်။

အခန်း (၂၂)

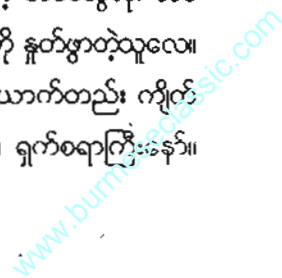
“မသွားချင်ပါဘူး”

“သမီးမသွားရင် ဘယ်သူသွားဖို့ပေးမှာလဲ နားရက်လေးရ တုန်း အမေကို ကူမယ်မရှိဘူး။ ဖျင်းနေတာပဲ”

“ကျစ်... ပုလဲ မလုပ်ပေးချင်လို့မှ မဟုတ်တာ မေမေရဲ့ အဲဒီအိမ်မို့လို့ မသွားချင်တာ”

“ဟဲ့... အဲဒီအိမ်က ဘာမို့လို့ မသွားချင်ရတာလဲ၊ သမီးပဲ သူတို့ ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်ရသွားတာဆို သူတို့အိမ်က မာလို့မို့မှာပဲဟာ အန်တီထားက ဒီညနေ လာပြီဖြစ်အောင် ပို့ပေးပါတဲ့”

မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်မိပါ၏။ မသိဘဲ စွတ်ပြောနေတာကိုး။

ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ချစ်မိစဉ်က ဤကဲ့သို့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘဲ အခုမှ အဘယ်ကြောင့် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတာလဲလို့နိုး။

“မိပုလဲ”

“ဟမ်”

“အလိုလေး... မအေက တတွတ်တွတ်ပြောနေတယ် သူက စိတ်နဲ့လူမကပ်ဘူး။ တကယ်ပါပဲ”

“မေမေ ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ပန်းပင်စည်းပေးဖို့ တစ်ခါတည်း လုပ်ပေးလိုက်၊ စောစော သွားပို့ဖို့ ပြောနေတာ”

အလို စောစောသွားတာက ကိစ္စမရှိ၊ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်စည်းပေးရမှတော့မှာပေါ့။ ဒီတော့ အပြင်ကပြန်လာသည့် သူနဲ့ဆုံရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ စကားကပြောရဦးမှာ။ အကြည့်လည်း ဆုံချင်ဆုံနိုင်သေးတာ။ မဖြစ်ပါဘူး။ မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်ခဲ့မှပါပဲ။

လောလောဆယ်က အကြောင်းမဟုတ်။ Monday အလုပ်ပြန်တက်တော့မှ ပြဿနာ။ သူနဲ့ တစ်နေ့ကုန် ရုံးခန်းထဲ အတူရှိရတော့မှာကိုး။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ အလုပ်ကထွက်ရင်လည်း အပြစ်က တင်ခံရဦးမှာ။ သူတောင်းထားတာကို မဖြေပြန်ရင်လည် တစ်ပြစ်ဖြစ်ဦးမှာပါပဲ။

ငြင်းလိုက်ရမလား။ ဒီအတိုင်း မသိယောင်ဆောင်ပြီး ခေါင်းခါ

လိုက်လည်းရမှာပါနော်။ ဟုတ်တယ်။ မမကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမအပေါ် အမြင်မကြည်မလင်ဖြစ်သည့်ကိစ္စက ရှိခဲ့တာကို အကြောင်းပြပြီး ငြင်းလို့ရတာပဲ။ ခက်တာက သူ့ရှေ့မှာတင် သူမက မိုးသောက်ကြယ်ကို ငြင်းခဲ့တဲ့ကိစ္စက သက်သေဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

ဘေးကျပ်နံကျပ်ပါလား ပုလဲဖြူဖြူ။ ရှေ့တိုးဖို့လည်းခက်၊ နောက်ဆုတ်ဖို့လည်းမလွယ်တာပါပဲ။ အမှားဆိုတာ မသိလို့မှားတာမျိုးကိုသာ ခွင့်လွှတ်ပေးကြတာပါ။ သိသိကြီးနှင့်မှားမိပါက ဘယ်သူက ခွင့်လွှတ်ပေးမှာတဲ့လဲ။ သူနှင့်သူမဘဝက မယှဉ်သာအောင် ဝေးကွာလွန်းနေတာမဟုတ်ပါလား။

ဒီလို အလှမ်းကွာဝေးသည့် လူတန်းစားနဲ့ သူမက နီးစပ်စရာမှ မရှိတာလေ။ ရင်ထဲမှာ ကျင့်ခနဲ နာကျင်သွားရပါ၏။ အလို ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲလို့။ ဒီအတွေးမျိုးတွေးလိုက်မိတာနဲ့ သူမ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရတယ်လို့။ မျက်ရည်က ဝိုင်းခနဲပြည့်ရပြီကော။ ဖြစ်ရလေ ပုလဲဖြူဖြူ။ ငြင်းဆန်ဖို့အတွက် စိတ်ထဲမှာ ပြင်ဆင်လိုက်မိတာပါ။ သို့သော် နှလုံးသားက ဆန့်ကျင်ပြနေပါရောလား။

ကိုကြီးဟု ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲ ခေါ်မိတာ ဘယ်နှကြိမ်များ ရှိနေပြီလဲ။ မမကြီးစွပ်စွဲခဲ့သလို ပုလဲဘက်က ကိုကိုကြီးကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခဲ့တာမျိုး မရှိပါဘူးနော်။ ကိုကိုကြီးခေါ်လို့ ရောက်ခဲ့တာပါ။ ကိုကိုကြီးခနဲလို့ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့မိတာပါ။ အနီးမှာခေါ်ခဲလို့ ကိုကို

ကြီးရဲ့အနားမှာ အလုပ်ချိန် နာရီအပြည့်နဲ့ မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေခဲ့ရတာပဲ လေ။

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖြေဖို့ ပုလဲရဲ့ချစ်ခြင်းက ကိုကိုကြီးအတွက် သင့်လျော်တာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် ပုလဲက ပုလဲက အသည်းမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးတဲ့သူပါ။ နောက်ဆုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ကြီး ထိခိုက်ခံစားရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ကွယ်။

“မှာတာမမေ့နဲ့နော်”

“ဟုတ်”

စက်ဘီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း နင်းလျှက် ခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။ မျက်ခုံးတွေ လှုပ်လာတာနဲ့ စိတ်ထဲမှ ကိုတ်ရွံသာ ဆုတောင်းလိုက်မိလေသည်။ ကျေးဇူးပြု၍ ကိုကိုကြီး အိမ်မှာ မရှိပါစေနှင့်။

ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေမိပါ၏။ မေမေက ဘွားဘွားနှင့်အတူ ပန်းပင်တန်းတွေကြားမှာ အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ ဒီညနေ တစ်ယောက်ယောက်လာမည့်အရိပ်အယောင်ပါပဲ။

ဘယ်သူလဲ။ သူမများ ဖြစ်နေမလား။ ခြေထောက်နာနေတာမို့ Friday နဲ့ Sataday ပါ leave ပေးလိုက်ရတာ ဒီ Sunday အပါအဝင် သုံးရက်ကြီးများတောင် ဝေးနေရတာလေ။

သက်သာလားဟု ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် သူ့ချာတိတ်မက ထင်ထေးမိသလို ဖုန်းကိုပိတ်ထားတာ မဟုတ်လား။ ဒီလူကို ရင်ပူအောင် တမင်လုပ်ရတယ်လို့။ ပြောဖို့စောသေးတယ်ယူဆပြီး ချင့်ချိန်ခဲ့သမျှ အဲဒီနေ့က မရည်ရွယ်ဘဲပြောလိုက်မိတာလေ။

မျက်သွားတာများလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အတွေ့အကြုံ မရှိတဲ့ မိန်းကလေးမှမဟုတ်တာပဲ။ ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မချစ်ရင် မချစ်ဘူး။ Yes or No ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ့။ နေပါဦး ခုပြောခုဖြေခိုင်းရအောင် လောလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ မိန်းကလေးမို့ စဉ်းစားချိန်တော့ ပေးရမှာပေါ့နော်။

ပုလဲဖြူဖြူ၊ မင်းကြောင့် ကိုယ့်စိတ်တွေ ဂယက်ထနေတာ ကူညီလှည့်ပါဦး။

မင်းကိုချစ်ဖို့ မွေးဖွားလာခဲ့ရတာပါ။ ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုယ့်ရင်ခုန်နှုန်းတွေ ထူးခြားပြီး ရင်ခုန်သံကျယ်ခဲ့ရတာပါ။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်လှုပ်ရှားအောင် မင်းက ပြုစားရတယ်လို့။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် အရိပ်တကြည့် ကြည့်ရှိနေစေချင်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ရင်ထဲမှာ နွေးသွားစေတဲ့ ပူရှိန်သကြားလုံးလေးလို ငုံ့ထဲ
ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ချစ်လိုက်ရတာ တုန်နေတာအမှန်ပါ။ ကိုယ့်
ကို ပြန်ချစ်လှည့်ပါ ပုလဲဖြူဖြူ။

“ဟော”

ရင်ထဲ ဒီတစ်ခနဲဆောင့်ခုန်သွားလေ၏။ ခြံဘေးလမ်း
စက်ဘီးတစ်စီး မောင်းသွားတာကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပါပဲ။ တိုက်
ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်နေရာမှ တိုက်ဘေးဘက် မသိမာ အကဲခတ်လှိုက်
မိလေ၏။ တံခါး Bell သံကြားရစဉ် သူ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိတော့
သည်။ သေချာပါတယ်။ သူ့ချစ်သောမိန်းကလေး ရောက်လာတာ
မဟုတ်ပါလား။

“လာပြီ သမီးလေးရေ”

မေမေကိုယ်တိုင် တံခါးသွားဖွင့်နေပြီမို့ သူ တိုက်ထဲဝင်လိုက်
မိပါ၏။ သူ့ကိုမြင်ရင် ကောင်မလေး ရှက်နေမှာစိုးလို့ပါပဲ။ မဟုတ်သေး
ဘူး။ အခု မတွေ့တော့ရော နောက်နေ့မတွေ့မှာမို့လား။ တစ်ကုမ္ပဏီ
တစ်ရုံးခန်းထဲ အတူအလုပ်လုပ်နေတာ မျက်နှာလွှဲထားလို့မှ မရတာ
လေ။ ရူးပျံ နေမင်းရှိန်ရယ်။

“တွေ့ချင်ရင် ထွက်တွေ့လေ သားရာ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်
ကြည့်နေရလား”

အနောက်မှ ဖေဖေရောက်လာတာကို မမြင်လိုက်မိဖူး။

ဆိုက်ဘေး ပြတင်းလိုက်တာကို အသာဟာ၍ ချောင်းကြည့်စဉ် သူမ၏
အပြုံးနွမ်းနွမ်းနှင့် စကားသံသဲ့သဲ့ကို မြင်ရ ကြားရလေ၏။ ဘယ်
လောက်များ ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အနည်းငယ်ရှည်လာပြီ
ဖြစ်သည့် ဆံပင်လေးကို နှစ်ဖက်ဖြင့်ဖြင့်လေးစည်းကာ မျက်နှာထက်မှာ
သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားပင် လိမ်းထားသေးတာလေ။

လှချင်တယ်ပေါ့။ သူ့ရှိနေသည့်နေရာကို ဒီလိုမွှေးကြိုင်လှတဲ့
သနပ်ခါးမျိုး လိမ်းလာစရာလား။ ဘာသဘောနဲ့ပါလဲ ပုလဲဖြူဖြူ။
ဒီလို ဒီလိုတွေ လိမ်းလာရင် ဆန့်ကျင်ဘက်လူရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘာညာ
ဘာညာတွေဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဘာညာသာရကာတွေ ဖြစ်တတ်
ကြမုန်းမသိဘူးလား။ စိုးရိမ်စရာတွေဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ ဖြူရယ်။

“သူ ရှက်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘယ်လို ... သူက ဘာကြောင့်ရှက်ရမှာလဲ သားရေ
ဆိုစမ်းပါဦး”

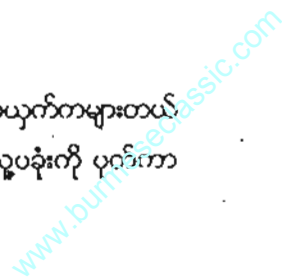
“ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောပြီးပြီ”

“ဘာရယ် ... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့ညကပဲ”

“သွက်ပါကွာ”

မသွက်လို့ မရဘူး ဖေဖေရေ အနှောင့်အယှက်ကများတယ်
ဗျ။ အတွေးဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဖေဖေက သူ့ပခုံးကို ပုဂံကကာ

လိုက်ကာကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖယ်လိုက်လေသည်။ ရော်၊ ကောင်မလေး တော့ တွေ့တော့မှာပါပဲ။

“မြေး... ကိုကြီးနဲ့သွားတွေ့ဦးလေ”

“ဟင်... ကိုကိုကြီးရှိနေလို့လား”

“ရှိပါ။ ဟိုမှာ လှမ်းကြည့်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည် မျက်ဝန်းတောက်လေးတို့က ချက်ချင်းလွှဲဖယ်သွားလေ၏။ ပြန်တော့မယ်ဟု တီးတိုးခွင့်တောင်းသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမှာလဲ။ ဒီကိုလာရင် ဒီလူနဲ့တွေ့ပြီးမှ ပြန်သင့်တာပေါ့ ဖြူ။

သူ အိမ်ဘေးပေါက်မှထွက်လိုက်စဉ် သူမက သစ်ခွယ်ကပ်နေတာကို အမြန်လက်စသပ်နေတော့၏။ လူကြီးတွေနှင့် စကားပြောနေတာမှ ဖြူးလို့ပါပဲ။ သူလာမှ ထွက်ပြေးချင်လို့ ရမလား။ မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ဖြူ။

“ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်... အဲ”

“ပြီးရင်လာ လိုက်ခဲ့၊ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟို ဟို... ပုလဲက အခုပြန်တော့မှာ”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ သမီး ကိုကြီးက ပြောစရာ ငတ် အများကြီး စုထားတာကွယ်၊ သုံးရက်လုံးလုံး မျက်စိနောက်

နေအောင်ကို ပျာယာခတ်ပြနေတာ အမြင်ကပ်စရာကြီး’

မှန်ပါတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ သူ ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေတာ လူကြီးတွေ မျက်မြင်ပါပဲ။ အိမ်ကိုလိုက်သွားလျှင် မကောင်းတာမို့ အောင့်အည်းသည်းခံနေရသူ စိတ်က ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ဖြစ်နေတော့တာလေ။ မင်းမို့လုပ်ရက်တယ်၊ မင်းမို့ မစာနာတတ်တယ်၊ မင်းမို့ ဥပေက္ခာပြုရက်တယ်။ မင်းမို့ မေ့ထားရက်ရတယ်လို့။

“လာခဲ့”

လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်လာတာမို့ သူမ ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးက စွေ့ခနဲ ပါလာတော့တာပါ။ သေချင်တော့တာပါပဲ။ ပုလဲဆုတောင်းမပြည့်ပါလား။ မတွေ့ချင်လို့ပါဆိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးကို တိုးတော့တာပါလေ။ တိုက်ကြီးဘေးမှ ခေါ်ခဲ့တာမို့ တိုက်ရှေ့ရှိ လှပသည့်ရှုခင်းကြီးကို ထင်းခနဲ မြင်ရလေတော့၏။

လက်ကို ရုန်းဖယ်နေသော်ငြား အချည်းနီးသာ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ပုလဲတော့ သူ အဖြေမရမကတောင်းတာကို ခံရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် မလာချင်တာဟု မေမေ့ကို အတိုက်အခံလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဆန့်ကျင်လို့မှ မရခဲ့တာလေ။

“ကို... ကိုကိုကြီး”

“ကိုယ့်ကို အဖြေပေး”

“ဟင်... ဘာအဖြေလဲ”

www.burmeseclassic.com

“မသိချင်ယောင်ဆောင်ချင်တယ်ပေါ့လေ၊ ရမလား ချာတီထံရဲ့”

သူမ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ အဖြေတုံး။ ချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမှမပြောပါဘဲ ဒီလို ဇွတ်အဖြေတောင်းတာကောင်းသလား။ ဒီလူကြီးကတော့ ခက်ပါရဲ့။ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် အတင်းကြီးလို့ ကြည့်နေတာမို့ သူမ နေရခက်လာလေသည်။

“အသည်းယားအောင်မလုပ်နဲ့နော်”

“ပုလဲ... ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ခေါင်းညိတ်မယ်ဆို ညိတ်ပြုမှပေါ့”

“အို... ဘာဆိုလို့ ညိတ်ရမှာလဲ၊ မညိတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုကြေးလား”

“ပုလဲက... ပုလဲက”

ဘာဆက်ပြောရမှာလဲ။ အဆင့်မတူတာ ဂုဏ်ရည်မတူတာတွေ တစ်ပြိုင်ကြီးပြောနေရင် ပြီးတော့မှာမှ မဟုတ်တာ။ ငြင်းဆန်နဲ့ စကားလုံးတွေစီနေသော်ငြား လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆိုနေသလိုနယ်လဲလေ။ ပြဿနာပဲ။ ပုလဲတော့ ကျည်းအကျပ်ထဲရောက်နေလေပြီ။

“မပြောလည်း ကိုယ်သိပါတယ်”

“ဘာ... ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ့်ကို မင်း ပြန်ချစ်တာကိုပေါ့”

“အာ... မဟုတ်တာ”

“ဒီမျက်လုံးလေးတွေက ညာလို့မရဘူး ဖြူရဲ့၊ ဝန်ခံစကားတွေ အများကြီးပြောနေတာ ကိုယ် အလိုလိုသိနေတယ်”

ဘုရားရေ... ဖြူတဲ့။ လွှတ်ခနဲခေါ်လိုက်ပေမယ့် သူမ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်တာပါ။ ခုတော့လည်း သူပုံစံက သူမနှင့်စိမ်းသက်မနေဘဲ ရင်းနှီးနွေးထွေးနေသည့်နယ်ပါ။ သိနေတယ်တဲ့လား။ ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံးကွယ်သိုဥကထားနိုင်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သူသိနေရပါသနည်း။

“မချစ်ရဲပါဘူး”

မဝံ့မရဲ ဆိုမိစဉ် သူက ဟက်ခနဲ ရယ်ကာ သူမကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။ လူက ရင်ထိတ်သွားပြီး ရုန်းဖယ်စဉ် သူမ မျက်နှာထက်မှ သနပ်ခါးတို့ အဖျက်ခံရလေတော့သည်။ ဆိုးပါ။ သူ့ခြံထဲမှာ သူ့လက်ထဲမှာ ပုလဲတော့ အနုကြမ်းစီးခံရပြီ ထင်ပါရဲ့။

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ”

“သက်သေပြတာလေ”

“ပုလဲ အသက်ရှူကျပ်နေပြီ”

“ဒါဆို... နည်းနည်းတော့လျှော့ပေးမယ်၊ လုံးဝတော့ လွှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘယ်ကဘယ်လို တတ်လာပါသလဲ။ ပြောသည့်အတိုင်း

လက်ကိုဖြေလျှော့ရုံသာမို့ မတတ်သာပြီ။ ရင်ခုန်သံတို့က အကျယ်ကြီး ခုန်ပေါက်နေလေ၏။ ကြာရင် နှလုံးရောဂါ ရတော့မှာပါပဲ။ သူ့ ခေါင်းထက်မှာ သူ့မေးဖျားတင်လျက် တီးတိုးစကားဆိုလေ၏။

“ဒီတိုင်း တစ်သက်လုံး ခေါ်ထားလိုက်ရရင် ကောင်းမလား”

“ဟင်... ပုလဲ အိမ်ပြန်မှာနော်”

“အန်တီသန္တာကို ကိုယ် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ၊ ပြန်

မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးလို့”

“ကိုကြီးနော်”

“ဟင်းဟင်း... ကိုကြီးက ဘာဖြစ်လဲ”

“ဆိုးတယ်”

“တကယ်ဆိုးပြလိုက်ရမလား”

“အို... လူကြီးတွေ မြင်ကုန်တော့မှာပဲ”

“မြင်လည်း မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်သွားမှာပါ ဖြူရဲ့၊ ချစ် လိုက်ရတာကွာ”

နားထဲမှာ လေတွေ တရဟောထွက်နေသလိုပါပဲ။ နှလုံးသား ဆီမှ တဒုတ်ဒုတ်မြည်သံက ပို၍ တိုးလျက် စိတ်လာတော့တာပါ။ ယုံပါတယ်... ပုလဲ ယုံပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ကိုကြီးရင်ခွင်ထဲမှာ ကိုကြီးရဲ့ ရင်ခုန်သံကို နားထောင်နေရင်း သိခွင့်ရခဲ့ရတာပါ။ ပုလဲကို ကိုကြီး ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးသလဲဆိုတာကိုပေါ့။

နောက်ထပ် အနာဂတ်အတွက် ရည်ရွယ်သည့်စကားတွေ ပြောနေပေမယ့် နားထဲမှာ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ပါပဲ။ ရင်ခုန် သံ စည်းချက်တိုင်းမှာ “အချစ်... အချစ်” လို့များ အော်မြည်နေလေ သလား။ ပုလဲလည်း ကိုကြီးလိုပဲ ရင်တွေအရမ်းခုန်ပါတယ် ကိုကြီး ရယ်။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဒါမောင်

30th Dec 2014
AM 11:05

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

ပန်းရိုင်းလေးရဲ့ရှာဖွေရေး

‘ပန်း’ ဆိုတာ ‘ဆူး’ ရှိနေမှ ခူးဆွတ်ရန် မလွယ်ကူတာပါ။ ‘ဆူး’ တောင်မှ အဆိပ်ရှိနေမှသာ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်မှာလေ။ ဒီလိုအရိုင်းပန်းလေးကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နူးညံ့လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနိုင်မည့် ဥယျာဉ်မှာသာ ရှိလာခဲ့ရင် အဲဒီပန်းရိုင်းလေးဟာ တော်ဝင်ပန်းတစ်ပွင့်လို တန်ဖိုးအနန္တ ရှိလာမှာ အမှန်ပါ။

